CĂRȚILE ARVEN

"UN DEBUT NĂUCITOR!"
REVISTA DE SUSPANS

Radu Găvan

Exorcizat

Editura HERG BENET
2014

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje, locuri
sau evenimente reale este fie întâmplătoare,
fie presupune o intenție artistică din partea autorului.

Cărțile Arven: un trademark
Herg Benet Publishers
Str. Dr. Burghelea 22, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Copertă: The Spartan Bureau

ISBN ePub: 978-606-8530-78-9
ISBN Print: 978-606-8530-57-4

CĂRȚILE ARVEN

„Camerele de tortură sunt în noi."
(Rawi Hage, *Jocul lui De Niro*)

„There's a devil waiting outside your door
And he's weak with evil and broken by the world
And he's shouting your name and asking for more
There's a devil waiting outside your door"
(Metallica, *Loverman*)

1. SINGUR

E curios cum revin iar și iar anumite amintiri. Odată ce ți-a intrat un lucru în cap, devine practic imposibil să îl mai scoți de acolo, poate îl îngropi o vreme, apoi, când te aștepți mai puțin, îl întrezărești rânjind iar la tine.

Ca ieri îl văd pe taică-miu cum stătea în picioare în fața canapelei extensibile pe care o cărasem cu greu de la colegul ăla al lui până în noua mea casă. Mă rog, *casă* e un termen cam pompos, ținând cont de faptul că e doar o garsonieră, dar până la urmă importanța unui lucru este doar un punct de vedere, drept urmare, cu sau fără voia dumneavoastră, am să îi spun casă. Tata nu se uită la mine când îmi spune – *Ei, cam asta e.* Atât. Nu știu ce să-i răspund, nu sunt priceput la despărțiri și prăpastia emoțională dintre noi îmi pare de netrecut. Aș vrea să îl iau în brațe, să îl îmbrățișez și să îi spun *„– Te iubesc, tata, nu mă părăsiți, te rog! Nu vreau să rămân singur, fără voi.“* Dar nu o fac, doar zâmbesc forțat.

— Da, tata, bine… și ce faci acum?

— Ce să fac, mă duc acasă la maică-ta.

Și apoi tace. Nu avem ce să ne mai spunem. Dau din cap și el privește spre ușă, apoi își întoarce privirea spre mine, parcă vrea să mai zică ceva, dar renunță. Stau la parter, așa că într-un minut ne despărțim muți în fața blocului și sunt înapoi în casă, tolănit pe canapea, privind spre pereții străini și albi ca de spital, crăpați și indiferenți. Ar prinde bine un portocaliu vesel să mă mai scoată din amorțeală, dar din păcate nu îmi găsesc bidineaua magică, așa că închid ochii și încerc să mă duc într-un loc mai bun, undeva unde să nu fiu singur și lumea din jur să fie interesată de mine sau cel puțin să se simtă bine în compania mea și să arate asta.

Peste cinci minute mă trezesc privind țintă spre tavan, cu mâinile strânse sub cap.

E sâmbătă, prima zi de când locuiesc singur. Credeam că va fi altfel, mai vesel, mai optimist, că mă voi simți eliberat într-un fel. Dar nu e așa, e doar singurătate.

Peste câteva ore nu mai am stare, simt că mă sufoc, pereții se strâng și mă apasă. Nu mai suport. Îmi trag un tricou și niște pantaloni obosiți pe mine și mă duc spre mall.

În câteva minute sunt înăuntru și casc gura în stânga și în dreapta. Am mai fost doar o dată aici și atunci ne grăbeam să intrăm la un film, așa că nu prea am avut timp de admirat vitrine și privit la lume. Acum că e sâmbătă seara și lumea bună a ieșit ca pe

promenadă, un spectacol pestriț mi se înfățișează privirilor – dame cu vârsta imposibil de identificat sub stratul gros de machiaj se agață rânjind grotesc de brațul păros al masculilor înlănțuiți în aur, cu ochelari de soare șic trași peste părul vopsit roșcat sau brunet, tigănuși și tărănuși îmbrăcați în haine de firma contrafăcute se hlizesc în gura mare unii la ceilalți și la toate fetele care trec pe lângă ei, domnișoare frumoase sau urâte sau pur și simplu obișnuite, dar având în comun aceeași expresie tâmpă de autosuficiență întipărită pe chipurile fardate în exces. Pachete de mușchi în tricouri lucioase, silicoane îndesate în bluze de satin strânse pe corp, funduri bombate, buze țuguiate și burți balonate. Formă fără fond și atât.

Simt că mi se face greață și mă retrag spre o toaletă. Îmi sprijin palmele pe blatul de granit și respir adânc, privindu-mă în oglinda uriașă de deasupra chiuvetei. Ce caut aici? Sunt slab și jigărit, cu un tricou alb, chinezesc, ponosit pe mine. Nu am mușchii conturați, nu am burtă, nu scrie nimic în italiană pe tricoul meu, port ochelari, nu lentile de contact, am un început de chelie și freză de Eminescu, frunte înaltă și păr rar și lung, dat pe spate. Nu știu să mă hlizesc, nici nu am curajul să o fac. Privirea mea trădează neîncredere și alura cocoșată nu ajută. Dau drumul la apa rece și mă clătesc îndelung pe față. Îmi întind brațele spre uscător și aerul cald îmi mângâie palmele și obrajii.

Mă simt mai liniștit.

Afară e aceeași vânzoleală, dar parcă nu mă mai înghite ca la început. Urc cu scara rulantă la etaj, unde zeci de magazine mă așteaptă să le admir. Sunt prost îmbrăcat, așa că nu intru în niciunul, îmi e rușine de privirea vânzătoarelor, mai urc un etaj până în zona restaurantelor și a fast food-urilor. Arome amestecate mă întâmpină îmbietoare și simt cum îmi dansează mațele. Îmi iau cel mai ieftin burger și îl înfulec singur la o masă. Peste drum se vede cinematograful. Am mai fost o dată aici, dar nu mai țin minte mare lucru, și în plus am văzut un film căruia îi cunoșteam sfârșitul, așa că nu a fost chiar cum ar fi trebuit să fie. Mă așez la coadă la bilete și aleg un film de dragoste. Îmi cumpăr și o pungă de floricele și un suc. Lumea își ia un fel de cartofi, chips, cu un sos roșu sau galben. Aflu că se numesc nachos și îmi comand o porție mică. Mă strecor spre ultimul rând al sălii, pe mijloc, așa cum îmi place, cât mai în spate, ferit oarecum de ceilalți.

Alegerea unui film romantic nu se dovedește a fi cea mai fericită, sensibilitatea imaginilor fiind înăbușită brutal de comentariile idioților din sală, de vitele care înfulecă popcorn și sorb cola de parcă ar fi în propriul staul și de către vecinii vorbăreți care discută despre ce vor face duminică, probabil neștiind că se află la un film și nu în dormitor cu lumina stinsă, în fața televizorului. De fapt nu cred că îi intereseaza prea mult unde se află, pe cine au lângă ei sau dacă deranjează în vreun fel. Pur și simplu asta nu contează. Așa cum maimuțele stau prinse de gratiile cuștii și zbiară fără sens, tot așa stau și ei agățați de scaune, de pungile de floricele și de paharele din plastic, exprimându-se ca niște primate ce sunt. Simt că fierb și arunc priviri ucigătoare către vecinii din dreapta, care își expun în gura mare dezaprobarea față de ultima acțiune a

personajului principal. Probabil că vederea periferică nu le funcționează, căci continuă să vocifereze. Îmi dreg glasul în mod semnificativ și în sfârșit par să mă observe, pentru că lasă tonul mai jos. Îndrept satisfăcut privirea către ecran și pentru câteva minute reușesc să mă concentrez la film. Apoi grupul de fătuci din fața mea descifrează ceva super tare și încep să râdă ca niște toante vreo două minute în șir. Râsul lor are totuși ceva plăcut în el și în plus nu am boașe să fac iar pe durul prea curând, așa că le las în pace. Niște cocalari din stânga jos fac poante de cartier între ei. La dracu', cred că sunt eu prea sensibil, probabil că așa e normal să fie într-o sală de cinema, în particular, și în viață, în general. Nu știu, când eram mic nu mă deranjau chestiile astea, nici nu le observam. Oare nu se întâmplau, ori nu le vedeam sau auzeam eu? Dracu' știe, poate mă consum prea mult în loc să savurez filmul în orice condiții, focalizându-mă asupra ecranului și ignorând ce se întâmplă în jur.

În stânga mea un bărbat, cam pe la cincizeci de ani, își ține mâna în poală și pare că se masează ușor. Sau cel puțin așa cred, pentru că e prea întuneric ca să îmi dau seama cu siguranță ce face. Mă concentrez asupra lui, așteptând o scena mai luminoasă, la propriu, să se petreacă pe ecran. Nu mă holbez ca boul, normal, dar îl monitorizez atent cu coada ochiului. Mai arunc o privire în față, mai mă sucesc ușor spre el. Stă la trei scaune distanță de mine. Bărbatul privește spre ecran, nu pare să știe de existența mea. Mâna dreaptă i se plimbă imperceptibil prin buzunar. Cred că se mișcă, nu știu. Oare îmi pasă cu adevărat sau sunt doar curios, așa cum ești curios să vezi o maimuță masturbându-se în cușcă, alături de alte surate, dezinteresată de plăcerea propriu-zisă, doar din obișnuință? Brusc ecranul se inundă de lumina răsăritului de soare. Cei doi îndrăgostiți sunt așezați pe nisip, înlănțuiți în fața mării. Se cufundă într-un sărut pasional, iar eu mă întorc spre vecinul meu și dau cu ochii de privirea lui. Se uită fix la mine, de parcă m-ar cunoaște de undeva, ca și cum aș fi acolo pentru el, pentru plăcerea lui. Gândul îmi încrețește pielea. Privirea lui stăruie asupra mea, înfiorându-mă, apoi își pleacă capul într-o parte, neslăbindu-mă din ochi și îmi zâmbește rece. Totul se petrece într-o clipă și îmi feresc privirea de a lui. Mă uit spre ecran. Numele actorilor se plimbă de jos în sus. Lumea se ridică în picioare. Bărbatul pleacă fără să mă privească.

Mai zăbovesc o clipă și mă ridic de pe scaun. Mă cam doare noada, semn că filmul nu a fost așa grozav pentru mine. Îmi trece prin cap să mă duc după bărbat, să văd care e treaba cu el. Fără să mă gândesc prea mult la asta, mă trezesc în fața cinematografului, după cordonul de la intrare, căutându-l din priviri. Nu mai e chiar așa multă lume în mall, așa că ar trebui să îmi fie ușor să îl depistez. Nu îmi apare în raza vizuală, așa că mă pun în mișcare, depășesc cupluri, femei, bărbați, trec pe lângă fete drăguțe, fără să îl văd pe bărbat. A dispărut. Ca și cum n-ar fi fost. Mă opresc dezorientat privind roată în jur. Nimeni nu mă bagă în seamă.

Și atunci o văd. Stă singură la o masă cu un pahar de cola în fața. Cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată. Privește în gol și pare tristă. Simt nevoia să vorbesc cu ea acum, imediat. Dar habar nu am să fac asta. Nu am reușit să agăț vreodată într-un

spațiu public, oricare ar fi fost el, club, restaurant, bar, tramvai. De fapt, nu prea am încercat. Și atunci când am făcut-o am fost refuzat. Nici nu aș fi putut să reproșez asta tipelor, judecând la rece situația și eu m-aș fi refuzat. Odată m-am dus să vorbesc cu o fată într-un club de studenți, întunecos, aglomerat și gălăgios. Nu era cine știe ce, dar îmi plăcea cum era îmbrăcată. Amețit de la berea ieftină, mi-am luat inima în dinți și am invitat-o la dans. (De fapt, era chiar urâțică). Ei, și ea zice – *Mulțumesc, nu acum, poate la următorul dans*, iar eu mă pun pe o băncuță, cu capul vâjâind de la băutură, muzica tare și fumul gros de țigară din jur și aștept să se termine melodia. Urmatoarea nu e bună de dans sau mi-a mai pierit din curaj, așa că mai dau gata o bere până să se termine. După aia mă ridic la tipă și iar – *Vrei să dansăm?* S-a uitat la mine și mi-a șoptit – *Nu te supăra, te rog.* Atât. Am dat din cap, zâmbind natâng, plin de înțelegere și m-am pus înapoi pe băncuță, uitat de lume, nebăgat în seamă. Și tot așa am și borât în clipa următoare. Crezi că s-a prins careva? Pe dracu'.

Și acum o am în față pe ea. Dacă aș ști ce să îi spun, ar zâmbi, ar accepta să mă așez la masă cu ea, să bem ceva, să vorbim, să îmi umple clipa, să o fac să râdă, să realizeze ce tip grozav sunt de fapt și poate să ne mai vedem și altă dată, să mă duc acasă cu speranță, să fiu fericit în seara asta. Evident că teama mă paralizează, teama de încă un eșec, de ratare, teama aceea care te ține în loc, te face să îți dai o importanță prea mare, îți ia graiul, îți moleșește picioarele și încetinește mintea. Mă mulțumesc să o privesc, în timp ce mă prefac că aștept pe cineva, scrutând scara rulantă și uitându-mă la ceas din minut în minut. În timpul ăsta nu o pierd din ochi, dorindu-mi să nu se mai ridice de la masă, dorindu-mi ca acest moment să se păstreze nemișcat, nealterat de timp, să nu se mai termine. Apoi ea privește în jur, fără să mă observe și se ridică de la masă, își pune geanta pe umăr și se îndreaptă spre scara rulantă. Mă grăbesc să o ajung din urmă și păstrez distanța până aproape de ieșire, sorbindu-i mișcările molatice, privind-o cum se unduiește spre ușile rotative și știu că odată ieșită se va urca într-un taxi și dusă va fi pentru mine. Îmi iau inima în dinți și mă apropii, mă rotesc după ea printre uși, sunt la doar doi, trei pași în spatele ei, gata să intru în vorbă cu ea, să îi spun ceva, orice. Deschid gura și ea se întoarce către mine și îmi zâmbește. Se uită la buzele mele, îmi prinde privirea, mă învăluie în albastrul ochilor ei. Se apropie, își pune mâna pe brațul meu, înfiorându-mă, își lipește buzele fremătânde de urechea mea și îmi șoptește – *Vreau să vin cu tine…*

Vocea ei îmi mângâie simțurile, mă face să plutesc pentru o clipă și inima îmi tresaltă. Apoi aud, ca prin ceață – Ce PULA mea faci, băi bulangiule? Ia laba de pă ea, băga-mi-aș pula'n mă-ta de labagiu muist! Mă dau doi pași în spate și privesc către un țigan burtos și nașparliu care se zgâiește la mine. Are ochii mici, ca de mistreț, înecați în grăsime și plini de ură. Mă simt intimidat și bâigui – Scu… scuze, am… aaa… credeam căăă… am confundat-o pe dânsa, credeam că e o prietenă, că o cunosc, că eee… mă bâlbâi, transpir și el se uită în continuare urât la mine – Bă labă, vrei să te omor? Ce morții mă-tii ai TU, să pui mâna pe EA, bă fraiere? Cine PULA mea ești TU… băi căcatule?! Culmea e că nu mă simt ofensat în vreun fel, vorbele lui par legitime. E ca și

cum e normal să mi se întâmple asta, să fiu pus la locul meu, să mai primesc o doză de umilință. Nu spun nimic, mă mai retrag un pas, tremurând. Grăsanul pare mulțumit, o ia de braț pe tipă, care nu a spus nimic în tot timpul ăsta și o îndrumă spre un merțan alb, uriaș, mai mare decât garsoniera mea. Ea deschide portiera și se suie în mașină fără să mă privească, iar el mai urlă o dată la mine, cu zeflemea superioară – *Marș acasă, băi papagalule!* și râde gros. Lumea privește cu interes scena. Papagalul își strânge aripile frânte și se face nevăzut pe o străduță.

*

Răsuflu greu, de parcă aș avea astm. Picioarele nu se mai opresc din tremurat și trebuie să mă așez pe bordura unei străzi pustii și întunecate. *Ce mama dracu'?!* Stau așa destul de mult, nu știu, poate zece minute, poate treizeci, poate chiar o oră, până reușesc să mă liniștesc. Încă mă mai doare capul, dar adrenalina nu mai îmi pompează prin vene și anxietatea îmi dă drumul din gheare într-un sfârșit.

Mă ridic în picioare, mă clatin, mintea îmi e încețoșată, parcă totul s-ar fi întâmplat demult și acum doar a năvălit amintirea peste mine, lovindu-mă ca un tsunami și doborându-mă ca pe o păpușă din cârpe. *Daaa! Bun cuvânt – cârpă – te caracterizează la fix*, îmi șoptește o voce și eu nu o contrazic.

Mă târăsc până acasă, deschid ușa blocului, mă scurg pe holul lung, ca de cămin studențesc. Un aer străin mă întâmpină când intru în garsoniera întunecată. Fără să aprind lumina, mă arunc în pat și plâng. Stau așa cu capul în mâini, ghemuit într-o parte și lacrimile mi se preling tăcute pe obrajii supți. Din când în când îngân câte un *te rog!* chinuit, urmat de un *ajută-mă!*. Adorm așa, cu genunchii la gură.

O umbră se înalță tăcută lângă canapeaua în care zac și știu că e aici pentru mine. Senzația că voi fi ucis e atât de clară că mă trezesc cu un zbieret animalic. Inima mi se zbate nebunește în piept și îmi ia cel puțin jumătate de minut să îmi dau seama că am visat. Mă ridic în fund și încerc să mă liniștesc. Lângă pat am o sticlă de doi litri, plină pe jumătate cu apă de la robinet, pe care o dau gata în câteva secunde. Mă simt mai bine și mă întind comod pe canapeaua extensibilă. *Până la urmă nu e așa rău, mulți și-ar dori să fie în locul tău*, îmi șoptește vocea liniștitoare. Pe nesimțite adorm iar.

Atunci când mă trezesc a doua oară nu e din cauza vreunui vis, ci pentru că un fojgăit cât se poate de real se aude de sub pat. Se face liniște și pentru moment cred că am visat din nou. Apoi un scrijelit aproape imperceptibil răzbate în întuneric și îmi ciulesc urechile încercând să îmi dau seama ce se aude. Liniște din nou. Simțurile îmi sunt încordate la maxim. O sudoare rece mi se prelinge pe tâmplă, picătura de transpirație îmi arde ochiul, dar nu clipesc. Scrijelitul se aude iar și de data asta sunt sigur. Ceva suficient de mare ca să producă așa un zgomot se află sub mine. Mai stau câteva secunde cu urechile ciulite încercând să localizez exact sursa, dar nu reușesc. Apoi încetează. Bâjbâi cu mâna dreaptă după ochelari și mă rostogolesc încet spre marginea patului, într-o liniște mormântală, coborându-mi doar bustul mă uit sub canapea dintr-o parte, în timp ce mă țin cu stânga de spătar, pregătit să mă trag înapoi cu viteza fulgerului în caz că sare ceva la mine. Și în semiîntuneric am impresia că o

coadă lungă și subțire se ridică cu încetinitorul de la podea spre armătura de lemn a canapelei. În clipa următoare nu mai văd nimic sub pat. Mă ridic înapoi și stau așa, în fund, vreo cinci minute. Niciun zgomot nu se mai aude și oboseala mă biruie.

Urletul de moarte al vagabondului mă face să tresar din nou, și mai buimac. O șleahtă de maidanezi au încins un scandal pe cinste exact sub fereastra mea. Capul îmi plesnește de la tensiune și oboseală și câteva înjurături îmi scapă printre buze. În fața blocului în care stau se găsește un magazin alimentar deschis non stop și aici se aciuiase, aveam să aflu asta mai târziu, o gașcă impresionantă de câini ai străzii, atrași de mirosul mâncării și care, în timp, încurajați fiind de atitudinea tolerantă a personalului, ajunseseră să fie stăpâni peste bucata de pământ din jurul alimentarei. Fereastra mea dă chiar spre stradă, spre spatele magazinului, cartierul general al animalelor, așa că am parte de un concert clasa întâi pe mai multe voci, care de care mai prietenoasă. Inutil să mai spun că e vară, o căldură sufocantă în cameră, nu am aer condiționat și nici nu pot închide fereastra veche, evident nu din termopan, care să amuțească hărmălaia. Și totuși, nu știu nici eu când sau cum, reușesc să adorm în mijlocul unei mări de gânduri negre și urlete prelungi.

2. IMOBILIARE

Următoarele zile mi le petrec frunzărind ziare și reviste cu anunțuri de angajare.

Se pare că zilele astea toată lumea are nevoie de agenți imobiliari, toate firmele doresc să le ofere condiții avantajoase unor oameni fără studii superioare, mare parte cel puțin, unor puștani care habar n-au de capul lor, unor bărbați trecuți de prima tinerețe, dați afară de la serviciu, unor șomeri de meserie, doritori de bogății pe nimic, unor alcoolici fără scăpare, ce să mai .. crème a la crème. Făcând parte din categoria puștanilor care habar nu au de capul lor, combinată cu cea a celor fără studii superioare, student fiind încă, am început să sun la agențiile imobiliare. Mulți nu m-au vrut de la început când le spuneam că nu am experiență în domeniu, pe alții nu i-am vrut eu, dar aceștia au fost mai puțini, cert e că după câteva interviuri mai puțin sau și mai puțin reușite am ajuns și la o agenție care, culmea coincidenței, avea sediul la cinci minute de mers pe jos de blocul meu. După un scurt interviu, în care patronul firmei mi-a prezentat agentul imobiliar ca fiind cel care, citez, „atunci când îl dai afară pe ușă, intră pe geam“, am primit aprobarea de a deveni agent. Inutil să mai spun că nu aveam să primesc salariu, ci doar comision din vânzare, lucru de fapt obișnuit la toate agențiile pe care le contactasem până în acel moment.

A doua zi m-am prezentat la noul loc de muncă, un apartament de două camere, una fiind folosită pentru biroul șefului și cealaltă pentru angajați, un grup de băieți și bărbați, șapte la număr. Atunci când am ajuns eu la birou, cei mai mulți erau deja plecați pe teren, la vizionări de apartamente, la întâlniri cu clienții sau naiba știe pe unde. Asta era chestia mișto, puteai spune că te duci oriunde, nu te verifica nimeni, nu îi păsa nimănui. Și de ce i-ar fi păsat? Nu primeai salariu, așa că… nu vindeai… nu mâncai. E simplu, și al dracului de dur.

Crezi că e ușor să te duci, cu stomacul lipit de șira spinării, mort de foame, să îl convingi pe unul dat jos dintr-un gipan bengos nu numai să cumpere un apartament sau o casă, ci să îți dea și comisionul cuvenit pentru munca ta? Nu mai vorbesc să îl faci să te respecte, pentru asta e nevoie să joci mai bine ca De Niro. Și de când respectă un bogătan parvenit un sărac ca tine, cu sacoul ros la coate, cu pantalonii ponosiți și pantofii scâlciați? Cum ar putea să facă asta, când el coboară din merțan și tu din tramvai? Când are Armani pe el și tu Obor pe tine? Când el are totul și tu doar puțin

peste nimic? Când ți se citește foamea în privire și disperarea în mișcări? Îți spun eu cum – singura ta șansă e să îl domini din vorbe, să fii viclean, să îl faci să uite de aspectul tău jalnic și să îți respecte intelectul. Dacă nici asta nu poți, atunci poate îl faci să cumpere din milă, nu de alta, dar ai o familie numeroasă și trebuie să te ajute să le pui pâinea pe masă.

Toate astea le-am aflat din prima zi de la colegul de birou, un băiat mai mare ca mine, cu oarece experiență, care m-a și luat cu el la prima mea întâlnire cu niște clienți adevărați. Pe drum mi-a povestit una-alta, nu prea multe, dar am mai și citit printre rânduri. Clienții erau niște țăranoi veniți să se mute la București, un el și o ea de vreo patruzeci și ceva de ani, cu mutre de tâmpiți. După ce au vizionat tăcuți apartamentul prezentat de colegul meu, au intrat un pic în vorbă cu proprietarul, apoi au dat de înțeles că se mai gândesc, că mai au de văzut și alte apartamente și revin la colegul meu, agentul, cu un răspuns. Așa că ne-am despărțit în fața blocului după câteva zâmbete și strângeri de mână călduroase. A fost o primă impresie destul de plăcută și ne-am întors agale la birou. Uitasem să menționez faptul că apartamentul văzut mai devreme era o exclusivitate a firmei noastre, proprietarul fiind un cunoscut al patronului.

La o oră după ce ajunsesem la birou, a sunat altcineva interesat de apartament și colegul, Simion pe numele lui, l-a sunat la rândul lui pe proprietar, să aranjeze o întâlnire. Și, ce să vezi, surpriza dracului, domnul prietenar cu patronul, cunoștiința de zece ani bla, bla, zice că a vândut apartamentul. Cui? Păi a venit un văr de-al lui din Cuca-Măcăii și a zis că vrea să îl cumpere, că îl văzuse cu câteva zile înainte și abia acum i-a dat răspunsul. Simion închide telefonul și se duce glonț în biroul patronului. Închide ușa după el și nu se aude nimic timp de două minute. Apoi răzbate un lătrat scurt, nu știu al cui, al șefului probabil și Simion iese din birou, se duce la sertarul lui, îl golește într-o pungă de plastic și zboară pe ușă fără o vorbă. Nu îmi aruncă nici măcar o privire. Peste un minut șeful năvălește val-vârtej în birou și zice – Dacă mai prind pe vreunu' că nu semnează contractu' de vizionare, îl dau afară pe loc! Mergeți cu client, vreau contractu' semnat, îl predați la Luiza (secretara)! N-aveți contract, plecați acasă! E nervos, i s-au umflat venele la gât și privirile îi sunt flăcări. Șeful e un personaj intimidant, spre patruzeci de ani, socotesc eu, înalt, bine făcut, brunet și cu ochii verzi. Un bărbat prezentabil, cu o voce tunătoare și privire tăioasă. Roman Lucian este numele lui. Și nimeni din birou, și cred că sunt toți agenții aici, nu îndrăznește să îi susțină privirea. Nimeni în afară de mine, dar doar pentru o clipă, apoi mă pregătesc să las capul în jos, dar nu mai apuc pentru că tipul mă privește scurt, vrea să mai spună ceva, dar se răzgândește și pleacă bufnind și troznind. Puținele ore ce mai sunt până la sfârșitul programului trec greu, în tăcere. Noaptea însă dorm ca un prunc.

*

A doua zi ajung printre primii la birou, dornic să învăț lucruri noi. Domnul Roman nu a ajuns încă. Vorbesc un pic cu Luiza, secretara, o blondă drăguță și destul de apetisantă, dar care, socot eu pe loc, nu are cum să fie interesată de mine, așa că

discuția e destul de plăcută, eliberată fiind de presiunea flirtului, reușesc chiar să fiu spiritual fără să mă bâlbâi și ea râde, dându-și capul pe spate, iar eu mă înroșesc, apăsarea revine, strivindu-mă și discuția ia sfârșit abrupt.

Mă duc înapoi la birou, dar nu apuc să mă așez bine, că intră șeful și îmi zice să mă duc cu el. Mă ia în mașină și îmi comunică faptul că de azi voi lucra la celălalt sediu al firmei. Ce ironie de căcat! Îmi găsesc un serviciu la cinci minute de casă și el mă mută la patruzeci și cinci! Nu îmi convine, dar nici nu las să mi se citească asta pe chip sau în voce. Ba chiar mă arăt interesat și pun câteva întrebări. Aflu că șef îmi va fi soția patronului, că aici sunt mai puțini agenți și e nevoie de oameni. Îmi spune că speră să mă integrez și să îmi placă ce o să fac, dar e destul de reținut, nu pare să îmi dea prea mare importanță. Mai aflu că avem orașul împărțit în două, că nu se intră peste jumătatea celuilalt, că sediul de aici e mai bun pentru mine. Nu întreb de ce și cred că e mulțumit de asta.

Noul birou are tot două camere, nu chiar așa de mari ca la celălalt, dar parcă mai primitoare. Doamna Roman e o femeie drăguță, durdulie, micuță de înălțime. Îmi prezintă colegii, nefăcând prea multă risipă de timp. Așa îl cunosc pe Ioan, un bărbat de vreo treizeci de ani, înalt, cu ochii înfundați în orbite, tuns regulamentar și îmbrăcat cu un costum ieftin. Aveam să aflu mai târziu că fusese muncitor bun la toate pe șantier înainte, ceea ce trebuie să recunosc că nu m-a mirat prea tare, părea făcut pentru asta. Dar acum dăduse tricoul transpirat pe cămașă, nădragii mânjiți pe pantalonii de stofă și părea tare mândru de asta. Laura este partenera lui, uitasem să vă spun, unii agenți lucrează în echipe de câte doi, o fată cu aspect de floare cu țepi, minionă, cu ochii veseli și vocea tăioasă ca o lamă. Îmi dau rapid seama că e genul cu care nu trebuie să mă pun. Mai departe dau de Anca, o brunetă de vreo douăzeci de ani, frumușică și cu țâțe mari. Sunt căzut pe loc, ea e conștientă în mod evident de efectul produs, din experiență probabil, zâmbește și își mușcă colțul buzei într-un fel care îmi dă o erecție spontană. Din fericire am apucat să mă așez la birou și totul este în regulă. În fața mea a rămas Ioan, care mă privește superior de la nivelul celor aproape doi metri ai săi și îmi ține o prelegere despre beneficiile nobilei meserii de agent imobiliar, dar și despre capcanele minunatei îndeletniciri. Tonul pompos nu se potrivește cu aspectul lui șleampăt și tipul pare un cabotin și un enervant. Îl ascult păstrându-mi o expresie serioasă în tot timpul cuvântării, ceea ce, între noi fie vorba, nu e prea greu, ținând cont de faptul că nu am fost vreodată tipul vesel din încăpere sau bufonul clasei, ci mai degrabă încruntatul cu ochelari care se ia mult prea în serios. Bineînțeles că aspectul meu de elev congestionat care îi soarbe vorbele înțelepte fără să clipească îl mulțumește la culme, așa că se mai umflă nițel în pene și își continuă tirada. Culmea e că unele chestii spuse de el chiar sunt de bun simț, așa că îmi revizuiesc un pic părerea despre improvizatul meu profesor și îl ascult cu mai multă atenție. Aflu că lucrează de trei ani ca agent, ceea ce îl recomandă, normal, ca fiind un profesionist. Îmi mai explică în mare cam ce ar trebui eu să fac, dar că mai important decât toate e să capăt experiență pe teren, cu clienții, că teoria e neimportantă, practica e tot ce contează, mă

rog, chestii din astea specifice gândirii oamenilor muncii de pe la noi, care se pricep să le facă pe toate fără nicio pregătire teoretică, ba mai mult, îi și disprețuiesc pe intelectuali, pe tocilari și în general pe toți cei care li se par că le-ar fi superiori. Într-un final face câteva observații pertinente legate de aspectul meu neîngrijit și îmi sugerează să mă tund și să iau un sacou pe mine. Nu am sacou, iar de tuns nici prin cap nu îmi trece, dar zâmbesc și aprob cu gura până la urechi.

*

Următoarele zile sunt mai mult plecat pe teren. Bag fluturașe în cutiile poștale, mai sun pe la câte un anunț din ziar și mă duc să văd o garsonieră sau apartament, încerc să îmi creez o bază de date, ca să am ce să vând. Încetul cu încetul strâng câteva oferte și i le scriu Simonei, secretara agenției, pe o foaie de hârtie, să mi le dea la ziar. Simona e drăguțică, dar cu aspect de fătucă de la țară, cu ochii veseli la modul retard, o voce stridentă și în mod evident lipsită de orice urmă de subtilitate. O văcuță, dar nu una lipsită de șiretenie, cum aveam să aflu mai târziu. Simona îmi citește anunțurile cu acea conștiinciozitate specifică elevilor claselor unu-patru și se duce apoi cu ele în biroul doamnei Roman. Atunci când iese, aflu că din cele nouă oferte propuse de mine au mai rămas doar trei, că celelalte nu erau suficient de bune, sau că intrau în același tipar cu cele rămase. Accept fără crâcneli, anunțurile se duc la ziar și de a doua zi încep să pândesc telefonul. Și telefoanele sună, dar nu pentru mine. Sună pentru Ioan, pentru Laura, pentru Anca, chiar și pentru Simona, o caută prietenul de câteva ori, dar pentru anunțurile mele nu sună nici dracu'.

Nu mă dau bătut și mă dedic și mai abitir strângerii de oferte. Împânzesc zona mea cu bilețele, sun la toate anunțurile proprietarilor de apartamente, îi vizitez, vorbesc cu ei, încerc să mă fac simpatic și în fiecare zi cad mort de oboseală la ora opt sau nouă seara când reușesc să ajung acasă. În sfârșit, în a zecea zi de când lucrez, sună cineva și pentru mine. E un tânăr, vrea să vadă o garsonieră pe la Piața Iancului, curățică, cu un preț bun. În culmea fericirii, stabilesc o întâlnire și la șapte și ceva mă văd cu clientul, un băiat slăbuț, cam de vârstă cu mine, cu ochii verzi, mici. Are privirea piezișă, e cam sărăcăcios îmbrăcat și vorbește fonfănit. E student la litere. Când îl rog să completeze contractul de vizionare, zice că nu are buletinul la el. Mă fâstâcesc, apoi zâmbesc, nu-i nimic, pun acolo ce date îmi dictează și în sfârșit ajungem la garsonieră.

Sun la ușă, proprietarii, soț și soție, pe la șaizeci de ani amândoi, ne primesc destul de amabili, dar oarecum sâcâiți de atâtea vizite. Întâlnirea nu durează mult, studentul le pune câteva întrebări, mai mult legate de programul lor, nu știu de ce, dar îmi face impresia că ar vrea să știe când îi găsește acasă. Înghit cu greu, încerc să intervin, fonfăitul nu mă bagă în seamă, soțul se uită ciudat la mine, nevastă-sa parcă nici nu știe că sunt și eu pe-acolo. Simt că îmi scapă ceva, parcă mă depășește situația și totuși nimic deosebit nu pare să se petreacă. Până să îmi dau seama, vizionarea s-a încheiat și sunt iar în stradă cu băiatul, clientul meu, care îmi mulțumește scurt și se duce spre metrou. Mă fac și eu că plec, dau colțul, apoi mă întorc pe partea cealaltă și supraveghez intrarea blocului. Stau așa jumatate de oră, mă plictisesc și mă duc acasă.

Nu reușesc să adorm, am un gust amar în gură, îmi vine să plâng și să urlu fără să știu de ce.

A doua zi, îl sun pe proprietar să îi mulțumesc pentru întâlnire. Nu răspunde la mobil, încerc pe fix, răspunde doamna, e grăbită, mă expediază fără vreo urmă de amabilitate. Sunt intrigat de tonul ei, nu știu unde am greșit, apoi gândul otrăvit mă lovește dintr-odată. Am fost la vizionare cu un alt agent! Care probabil avea pregătit exact clientul potrivit pentru oferta mea. A mea! Ideea mă roade, îmi intră ca un burghiu prin creier, mă face să strâng din dinți și să mă schimonosesc de ciudă. Munca mea, să își bată joc un nemernic, un hoț, un bulangiu, că altfel nu îi pot spune! Sunt furios, simt nevoia să fac ceva, dar nu știu ce, așa că mă duc la Ioan, îl rog să îmi acorde câteva minute, el o face, plin de importanță, și eu îi povestesc ce și cum. Ascultă, dă din cap, zâmbește condescendent, și îmi spune că da, mai mult ca sigur că așa-zisul meu client era un agent imobiliar și că nu trebuia să îl duc în apartament atunci când a zis că nu are actele la el și că da, în esență am fost cam fraier. Mă rog, ultima chestie nu o spune răspicat, dar o lasă să răsufle printre cuvinte. Îl ascult în tăcere, dau din cap din când în când, apoi îi mulțumesc și îl întreb ce ar fi de făcut. Nu știe ce să îmi zică, de data asta atotcunoașterea lui își găsește limitele, așa că mă ridic de pe scaunul din bucătărie, acolo unde ne retrăsesem pentru discuție, îi mulțumesc încă o dată și mă duc la birouașul meu. Încerc să mă uit la noile anunțuri, dar gândurile îmi zboară către băiatul slăbuț care, acum sunt sigur de asta, m-a păcălit într-un mod atât de categoric. Mă alimentez din ce în ce mai mult și ura față de el se răspândește printre gândurile mele asemenea cancerului, îmi roade creierul, mă face să strâng din dinți și să privesc sălbatic înainte. Din fericire nu mai e decât Simona în birou și ea oricum nu înțelege nimic, nici să mă pun în fața ei și să mă zgâiesc, tot nu m-ar întreba dacă e ceva în neregulă, vaca dracului! În fine, nu știu de ce m-am lăsat purtat de gânduri către ea, nu văd vreun sens, așa că mă întorc la obiectul obsesiei mele.

Nu suport să fiu înșelat, de fapt nu, nu e asta la mijloc. Mai mult de atât, urăsc să fiu batjocorit. Da, asta e, nimeni nu-și mai bate joc de mine!

Îmi revine o amintire din școala generală. Sunt singur în bancă, stau cu capul plecat, cred că mi-am pus și mâinile peste urechi sau îmi sprijin bărbia în pumni, nu mai știu. În jurul meu sunt mulți copii, băieți și fete, colegii mei. Și cu toții îmi scandează porecla, râd de mine, sunt obiectul batjocurei lor. Apoi, la fel de repede cum a venit, imaginea dispare și îi ia locul alta. Sunt în aceeași clasă, în aceeași bancă. Trebuie să spun o poezie sau doar o strofă poate, mă bâlbâi îngrozitor, ceilalți râd, eu mă chinui, mă înroșesc, mușchii gâtului sunt contractați. Și abia după un minut profesoara mă oprește. Mă prăbușesc în bancă și singurul care nu râde e colegul meu care îmi spune ceva că și el a avut asta, a fost puțin bâlbâit și că o să îmi treacă repede, probabil e de la un șoc. Îi sunt atât de recunoscător, simt o lacrimă în colțul ochiului, dar știu că nu pot să îi mulțumesc fără să mă bâlbâi, așa că nu spun nimic. Și imaginea se schimbă iar, revine la cei strânși în jurul meu. În mijlocul lor, cel mai aproape de mine, strigând cel mai tare și schimonosindu-se cel mai mult, e fostul meu coleg de

bancă, cel care mi-a și găsit porecla. *Gâ-gă, gâ-gă, gâ-gă...* Gâgă. Asta e, a apărut după ce nu m-am mai bâlbâit. Scapasem de bâlbâială, dar, odată cu porecla, apăruse ceva mult mai groaznic. Batjocura răutăcioasă și *constantă* a copiilor. A existat și o vină din partea mea? Probabil că da. Stăteam toată ziua în bancă, nu vorbeam cu fetele, iar atunci când vreuna îmi adresa o remarcă îi răspundeam monosilabic, uneori fără niciun sens. Dar în același timp nu deranjam pe nimeni, pur și simplu eram groaznic de timid, vedeam ca pe o corvoadă orice tip de comunicare, mă sufocam atunci când ar fi trebuit să îi spun ceva unei fete și o frică feroce îmi cuprindea gâtul în gheare când știam că urma să răspund la lecție în fața clasei. La un moment dat m-am apucat să fac karate și încetul cu încetul am devenit cunoscut ca bătăușul clasei, cel mai tare la bătaie, cum se spunea. Porecla nu a dispărut, dar am reușit să răspund batjocurii prin violență. Să nu vă închipuiți că eram vreun idiot care împărțea pumni în lipsa altor argumente. Citeam foarte mult, ascultam muzică, nu eram diferit cu nimic față de colegii mei, doar că nu eram în stare să vorbesc cu ei, îmi era teamă că se vor plictisi repede dacă aveam să le povestesc ceva, că nu eram suficient de bun pentru ei. Aveam în fapt o fire destul de fragilă și sufeream cel mai mult atunci când mă îndrăgosteam de câte o colegă. Mă uram că nu aveam curaj să îi spun ceva, să o fac să se uite la mine cum aș fi vrut eu, să mă vadă așa cum în adâncul sufletului știam că sunt, dar frica era cu atât mai puternică față de frustrarea pe care o simțeam, așa că mă lasam dominat de teamă și țineam în mine toate gândurile frumoase. Acum realizez că de fapt am fost cam idiot, că nu ar fi trebuit să fiu așa timid, că nu m-a ajutat cu nimic, dar deh, la ce mai folosește asta acum? Doar ca să îmi dau seama că am rămas cu un complex de inferioritate? Pe care demonii mei îmi cer să îl înăbuș prin forță. Chestia e că între timp forța a dispărut, acum nu mai sunt un tip puternic, raportat la cei din jur, însă din fericire am învățat să vorbesc... Și totuși, atunci când simt că sunt batjocorit, ura revine, ia locul comunicării, mă împinge spre violență și spre autodistrugere. Și uneori reușesc să mă opun, de cele mai multe ori de fapt.

În ultima vreme însă simt că e mai ușor așa, parcă nu mai doresc să mă calmez atât de repede, poate că e mai bine să te lași purtat de instinct câteodată.

Gândurile îmi sunt brutal întrerupte de către Ioan, care îi spune Simonei un banc idiot, de șantier. Și ea râde de se strică. Sunt așa furios! Ce idioți, cum de pot exista specimene din astea pe lume?! Nu au nimic în ei, sunt asemenea unor haine la mâna a doua, purtate, obosite și ieftine. Dacă ar dispărea de pe fața pământului, nu le-ar duce nimeni lipsa. Evident, în afara familiilor lor de căcat, dar câte parale pot face regretele unor ratați față de alți ratați? Ioan rânjește satisfăcut și începe alt banc porcos, fără sens, care se încheie cu o poantă amuzantă ca un cui înfipt în anus. Nu pricep apetitul unora pentru orice fel de glumă, oricât de proastă, de vulgară ar fi. Să fie de vină amărăciunea eternă, sărăcia, teama în care este afundat poporul ăsta speriat și de umbra lui? Habar n-am, nici nu mă interesează cauzele, vreau doar să ies din biroul ăsta până nu le crăp capul ambelor primate din fața mea. Mă duc la baie și mă clătesc cu apă rece pe față.

De ce naiba sunt așa dement? Oamenii ăia nu mi-au făcut nimic, dimpotrivă au fost

tot timpul drăguți cu mine.

De ce gândesc așa urât despre ei?

Nu găsesc un răspuns pe moment, dar mă simt mai liniștit și mă întorc la birou.

Nu știu când trece timpul și mă trezesc în tramvai, privind pierdut prin geamul murdar. *Ăsta e un oraș mort*, îmi trece prin minte. Blocuri fără personalitate, suflete din beton armat, oameni cu fețe livide. Îmi întorc privirea de la spectacolul trist de afară doar ca să dau de altul, grotesc, aici înăuntru. Batrâni îngenunchiați de foame, de lipsă, dar mai ales de singurătate, care caută să vorbească cu cineva, să se plângă de ceva, orice, să îi compătimească cineva, oricine, elevi de generală sau liceu, deja îndobitociți, cu gurile până la urechi atunci când văd un ciung care cerșește jalnic în mijlocul tramvaiului, golănași șmecheriți cu atitudini sfidătoare, bărbați și femei cu priviri goale, prost îmbrăcați, fără viitor și fără trecut. Vieți irosite, fără întrebări și fără răspunsuri. Imaginea îmi face rău, mă simt slăbit, poate și de foame, căci nu am mai mâncat de dimineață. Banii pe care îi strânsesem pentru începutul noii mele vieți au început să se împuținеze în mod îngrijorător.

3. VECINII

Ajuns pe holul blocului dau de Luigi, un puștan slăbănog, un țărănuș român cu nume de italian, că deh, se poartă, cu ochi albaștri, șireți, vecin de palier, care rânjește obraznic la mine, arătându-mi un șir de dinți deja stricați de la alcool, țigări și mâncare proastă.

Taică-su e un bețiv jegos, un periculos care, umblă vorba printre vecini, l-a omorât pe unul în bătaie și a stat la pârnaie o perioadă. Un mustăcios de vreo patruzeci de ani, întotdeauna roșu la față, cu mutră de retardat, o maimuță dintr-aia cu care n-ai nicio șansă să te înțelegi. Nevastă-sa e una de o sută douăzeci de kile, o țață perfectă, cu voce ascuțită și privire de vacă nebună.

Câteodată urangutanul vine beat acasă și face scandal că nu-l lasă umflata să intre, atunci face cel mai urât. De cele mai multe ori se dă bătut și doarme pe preș. Uneori nici nu mai face scandal. Îl găsesc dimineața prăbușit pe hol. Miroase ca un câine ud.

Pe hol sunt zece garsoniere și singura din care răzbat în mod regulat urlete, înjurături și manele este cea în care stau ei. Și pentru ca restul vecinilor să nu rateze prea mult din spectacol, de cele mai multe ori ușa este dată de perete. Odată a ieșit la ei un nene cumsecade de vreo șaizeci de ani de la garsoniera de vizavi și i-a rugat frumos să se potolească. Dracu’ l-a pus, l-au făcut varză! Cel mai tare-n gura a fost Luigi, care l-a înjurat de toți morții, l-a îmbrâncit, l-a și scuipat. Pula mea, un căcat de puștan cordit umilea un bărbat în toată firea! Ieșiseră câțiva vecini și se uitau. Eu eram printre ei. Nimeni n-a spus o vorbă. Și nenea ăsta n-a mai zis nici el nimic și s-a retras vai mama lui în casă, în timp ce martalogii grohăiau ca niște demenți. De atunci n-a mai ieșit niciun vecin la ei. Domnia lor era asigurată, regi peste un hol de lași.

Și în seara asta este la fel, dar sunt prea adâncit în mine ca să dau importanță mizeriei care îmi trece pe lângă urechi și se prelinge pe pereții holului îngust, spre ușa blocului, spre fereastra din capăt, continuu, ca un șuvoi de dejecții umane. Atunci când trec pe lângă ușa larg deschisă, mă lovește din nou mirosul greu, apăsător, de mâncare, amestecat cu transpirație și aer stătut. Mirosul sărăciei și al nesimțirii. Al nebuniei.

4. FRICA

Intru în garsonieră și mă arunc în pat. Stau așa, culcat pe spate, îmbrăcat, cu mâinile sub cap și privirea ațintită în tavan și visez cu ochii deschiși. O văd pe mamaia cum se uită tristă la mine și o aud pe maică-mea - *„Când erai mic veneai mereu la noi, ne iubeai, ne drăgăleai. Și acum…“*. Apoi îl văd pe tata. Are o telecomandă în mână și gesticulează - *„O să devii un labagiu! Asta vrei?! Ia și uită-te atunci!“* - și îmi aruncă telecomanda pe canapea. Mă uit spre televizor. Ecranul e negru. Mă întorc spre tata, dar nu mai e în cameră. Mă duc încetișor spre dormitorul alor mei. Încerc să deschid ușa, dar e încuiată. Urlu, înjur, lovesc cu pumnii în ușă. Nimic. Din stânga percep o mișcare, dinspre dormitorul lui sor-mea. Ușa e întredeschisă. O împing încetișor în lături. Pe pat, întinsă pe spate, cu mâinile împreunate pe piept, e o bătrână suptă la față. *Ce mult a slăbit!* e primul gând care îmi trece prin minte. Privesc spre chipul livid, cu pielea lipită de oase și ochii adânciți în orbite și pe loc mă simt pierdut. *De ce m-ai părăsit? Nici nu am apucat să îmi cer iertare! Îmi pare atât de rău! Te rog!* horcăi înfundat. Răsuflu adânc, îmi las bărbia în piept și, pentru o clipă, doar pentru o clipă, mă simt mai bine. Fără să îmi ridic privirea, ies din dormitor. Sunt în camera mea acum, în fund, cu spatele lipit de ușă și piciorul stâng proptit în pat. Cineva zgâlțâie ușa, încearcă să intre peste mine și eu plâng și mă împing cu toată puterea în lemnul ce tresaltă sub lovituri. Tot ce simt este teamă. Din spatele ușii se aud mormăieli, urlete, grohăieli, scâncete. Mi-e frică! Îmi întind brațele în față și o cuprind pe mama pe după gât. *Te iubesc așa mult!* Apoi ușa troznește și mă aruncă în față. Urlu în timp ce cad pe covor în patru labe. Mă întorc încet. În cadrul ușii e…

Tresar și mă trezesc din coșmar. Sunt transpirat și mă doare capul groaznic. Mă uit buimac spre peretele din fața mea și pentru o clipă habar nu am unde mă aflu sau cine sunt. Cred că e două, poate trei dimineața. Mă ridic în fund și stau așa, cu capul în mâini. Mi-e frică, ăsta e adevărul. Mi-e teamă de ziua de mâine, mi-e teamă că în curând n-o să mai am bani să iau de mâncare, mi-e teamă că o să ajung un ratat, că nu o să reușesc să mă descurc, să fac ceva bani. Nu sunt un laș, nu mă consider așa cel puțin, dar mă cac pe mine de frică. Sunt descurajat și vorbele lui taică-miu îmi roiesc în cap - *„Dacă nu reușești la liceu, te duci la sapă, băiete!“* Și dup'aia - *„Dacă nu reușești la facultate, te duci la sapă!“* Ce dracu' să fac la sapă? Să muncești, ce să faci, sau ți-e

rușine, cuconașule? Un băiețel fragil așa ca tine, ce să facă el la munca de jos… mă și văd încărcând lăzi toată ziua, dând cu mătura pe jos, zicându-mi că mâine o să fie mai bine, mai ușor, și tot așa până la ziua în care nu o să mă mai gândesc la acel mâine, viitorul va fi fost deja scris și calea de întors închisă pentru totdeauna. *Bine, dar îți rămâne soluția aia, orice ar fi poți să o termini și atunci asta a fost.* Ce soluție? *Ei, știi tu prea bine ce soluție. Te duci la baie, te întinzi în cadă, iei o lamă din aia veche, ascuțită, o treci ușor peste vene și apoi te faci comod, aștepți, și, până să îți dai seama, ai și adormit. Sau bei un ceai cu vreo douăzeci de diazepame și te liniștești.* Vocea îmi susură blând în ureche, mă calmează. Îndepărtez gândul cu brutalitate. Dă-te-n pizda mă-tii, ești nebun? Ce dracu' tot zici? Niciodată nu e asta o soluție! *Clișee, clișee…* murmură gândul, *de ce să nu fie, că scrie la cartea cărților, sau ce? De când ești tu așa evlavios? Nu fi ipocrit, asta e ultima soluție, da, dar trebuie să fii liniștit, să știi că e acolo, chestia asta te face să te simți mai bine, să știi că până la urmă n-ai nimic de pierdut, nu?*

Mă ridic, fac câteva mișcări de gimnastică și mă gândesc că poate ar fi fost mai bine să am cablu la televizor. Să fii prea mult singur cu gândurile tale poate deveni periculos. Mai ales dacă nici nu-ți merge exact cum ți-ai dori. Da, dar nu e vreo tragedie, nu mai exagera, ce dracu' îți plângi atâta de milă, zici că ai cancer sau ești paralizat. Mai las-o-n pula mea de autocompătimire, că ești penibil! Băi frate, mult îți mai cauți în coarne!

Cumva mă simt mai liniștit. Adevărul e că fiecare are darul de a își maximiza problemele și de a le minimaliza pe ale altora. Când vezi o știre cu unul mâncat de urs, da, te impresionează, poate și șochează, dar cum ai putea tu să înțelegi ce a fost acolo cu adevărat? Cum să simți teroarea pură, durerea adevărată, șocul morții? Nu poți. Și atunci uiți știrea în cinci minute, nu de alta, dar trebuie să speli iar vasele alea nenorocite sau te-a sunat bulangiul ăla de șef să te fută la cap sau nevastă-ta e iar ciufută și îți vine să bagi divorț sau vecinul ăla ratat a pus iar niște manele idioate, de îți crapă capul de nervi și tot așa. Și viața ta e dintr-odată mai de căcat decât a ăluia sfârtecat de urs. Suntem cu toții victimele detaliilor, nu e degeaba vorba aia că „dracu' stă în amănunte" sau cam așa ceva.

5. LUMINI ȘI UMBRE

Se face dimineață și mă duc la baie să fac un duș cu furtunul, pentru că țevile sunt așa vechi și înfundate că nu e presiune aproape deloc și trebuie să strâng cu degetele capătul de cauciuc ca să iasă un jet subțirel de apă. Reușesc totuși să mă spăl mulțumitor și mă simt mai bine. Îmi frec tâmplele cu puțin after shave și parcă nu mai îmi crapă căpățâna așa tare. După ce prăjesc două ouă cu un pic de șuncă și beau și un pahar de cola, chiar că sunt proaspăt și pregătit pentru o nouă zi de alergat după cai verzi pe pereți. Ceea ce și fac, toată ziua, prin blocuri urâte, vorbind cu proprietari hămesiți în apartamentele lor triste. Și fiecare are câte o poveste, mai lungă sau mai scurtă, de obicei neinteresantă, chestii clasice gen „vreau să mă mut la țară sau la azil sau la nepoți“ și „am primit viză de State sau Canada, vindem tot și plecăm, că aici nu se mai poate“ sau „nu mai îmi ajung banii de patru camere și vreau la trei camere“. Și tot așa până îmi vine să le urlu - „Băi nene, mă doare’n cur de ce te muți tu! Tot ce vreau e să vând cuiva ceva ca să am ce să mănânc’n pula mea. Că mi-e foame, înțelegi?!„. Dar tot ce fac e să zâmbesc cât pot de frumos, să fiu compătimitor unde e cazul, poate chiar sfătos uneori, deși sunt doar un puțoi de doujșiceva de ani, care poate fi orice doriți dumneavoastră, mai puțin sfătos ori înțelept. Și așa trec zilele fără să se întâmple ceva deosebit până se face o lună și nu reușesc să fac nimic.

Și apoi, ca printr-o minune, fac o vânzare. Nu mare lucru, un apartament cu două camere, confort doi, în Pantelimon, spre capăt. O maghernință, ce să o mai lungesc. Și culmea e că reușesc să fac vânzarea pentru că proprietăreasa nu locuiește acolo, apartamentul este liber, așa că moșul care îl cumpără nu reușește să dea de ea ca să se înțeleagă separat. De unde știu asta? Mi-a spus-o chiar cumpărătorul, moșul. Totuși, nu mă plâng, am reușit. E prima mea vânzare și lumea s-a întors cu o sută optzeci de grade. Mă simt fericit și toți par să se bucure pentru mine. Norocul mare e că vânzarea se și perfectează repede și în câteva zile îmi primesc și comisionul.

Nimeni nu poate sta prea mult în întuneric fără să înnebunească sau să orbească. Bine, e o chestiune de timp și de măsură a fiecăruia, dar într-un final clachează oricine. După câteva zile de întuneric era timpul pentru puțină lumină și în camera mea și simțeam că plutesc. În tramvai toți îmi zâmbeau prietenos, ca și cum ar fi știut de reușita mea, până și babele cele mai acrite nu își puteau ascunde mulțumirea atunci

când îmi vedeau expresia fericită de pe chip. Mă priveau și puteam să jur că murmurau apreciativ - „Așa da! Ce mai băiat…“ La fel și pe stradă, în magazine sau la restaurantul de la parterul blocului în care se găsea agenția Casa Roman, minunatul și nobilul meu loc de muncă.

Pentru că da, de cum mi-am luat comisionul am coborât împreună cu Ioan și Laura să fac cinste. Nu și cu Anca, pentru că uitasem să vă spun, dezamăgită fiind că nu făcuse vreo vânzare în cele două-trei luni de când lucra, își luase tălpășița spre o slujbă mai sigură, cum ar fi cea de secretară. Și nu orice fel de secretară, ci una cu țâțe mari, secretara lui Domn’ Director de la firma X, care domn’ director o și fute. Mă rog, un clișeu total, prezentat mie de către un Ioan rânjit cu gura până la urechi, mulțumit probabil că a mai găsit un subiect de labă, pardon, de bârfă.

Și pentru că apare niște alcool pe masă, aflu câteva lucruri interesante. Și Ioan și Laura sunt căsătoriți, dar nu vorbesc prea mult despre perechile lor, ca și cum s-ar simți jenați în vreun fel unul de celălalt. Ioan e la a doua nevastă, cumva, din vorbele lui, intuiesc că prima l-a părăsit pentru că o bătea. Găsesc interesant subiectul și încerc să îl aprofundez, dar el îl respinge fără prea multă diplomație și mă văd nevoit să îl abandonez. Atunci mă orientez către Laura, cu mai multă delicatețe, și o întreb cu ce se ocupă Costin al ei. E tot agent imobiliar, unul de mare valoare după descrierea ei, dar fără prea mult noroc la vânzari. Ea, în schimb, vinde mult mai bine, așa că se compensează lucrurile, spune Laura, cu o larghețe cam prea evidentă, ceea ce mă face să cred că în particular îi scoate ochii lui bărbată-su cu orice prilej, că ea face vânzari mai multe, ea aduce banii în casă, că el nu e bun de nimic, un ratat, și așa mai departe, chestii din astea care scad libidoul bărbatului și îl târăsc în genunchi pe urmele nevestei dominatoare. La Ioan pare exact inversul situației, la cum vorbește despre nevastă-sa pare sub papuc total, ceea ce poate explică și reticența lui de a aborda subiectul familie. Totuși îi scapă printre rânduri că a pus-o și pe actuala la punct de câteva ori, nu spune și în ce fel însă, că locuiesc împreună într-o garsonieră confort trei de prin Baicului, ceea ce la început nu prea realizez ce înseamnă cu adevărat până ce îmi explică Laura, când Ioan dispare câteva minute la budă, că o asemenea „locuință“ are vreo paișpe metri pătrați, cu totul, ceea ce înseamnă că supraviețuirea într-o așa hrubă îți poate îngenunchea spiritul de tot, mai ales dacă locuiești împreună cu cineva cu care nu te înțelegi prea bine. Când Ioan se întoarce, îl privesc cu oarecare simpatie, provenită poate și din sentimentul incontrolabil de superioritate pe care îl simți atunci când ai în fața pe cineva mai lovit de soartă decât tine.

Telefonul Laurei sună din douăzeci în douăzeci de minute, și la cum vorbește de răstit cu interlocutorul îmi dau seama că nu e prima oară când se întamplă asta, că el o controlează de mai demult. De ce și-ar suna un soț sau o soție atât de des perechea? Poate că nu are încredere în ea, poate că e pur și simplu gelos, cu sau fără motiv, poate că e prea posesiv sau o iubește prea mult ca să își dea seama că o sufocă. Indiferent care ar fi motivul, cel sufocat poate fi o pradă ușoară pentru alți pretendenți, așa că Laura îmi pare din ce în ce mai interesantă. Îi privesc părul castaniu, ușor ondulat, mătăsos și

bogat, strâns într-o coadă lejeră, buzele subțiri țuguiate nervos atunci când vorbește la telefon. Din mimica ei îmi dau seama că îi place să fie în centrul atenției noastre, se străduiește prea mult să arunce flăcări din priviri, ridică prea mult tonul, îl asprește inutil, totul e prea teatral. Și atunci când își desface părul dintr-o mișcare și îl lasă să cadă pe umeri îmi e clar că a atins limita inferioară a cabotinismului. Îl privesc pe furiș pe Ioan. Idiotul e topit total, o soarbe din ochi, e clar că îi plac femeile dominatoare și mă întreb încă o dată dacă ăștia doi au sau nu vreo relație. Dacă ar fi după el, în mod sigur, dar care este poziția ei în toată povestea asta? Nu reușesc să aflu în seara asta, pentru că Laura își închide mobilul și spune că trebuie să plece, Ioan se execută rapid și, cum nu pot rămâne singur la masă, întâlnirea se încheie destul de nesatisfăcător, mai ales că nota de plată e și ea cam piperată. Ioan e pilit, ceea ce îmi întărește dezgustul resimțit față de el, mai ales că debitează tot felul de idioțenii și mai și râde singur la propriile glume. O privesc complice pe Laura, însă ea nu îmi întoarce privirea și se uită destul de îngrijorată la Ioan, care tot bâiguie câte ceva despre scopul agentului imobiliar în societate, nu numai de profesionist desăvârșit, dar și de fin psiholog și chiar de preot care ascultă o spovedanie. Nu îmi dau seama dacă ea îl privește ca pe un prieten bun care a luat-o pe arătură, sau ca pe un iubit care o dezamăgește, cert e că îmi place cum se uită la el și, în secret, iau hotărârea de a o seduce. Alcoolul băut are și el un rol important în promisiunea făcută, doar că mie îmi sporește curajul, fără să îmi diminueze numărul de neuroni, cum o face în cazul lui Ioan, cel puțin așa am impresia.

Stația e aglomerată ca dracu' și trebuie să aștept să treacă vreo trei tramvaie până să mă sui într-unul. Niciodată nu mi-a plăcut să mă înghesui în mijloacele de transport în comun, să mă lipesc de burțile unor umflați, să stau cu nasul lipit de subțiorile nespălate ale câte unui nesimțit, să las toate babele să se sprijine pe mine sau să primesc coate și călcături pe picioare fără să aud vreun „pardon“ rătăcit. Nici ăsta în care m-am suit nu e taman gol, dar e bine totuși, nu stăm încleiați unul de celălalt. S-a lăsat întunericul, pe bulevard s-au aprins luminile, lumea din tramvai sporovăie vesel și mă simt cuprins de o stare de bine. Am și niște bănuți în buzunar, am reușit să fac prima vânzare, ziua de mâine se deschide în fața mea plină de speranță.

*

E nostim cum ne agățăm de toate nimicurile pentru a ne crea senzația de bine. Ceea ce pentru tine e un motiv de bucurie, pentru mine poate fi un motiv de invidie, de ură sau de indiferență de cele mai multe ori. Chiar dacă mă bucur cu tine, te felicit, par fericit alături de tine, știu prea bine că de fapt nu îmi pasă prea tare de ce ți s-a întâmplat și de abia aștept să treacă cele câteva clipe de „fericire în grup“ ca să mă pot adânci iar în ale mele.

Și atunci când dispare confortul, când viața revine la griul de dinainte, atunci ce faci? Te agiți iar să găsești un nimic care să îți dea putere să mergi mai departe. Îți iei o cămașă nouă și te simți mai bine pentru o clipă. Mănânci ceva bun și ești mai bine pentru încă o clipă. Mergi la un film sau la un bar și îți mai cumperi alte clipe. Da, nimicurile sunt combustibilul vieții, fără ele am fi morți mult prea repede. Și între acele

clipe dormim, vegetăm, lucrăm ca roboții, tânjind după nimicuri.

De ce spun asta? Pentru că vederea bulevardului plin de câini vagabonzi, de cerșetori, copii mutilați târându-se printre mașini la stopuri, oameni sărmani, ratați, imaginea unui oraș trist pentru mine, mă face să uit de nimicul meu de moment și să mă pierd în negură din nou. Toată viața mi-a fost teamă să nu ajung un salahor transpirat, fără familie, fără prieteni sau, mai rău, cu o familie urâtă și prieteni drojdieri care doar te trag și mai jos. Nu munca mă îngrozește, nici vorbă de asta, ci mediul care te corupe, îți întunecă judecata, îți limitează gândirea și îți ucide spiritul. Nu de munca de salahor îmi e mie teamă, ci de locul în care acesta muncește, de oamenii care îl înconjoară, de felul în care îl privesc și îi vorbesc. Pentru că eu cred cu tărie că un tigru obligat să trăiască printre câini va ajunge să latre cu ei până la urmă. Va uita cine e și, la un moment dat, va deveni un câine ca și ceilalți, fără să mai știe drumul de întoarcere. Și nimeni nu i-l va arăta, pentru că pe nimeni nu interesează cu adevărat ce se întâmplă în viața unui câine rătăcit.

De unde îmi vin toate astea în cap? Fără să vreau, mă gândesc la tata. Apoi îmi vin și alte imagini în minte, profesori din generală care ne amenințau cu ratarea încă de mici, muncitorii de la primul meu serviciu, mirosul, felul lor de a fi, un amestec nedefinit de alcool, grosolănie și șmecherie rudimentară care îmi aducea un gust metalic în gură și o senzație continuă că nu mă doresc în mijlocul lor, oricât de frumos le-aș vorbi. Văd și imagini de la televizor, cu maiștri îmbrăcați în halate ponosite, urâte, cu fețe fals zâmbitoare, figuri sinistre, comandate parcă din infern de către un ilustru conducător. *Nu vreau să ajung așa!* îmi zboară iar prin gând. *Nu vreau să mor așa!* mă lovește iar un val. *Stai liniștit, n-ai cum. Nici măcar pregătirea să ajungi vreun maistru amărât nu ai*, îmi șoptește o voce unsuroasă. Să te ia dracu'! mârâi eu și simt cum îmi joacă lacrimi în ochi. Urăsc teama asta continuă, care nu mă lasă să respir, mă gâtuie, îmi îndepărtează speranța, mă omoară încetul cu încetul. Vocea îmi șoptește din nou "Șșșșt, liniștește-te, liniștește-te. Știi doar, nu ai de ce să te îngrijorezi. Există întotdeauna și *cealaltă* soluție. Știi asta, nu-i așa, drăguțule?" Nu îi răspund, dar parcă mă liniștește gândul ăsta, deși îl și resping în același timp. Mă gândesc la ai mei, aș vrea să mă duc să îi văd, dar am o reținere, parcă știu că nu vor să mă vadă. Oare chiar nu vor? Sau s-ar bucura poate, nu știu. La dracu', sunt prea obosit și am mai băut și trei beri, iar eu nu țin la băutură prea bine, mă doboară destul de repede, am numai prostii în cap la ora asta, trebuie doar să dorm, atât. Și nimic mai mult.

Dintr-odată îmi amintesc de așa-zisul student fonfăit și mă cuprinde o furie oarbă. Pur și simplu mi se întunecă imaginea pentru o clipă și tot ce simt este ură pură și dorința de a face rău. Apoi, la fel de repede îmi trece și mă liniștesc. Dar în acea clipă am știut că l-aș putea ucide. Și lucrul acesta mă îngrozește.

*

Ajung acasă și mă forțez să mă gândesc la lucruri mai plăcute. În minte îmi vine chipul Laurei. Îmi imaginez că mă privește în felul acela senzual în care se uita la Ioan, sau doar fantasmez că așa îl urmărea? Nu contează, mă las mai departe în voia privirii

ei, închid ochii și o văd cum se apropie de mine. Poartă o cămașă de satin, așa cum îmi place mie, cu mâneci lungi și vaporoase, ca niște nori de mătase. Ca un voal îmi petrece un braț pe după gât și mă mângâie ușor pe ceafă, cealaltă mână o coboară ușor pe pieptul meu până aproape de curea, apoi urcă și își lasă degetul arătător să zăbovească pentru o clipă pe buzele mele. Mă apasă ușor pe buza de jos și mă face să deschid gura. Apoi mă sărută apăsat, îmi vâră limba în gură, o încolăcește pe a mea în timp ce mă mângâie pe penis prin pantaloni, din ce în ce mai apăsat și mai repede. Mai repede, da, da, da! Mârâi ca un animal, gâfâi și îmi las capul pe spate. Fantezia m-a golit de puteri, îmi ia un timp să mă reculeg. Îmi privesc mâna și clatin capul. Până când o să faci asta? N-ai prietenă, nu te culci cu nimeni, ești un labagiu nenorocit… Exact cum ți-a spus și taică-tu atunci când voiai să te uiți la *Emmanuelle* în sufragerie, mai știi? Aveai vreo cinșpe-șaișpe ani și era trecut de miezul nopții. Și nu mai țin minte cum, taică-tu te-a prins că voiai să vezi nenorocitul ăla de film erotic. Și v-ați certat și tu te-ai împotrivit, ca de obicei la ce tot spunea el, ai făcut urât, ai înjurat ca un idiot, iar el ce a făcut? A renunțat până la urmă. Doar ți-a zis – „Uită-te cât dracu' vrei! Dacă asta vrei, să devii un LABAGIU, atunci uită-te!“ Nu tonul m-a înfierat atunci, pentru că tata era un om blajin, care nu știa să vorbească cu ură, doar cu supărare, ci cuvântul *„labagiu“*, venit din gura cuiva pe care nu țin minte să-l fi auzit înjurând vreodată. Cred că în amintirea mea cuvântul este accentuat, deși probabil că nici vorbă să-l fi rostit apăsat, ci pur și simplu să-i fi venit în minte din cauza frustrării pe care o resimțea în urma acelei certe cretine provocate de un fiu idiot care nu știa să își respecte tatăl.

După care a plecat la el în dormitor și eu am rămas să mă uit la film, mă rog, la începutul lui, pentru că am găsit rapid motive să mă masturbez și, după ce am terminat, mi-am pierdut și interesul pentru restul acțiunii, ceea ce era de așteptat, aș putea spune.

Cred că tata a fost cel mai blând om pe care l-am întâlnit vreodată. Un bărbat liniștit, poate prea liniștit, micuț de statură, cu mustață și ochelari, profesor în cadrul unei mari universități, un om care nu știa să fie tupeist, grosolan sau afemeiat ca alți bărbați. Pur și simplu era prea bun pentru binele lui și maică-mea îl lăsa constant să afle asta. Aproape în fiecare zi, atunci când ajungea acasă de la muncă, ea îi reproșa că nu e mai băgăreț, că e prea corect, că nu se zbate mai mult, că alți colegi de-ai lui i-o iau tot timpul înainte și așa mai departe. Ca de obicei, adevărul era undeva la mijloc, dar cumva, văzându-l pe tata cum lasă capul în jos și nu răspunde, mă simțeam dator să îi iau apărarea, să îi țin piept maică-mii în locul lui. Mama era o femeie aprigă, veșnic nemulțumită, dar cu un suflet bun. Din păcate era și prea nervoasă și nu reușea să se stăpânească, iar eu eram cap-tăiat ea din acest punct de vedere. Încă de mic voiam ca totul să fie ca mine și făceam urât dacă nu se întâmpla asta. Numai că, atunci când mă băgam și eu în cearta lor, tata mă îndepărta pe dată și se alia cu mama împotriva mea, iar eu nu înțelegeam de ce, pentru că, din punctul meu de vedere, el ar fi trebuit să stea de partea mea, doar îi luasem apărarea. Și tot așa, aproape în fiecare zi. Presupun că ar fi trebuit să renunț, să nu mai intervin între ei, dar pur și simplu nu mă puteam stăpâni,

devenisem mult prea nervos și orice mică scânteie era de ajuns ca să mă aprindă. Încetul cu încetul violența mi-a devenit natură și atunci doar frica era cea care o stăpânea, semn că eram un om normal încă, controlat de rațiune și nu de instinct, deși uneori pur și simplu lăsam furia liberă și zbieram la ai mei sau loveam câte o ușă din casă cu pumnul până simțeam că mi-a dat sângele. Maică-mea spunea că sunt un copil rău și eu parcă voiam să îi arăt că se poate și mai și de atât. Nu știu de ce făceam asta, dar știu că avea dreptate. Eram rău.

6. UN ȚIGAN

Eram într-a patra cred, sau a cincea, nu mai știu, și în drumul meu spre școală treceam pe lângă o casă ce odată fusese probabil frumoasă, dar care acum devenise o ruină locuită de țigani.

Într-o zi, trecând pe acolo, îmi apare în cale un țigănuș cam de vârsta mea și îmi cere să îi dau niște bani. Am băgat mâna în buzunar și am întors căptușeala pe dos ca să îi arăt că nu am nimic la mine. A dat din cap și eu am trecut mai departe, răsuflând ușurat că am scăpat. Ar fi trebuit să știu mai bine și să nu mai trec pe acolo o vreme, dar n-am dat prea multă atenție incidentului. Peste câteva zile l-am văzut iar, pe când mă întorceam de la școală. De data asta mai era încă un băiat cu el, cam de aceeași vârstă, dar mai înalt și mai voinic. Din nou mi-a cerut bani și eu am făcut la fel, am întors căptușeala buzunarului. Dar de data asta n-a mai ținut faza. Și au început să mă controleze, să mă caute prin toate buzunarele și în rucsac. Chiar nu aveam bani la mine, mi-au luat doar un pix din ghiozdan. Faza e că la un moment dat m-am înfuriat pe jegurile alea două, am simțit revoltă față de ciorile astea care se luaseră de mine ca niște borfași nenorociți, iar eu n-aveam ce să le fac și frustrarea mea era atât de mare încât mi-a scăpat un „Lasă-mă în pace“, urmat de un *„Du-te dracu'!“*. Proastă idee. Parcă atât așteptau. În mâinile țigănușului a apărut, nu știu de unde, un cablu lung și subțire din cauciuc, cu care a început să mă lovească, ca în joacă, peste picioare și peste brațe. M-am înfuriat și mai tare și am vrut să plec. În clipa în care mă întorceam cu spatele la el, m-a lovit peste față cu toată puterea și probabil că m-ar fi bulit de-a binelea, mă chiorea, în pula mea, dacă vârful cauciucului m-ar fi lovit chiar în ochi. Așa am simțit doar o arsură puternică în colțul ochiului și am început să plâng în timp ce mă îndepărtam de ei.

Din fericire maică-mea nu era acasă, iar seara, când a ajuns, am reușit să o conving cu greu să nu mergem la casa lor. Îmi era frică de ce ni s-ar fi putut întâmpla, pentru că îi văzusem de mai multe ori pe cei ce sălășluiau acolo. Erau niște scursuri, fără pic de omenie în ei, bărbații stăteau de cele mai multe ori la bustul gol pe treptele casei, fără nicio rușine, alături de țigănci în fuste lungi și împuțite, strigând, râzând, înjurând. Aproape de fiecare dată aveau sticle cu băutură și priveau sălbatic în jur, asemenea unor lupi. Până în acea zi însă nu acordasem prea mare importanță acelui loc, pur și

simplu înregistrasem toate acele amănunte și atât. Până atunci fusese doar o altă casă de țigani, o casă părăsită de proprietarii de drept, o casă ce odată fusese minunată.

Ceva s-a rupt în mine, nu știu să explic, cred că m-a șocat răutatea țiganului. El chiar a vrut să mă lovească peste ochi, sunt sigur de asta, a vrut să mă rănească cât mai tare și a făcut-o într-un fel atât de sălbatic și de agresiv încât am rămas fără replică în fața atacului. Și poate că am împrumutat, fără să vreau sau să îmi dau seama, ceva din furia lui, nu știu, cert e ca de multe ori mi-am dorit să îl am din nou în față, numai că de data asta să am eu biciul în mână. Și poate că eu i-aș scoate ochiul.

*

Sunt un om rău doar pentru că vreau să fac rău cuiva care m-a batjocorit? Și ce înseamnă să fii rău, până la urmă? Să îți dorești să te răzbuni, să îl faci să plătească pe cel care te-a făcut să suferi odată, care ți-a luat ceva din demnitate, o bucățică acolo din onoarea ta, asta e atât de rău?! Nu știu să întorc obrazul, nu am fost prea religios vreodată. Nu îmi plac bisericile, opulența lor, nu găsesc la preoți acea liniște pe care o caut eu. Cred că binele e în tine și dacă tu cauți să faci bine atunci Dumnezeu o să creadă în tine și te va îndruma pe mai departe. Când văd unii oameni, vârstnici de obicei, care îl au pe Isus în vorbă toată ziua, dar care te-ar sacrifica pe altarul propriei bunăstări sau comodități pentru orice nimic, cum ar fi un loc în tramvai de exemplu, oameni care te judecă din orice, oameni care văd răul oriunde, chiar și acolo unde nu există, oameni care caută mereu nod în papură și găsesc un strop de fiere în cea mai pură poveste, ei bine, atunci mă întreb ce folos găsesc în a pomeni atât de des numele Binelui, când ei văd doar Răul în tot ce îi înconjoară?

M-am săturat de toți pensionarii plângăcioși, care nu știu altceva decât să dea vina pe toți și pe toate pentru starea lor de rău, ca și cum ei nu au nici cea mai mică vină pentru starea în care se află, de țațele nesimțite care fac din gura lor cea mai spurcată armă, de ghiolbanii care nu te lasă să cobori din autobuz încercând să se urce ei, m-am săturat într-un cuvânt de oameni necivilizați, nepoliticoși, hrăpăreți și indolenți.

Tot ce facem e să ne strigăm suferința în gura mare.

Omul nobil, care suferă cu adevărat, o face în tăcere, pentru că durerea lui e prea mare ca să o poată răspândi printre ceilalți fără să îi rănească, iar el nu vrea să facă asta. Numai cei egoiști și mici își trâmbițează necazurile, le maximizează, încearcă să îi aducă și pe ceilalți în situația lor, în lumea lor mizeră, orice doar să se simtă ei mai bine. Ipocriții dracului!

Odată o babă m-a blestemat pentru că nu i-am oferit locul în tramvai. Eram foarte obosit și pur și simplu mă simțeam prea rău ca să mă ridic de pe scaun când mi-a cerut locul. Și ce-a făcut băbăciunea? Mi-a urat să mor călcat de mașină și familia mea să nu vină la înmormântare. Acum, pe bune, pentru ce?! Apoi și-a găsit și niște aliați, că moșii și babele se întovărășesc imediat împotriva unuia mai tânăr, de parcă ei s-au născut direct cocoșați și otrăviți de viață și m-au boscorodit pe rând ca niște muiști până ce m-am pierdut cu firea și m-am răstit la ei să tacă-n pula mea din gură, că altfel îi omor. Ceva din tonul și privirea mea i-a amuțit. Această mică victorie (oare o pot numi așa?)

m-a făcut să mă simt mai bine atunci, dar mai târziu am regretat ieșirea mea, apoi m-am simțit iar bine la gândul că le-am pus cu botul pe labe pe mumiile alea zbârcite.

Știam că nu trebuie să mă mândresc cu asta, că eu sunt cel care a greșit, că n-ar fi trebuit să fiu atât de furios, dar în același timp nu mă puteam opri să nu îmi găsesc circumstanțe atenuante, nu mă puteam învinovăți cu adevărat și sincer, părerea de rău era cu mult mai mică decât mulțumirea resimțită.

7. VICTOR

La job mă așteaptă o surpriză. Un nou coleg, Victor. Venit de pe undeva din Moldova, fără a vorbi însă ca un moldovean autentic, accentul lui fiind doar o părere, o ușoară aluzie la originile lui. Avea un aer vag misterios și părea trecut prin viață. M-am atașat repede de el și curând am început să îl iau cu mine la vizionări, pe post de învățăcel, fără să formăm propriu-zis o echipă, așa cum o făceau Ioan și Laura.

Victor era mai mare cu trei ani decât mine și părea un bărbat după care mor de obicei femeile. Brunet, cu ochii verzi, înalt cam la un metru optzeci și cinci, bine făcut, cu un nas acvilin și privire sfredelitoare, Victor atrăgea în primul rând însă prin atitudine. Ușor obraznic, uneori până la limita vulgarității, părea că știe ce se petrece în mintea doamnelor și domnișoarelor, așa că povestirile lui erau destul de picante și uneori extrem de interesante.

Ascultându-l, am început să îmi dau seama cât de mult greșeam când urcam câte o domnișoară pe creasta unui munte, printre norii perfecțiunii, în timp ce eu stăteam la poale și scrutam înălțimile cu un aer de idiot miop și primeam niște coji de semințe în cap, asta în cel mai bun caz. De obicei nu primeam nimic și asta era cel mai nașpa, să nu fii băgat în seamă.

Victor era opusul meu și pentru asta am început să îl admir. Când voia ceva se ducea să îl ia, niciodată nu se mulțumea doar cu privitul. Era un bărbat practic, nu își lăsa imaginația să îl conducă vreodată, poate că nici nu avea prea multă, dar cel puțin obținea ce își dorea. Și pentru asta am început să îl și invidiez. Îl auzeam cum vorbește la telefon cu câte o gagică de-a lui și voiam și eu să vorbesc așa. Îl vedeam cum abordează o clientă de care e atras și mă minunam de vorbele ce îi ieșeau din gură și mai ales de reacția ei. În general, femeile intrau în jocul lui de-a șoarecele și pisica cu o plăcere nebună. Uneori aveam chiar și o erecție în timp ce îi ascultam duelându-se în aluzii mai mult sau mai puțin evidente. Și peste câteva zile le și futea, bineînțeles, iar apoi îmi povestea mie cum le combinase, iar eu îl urmăream și îl adoram și uram în același timp. Un lucru era cert – aș fi vrut să fiu în locul lui măcar o dată.

8. O VÂNZARE

Între timp mă perfecționam și eu în arta vânzării și presimțeam o a doua tranzacție. Ofertele se înmulțiseră, clienții la fel, abilitățile mele oratorice crescuseră și ele simțitor, așa că devenise o chestiune de timp până ce urma o nouă victorie.

Într-o seară ne-am întâlnit cu un cuplu de tineri, un blond spălăcit și arogant și o tipă drăguță, dar cam cu mutră de viperă, să vizionăm un apartament de două camere, undeva aproape de Piața Muncii. Și cum destinul e destul de ciudat uneori, atunci când sfârșisem vizionarea și ieșeam din apartament, ei, bine, exact atunci am dat nas în nas cu Aurel, agent la celălalt sediu, un coleg de firmă, cu alte cuvinte. Nu ne știam decât din vedere, așa că nu am schițat nici măcar un salut, fiind prea surprins de apariția lui acolo, pe teritoriul meu. După cum spuneam mai devreme, cele două sedii își aveau Bucureștiul împărțit, iar Piața Muncii era punctul de demarcație, granița teritoriilor. Iar acum cineva încălcase linia și intrase în vizuina mea.

De cum am ajuns înapoi la birou, m-am dus să mă plâng la madam Roman. Ea m-a ascultat, a dat din cap, mi-a spus că va avea grijă ca situația să se rezolve și eu m-am retras liniștit.

A doua zi, pe când sunt pe teren împreună cu Victor, mă sună blondul enervant și îmi spune că vrea să cumpere apartamentul. Menționează că face un credit bancar pentru asta. În culmea fericirii, îl sun pe proprietar să îi dau vestea cea bună și când răspunde îmi zice o chestie futută și năucitoare în același timp. Clientul colegului de la celălalt sediu vrea și el să îi cumperere apartamentul. Cu banii jos! Să-ți bagi pula! Mă repliez instant și încep un război de uzură al telefoanelor între proprietar și blondul meu. Normal că spălăcitul și muista lui de prietenă nu mă cred, mă bănuiesc că vreau să cresc prețul sau că proprietarul vrea să facă asta. Între timp ajung la birou, o implic și pe doamna Roman în discuție, face și ea tot ce poate ca să reușim noi vânzarea. Eu sunt ca un apucat, nu mi se pare deloc corect ce se întâmplă, mă simt de parcă cineva încearcă să vândă un bun ce îmi aparține într-un fel, dar ea mă liniștește, promițându-mi că, indiferent cine va face vânzarea, eu îmi voi lua partea cuvenită.

Într-un final, cum era de așteptat, argumentul plății cu banii jos e cel care primează și ceilalți semnează antecontractul. Simt că am pierdut, dar mă consolează speranța plății comisionului cuvenit.

Și vine și ziua vânzării și nimeni nu mai spune nimic despre mine, iar eu stau și aștept niște bani care nu mai vin.

Și ca întotdeauna aleg să renunț la principii și să las capul în jos.

Nu cer nimic din ce mi s-a promis, simt doar o mare dezamăgire și o silă de nedescris.

9. FOAME

Problema era că trecuse ceva timp de la prima mea vânzare și nu mai aveam bani. Acest comision nenorocit ar fi trebuit să fie un colac de salvare și acum nu mai aveam de ce să mă agăț.

Am început să raționalizez mâncarea, să mă mulțumesc cu câteva sendvișuri cu pâine și salam pe zi, să beau apă de la robinet și să adun mărunțișul de prin casă. Într-o zi m-am dus cu un pumn de monezi la magazin și am cerut o sută de grame de salam. Dar nu îmi pierdeam speranța. Am devenit mai puternic, m-am înrăit. Mărșăluiam pe cimentul rece al garsonierei și mormăiam la nesfârșit *„Tu nu cedezi! Te ridici, nu rămâi jos! Niciodată! Eu nu cedez! Eu câștig!“*. Încetul cu încetul, asta mi-a devenit litania, suportul supraviețuirii mele.

Mă sculam dimineața cu tristețea în priviri, făceam un duș chinuit, mâncam o masă sărăcăcioasă și mă duceam la muncă. Îmi plăcea ce făceam, dar începusem să devin disperat pentru că nu mai reușeam să vând ceva.

Și într-o zi m-am trezit că nu mai aveam niciun ban. Nimic. Căutasem peste tot. Și nu doar o dată. Parcă înnebunisem, răscoleam frenetic printre lucruri și întorceam buzunare pe dos, îmi înfigeam unghiile în păr și refuzam să accept că nu mai aveam cu ce să îmi iau de mâncare. Apoi am obosit și m-am prăbușit într-un fotoliu. Am stat așa, fără gânduri, cam jumătate de oră și apoi am început iar să caut. Când vedeam o haină în care credeam că am uitat să scotocesc, speranța mă împungea iar și pentru o clipă tresăream. Dar căutasem în toate, nici măcar nu aveam prea multe, ca să îmi mai fac iluzii. Trebuia să cer ajutor cuiva. Îmi era foame. În seara aia am băut multă apă.

A doua zi, dezbrăcat de ambiție, entuziasm sau mândrie de altfel, m-am dus la ai mei. Era seară și erau amândoi acasă, ceea ce mă făcea să sper că voi avea șanse duble la un ajutor bănesc. Le-am spus că am nevoie de bani, fără să menționez însă că nu mai aveam de nici unele. Ca să îi impresionez, în timp ce stăteam pe un scaun fără spătar în bucătarie, am început să bâțâi ușor din cap în fața lor, privind pierdut în gol. Cabotinismul meu era însă doar pe jumătate adevărat, cealaltă parte a tremuratului era pe cât se poate de reală și venea din starea de slăbiciune la care ajunsesem.

Peste zece minute eram în stradă, cu lacrimi în ochi, reproșuri zbătându-mi-se în urechi și buzunarele goale în continuare. Taică-miu îmi aruncase în față că nu îmi

termin facultatea și că asta e calea aleasă de mine, în timp ce maică-mea mă împunsese și mai tare, mirându-se că nu reușesc să mă descurc în viață, ca și cum această observație ar fi trebuit să mă ajute în vreun fel. După zece minute de umilință, mi-am dat seama că nu mă aflam unde aș fi vrut și am plecat înfrânt. Măcar reușisem să mănânc câteva felii de pâine cu miere.

*

A doua zi am avut parte de o surpriză extrem de plăcută. Doamna Roman gătise pentru noi. Atunci am mâncat spaghete pentru prima oară. În sosul de roșii pusese cârnăciori delicioși, șuncă gustoasă și usturoi aromat. Mirosul era înnebunitor. Am reușit totuși să nu înfulec ca un disperat, ca să nu mă fac de râs, dar am mai cerut o porție fără prea multă rușine. Cu această ocazie am descoperit că în cazul meu timiditatea tindea să devină invers proporțională cu foamea și pentru o clipă m-am întrebat dacă ceva s-a schimbat în mine, dar în momentul următor am înfipt furculița într-o bucată de cabanos și am uitat de întrebare. Atunci am simțit o căldură deosebită pentru doamna Roman și, pentru un timp, am decis să ignor trădarea ei. În fond, așa e viața, nu? Plină de dezamăgiri uitate, aduse în stadiul de resentiment, reduse la sechele și complexe. Cu noi la masă mai erau doar Victor și Simona. Din fericire, Ioan și Laura erau la o vizionare, așa că rămânea mai multă mâncare. În seara aceea am dormit fără griji.

A doua zi mi-am făcut curaj și am împrumutat niște bani de la doamna Roman. Nu mulți, dar suficienți pentru o săptămână de pâine cu salam.

Seara m-am trezit la ușă cu portarul și președintele asociației de locatari. Nu mai plătisem întreținerea cam de multă vreme și aveam o restanță destul de mare, insurmontabilă în acel moment pentru mine. M-au amenințat cu tribunalul, m-au tratat ca pe un puștan ratat, mi-au vorbit de sus și au țipat la mine, iar eu am făcut singurul lucru pertinent posibil în acel moment – am lăsat capul în jos, am dat obrăznicia și agresivitatea lor deoparte și le-am promis smerit că voi plăti. Apoi, pe când plecau, iar eu mă prăvăleam obosit înapoi în fotoliu, am simțit cum bătăile inimii îmi bubuie în cap și mi-am impus să iau lucrurile pe rând. Altfel știam că voi fi curând doborât. E o senzație destul de nașpa să ți se închidă ușile în nas și să simți că te apropii de un colț din care nu mai poți să ieși. E ca și cum e noapte, ești în mijlocul oceanului și te zbați să nu te duci la fund. Și valurile încep să te obosească, brațele și picioarele își pierd încetul cu încetul vlaga și tu simți gustul hăului de sub tine. Frica și speranța te mai țin la suprafață o vreme, apoi vine momentul în care nu mai contează nimic și în câteva clipe ți se rupe filmul. E mai bine după aceea? Nimeni nu știe.

10. O ZI DE NAȘTERE

Azi e ziua lui maică-mea și eu n-am bani să îi iau ceva ca lumea. Când îmi răspunde la telefon, *alo*-ul e atât de rece că îmi îngheață inima. E felul în care răspunzi la un număr necunoscut sau, mai rău, cuiva căruia ți-ai dori să nu îi răspunzi.

— Bună, mama, ce faci? La mulți ani!

— A, bună, bine, ce să fac, pe aici.

— Ești bine? E totul bine?

— Da.

— Și tata? Ce face tata?

— E bine.

— Și Cristina?

— Bine și ea.

Nu mai știu ce să spun. Simt o apăsare în piept, aș vrea să aflu cuvintele care să îmi redeschidă drumul către ea, dar nu le găsesc, poate nici nu mai există.

— Și ce faceți diseară? Ați plănuit ceva?

— Ce să plănuim?

— Păi… de ziua ta, aaa… mă gândeam...

— Mda, nu mare lucru.

O spune pe un ton care închide discuția, dar eu insist.

— Sunteți acasă pe la șapte, poate trec pe la voi…?

În telefon se așterne liniștea.

— Mama, mai ești?

— Da, suntem acasă. Poți să treci.

— Bine, mamă… vorbim atunci.

Și închide.

*

Când bat la ușă, în mâna dreaptă am un trandafir alb, iar în stânga o pungă de cadouri. În pungă e o carte – *Marile speranțe*. Știu că și-o dorea, sper să nu și-o fi luat-o între timp.

Îmi deschide tata.

— Ce faci, tata? Să ne trăiască!

Tata zâmbește și inima îmi mai revine la loc.

— Să ne trăiască! Ce să fac, eram la masă.

— Da? Poftă bună, v-ați așezat de mult?

— Păi de vreo juma' de oră.

Pula mea, puteau să mă aștepte și pe mine, e șapte fără un sfert.

— Bine, pot să intru?

— Da, spune el și se dă într-o parte.

Mă descalț pe holul mic, tata se duce în sufragerie fără să mă mai aștepte.

Nimeni nu se bucură să mă vadă atunci când intru în încăperea slab luminată.

— Bună, mama, ce faci?

— Bine.

De ce ești rece cu mine, mamă? De ce nu mă privești?

— La mulți ani! spun și îi întind floarea și punga.

— Adriane, ia-le tu, te rog!

Tata le ia și rămâne cu ele în brațe.

— Și ce vrei să fac cu ele?

— Pune-le pe undeva, ce mă'ntrebi. Pune-le 'n bucătărie!

Tata iese din cameră în timp ce eu bâgui:

— Sunt *Marile speranțe*, știam că… aaa… nu le ai… că n-ai cartea…

Nu mă bagă în seamă și eu mă așez lângă sor-mea.

— Ce faci, mă?

— Bine, nimic deosebit, zice ea.

— Așa...

— Așa, ce?

— Și? Altceva?

— Păi… nimic… cu munca… cu astea, ți-am zis, nimic deosebit.

— Și Cristi?

— La fel, cu munca, se mai duce la sală, ca de obicei. Tu?

— Bine, sunt bine.

— Cum merg vânzările?

— Așa și așa, merg, nu grozav, dar e bine.

— Aha…

— Noi am terminat de mâncat! intervine mama. Vrei ceva?

— Ce? Ăăă, nu, mamă, mulțumesc, am mâncat la serviciu, mint eu.

— Bine. Păi… noi voiam să strângem…

— Ah, aaa… bine, sigur, păi… eu… o să plec atunci.

Nu spune nimic.

Mă ridic de la masă.

— Lllla lla mmm…mulți ani mama!

— Mulțumesc.

N-o să mă ierți vreodată, nu, mamă?

Ies în stradă.

Ai mei locuiesc tot la parter. Când trec prin fața geamului deschis, o aud pe sor-mea:

— Putem să mâncăm tortu' acuma?!

*

Aveam vreo cincisprezece ani când mi-am pierdut respectul pentru tatăl meu. Ne trebuiau mai mulți bani, mama nu muncea și tata luase și administrația, o slujbă pe care n-o voia nici dracu', din cauza tembelilor enervanți și cusurgii care locuiau în bloc.

Era în jur de doișpe' noaptea când s-a auzit un bubuit în ușa noastră. Eu eram la bucătărie, ai mei dormeau. M-am speriat și m-am dus în holul de la intrare. *Vecinu' de la șase*, mi-a răspuns o voce groasă când am întrebat cine e.

Am deschis și m-am trezit față în față cu un malac cu mustață, de vreo cincizeci de ani, îl știam din vedere, care m-a întrebat arțăgos dacă s-a schimbat iar yala de la intrarea în bloc. Pe moment am rămas mut în fața nesimțitului, apoi o fierbințeală mi-a cuprins tâmplele și m-am luat de el, l-am întrebat cum își permite să vină la ora aia la noi, între timp a apărut și mama, a țipat la malac, ăsta a răspuns urât, am vrut să îi trântim ușa în nas și a pus piciorul în prag, m-am speriat, umflatul ăla ne dovedea dintr-o palmă pe amândoi, dar n-am lăsat mi se citească teama pe chip sau în voce și l-am înfruntat, i-am poruncit să-și ia piciorul altfel chemăm poliția și nesimțitul a dat înapoi, am reușit să trântesc ușa și să o încui, în timp ce înjurăturile mârlanului se auzeau de pe hol.

După ce am rotit încuietoarea, m-am uitat la mama, roșu la față și am întrebat-o – *Unde e tata?* Nu a răspuns, doar se uita la mine. M-am năpustit spre dormitor și am bubuit ușa în lături. Veioza era aprinsă și taică-miu stătea în fund pe pat, în pijama, privindu-mă speriat. Am urlat la el, l-am făcut laș, cu lacrimi în ochi, l-am înjurat cât de urât am putut, mama a venit din spate, a trecut pe lângă mine și m-a împins, a țipat la mine – cum vorbesc așa cu taică-miu, am înjurat-o și pe ea, am lovit ușa cu pumnul, apoi l-am făcut ratat și căcăcios, i-am spus că nu e bărbat, tot ce era mai în rău în mine am scos afară și am aruncat spre el. Până la urmă am plecat la mine în cameră și am plâns cu pumnii la gură, mușcându-mi degetele.

11. MICI BUCURII ȘI VISE EDITATE

Peste trei zile fac a doua vânzare.

Ies de sub apă și iau o gură mare de aer. Uit hăul și nu mai văd decât soarele de deasupra mea.

Reușesc chiar să obțin un avans din comision și, după ce îi plătesc datoria doamnei Roman, tot îmi rămân destui bani pentru o lună de supraviețuire.

În seara asta sunt extravagant. Mă duc la mall și iau o pizza mare cu șuncă, extra mozzarella și ardei gras. O mănânc lacom acasă, alături de o sticlă mare de cola. Înfulec până simt că nu mai pot înghiți. După masă pufăi mulțumit o țigară și mă decid să îmi pun cablu. Deja mă obișnuisem fără televizor, nu știu de ce vreau să fac asta, probabil că sunt asemenea unui fost alcoolic care decide din senin să dea pe gât un pahar de votcă, însă sunt prea binedispus ca să analizez prea mult ideea și îmi mai torn un pahar de cola.

În următoarele zile îmi cumpăr trei cămăși cu mânecă lungă, două cravate uni și două perechi de pantaloni. Totul pentru slujbă. Toate ieftine. Cămășile le găsesc într-un magazinaș din Unirea la ofertă – „cumperi două și primești trei“. Pantalonii sunt din stofă subțire, perfecți pentru alergătura prin oraș. Mai găsesc un magazin unde se vinde apă de parfum la flacoane de cinci sau zece mililitri. Știu că nu sunt originale, dar miros bine, așa că îmi iau un flacon de zece. Mă dau cu parfum pe încheietura mâinii, peste câteva ore încă persistă mirosul, așa că mă întorc pe seară și mai iau încă unul, dar diferit, cu altă esență. Îmi cumpăr și cinci perechi de șosete și șase de boxeri. Plătesc și o parte din restanța la întreținere. Mă simt ca renăscut. Îmi fac singur cadouri, investesc în mici bucurii. Îmbrăcat mai bine, învăluit de o aromă plăcută, simt cum încrederea în mine crește exponențial, mai ales că la birou lumea observă schimbările, iar asta mă face să mă simt excelent.

Sâmbătă vin doi nea-caisă și îmi instalează cablu. Îmi pun și internet, că așa era oferta.

Imediat cum pleacă, pun mâna pe telecomandă.

Urmăresc știrile, aceeași veșnică înșiruire de crime, violuri, scandaluri, drame și alte nenorociri, versiuni urâte ale unei realități trunchiate, și simt cum începe să mă ia

durerea de cap.

Apoi, dintr-odată ecranul televizorului se colorează, viziunile unor povești ale vremurilor apuse mi se înfățișează în fața ochilor și îmi spun un basm minunat.

A început carnavalul de la Veneția.

Vreau și eu să ajung acolo, îmi doresc cu disperare să pătrund în acest basm pe care l-am admirat de atâtea ori din poze și filme, cu străduțe înguste și oameni veseli, cu poduri și podulețe, palate și biserici, un mister al trecutului încă nealterat de prezent, fără mașini, doar bărci și gondole ce străbat labirintul de canale, o poveste frumoasă pe care tânjesc să o citesc și să o scriu în același timp.

Mai târziu răsfoiesc un *Playboy* mai vechi, în timp ce televizorul e deschis pe MTV, iar eu aștept să înceapă *Cribs*, una dintre emisiunile mele preferate.

O reclamă pe coperta trei, la Ermenegildo Zegna, îmi atrage atenția. Pe foaia lucioasă, efectiv strălucește un tip atât de elegant încât mi se taie răsuflarea. Poartă o jachetă din lână pură virgină, cu buzunare mari aplicate în față, un pulover pe gât și pantaloni, tot de lână, toate de un gri argintiu, metalic, o nuanță atât de stilată de mi se usucă gura instant și mă holbez cu admirație amestecată cu invidie la tipul ăsta blond care arată ca un actor din serialul *Tânăr și neliniștit* și are o atitudine atât de cool că pare definiția stilului masculin, o icoană fotoșopată la mare artă de care mă îndrăgostesc instant și care devine idealul meu de eleganță, într-un cuvânt așa vreau să arăt și eu într-o zi.

Apoi începe și *Cribs*, iar acolo sunt prezentate niște case așa meseriașe că mi se umple sufletul de bucurie și, după ce se termină emisiunea, mă trântesc pe canapea cu privirea în tavan și visez cu ochii deschiși cum mă trezesc dimineața pe niște așternuturi albe de mătase, așa fine că mi se încrețește pielea de plăcere, lângă mine doarme o tipă frumoasă, cu părul bogat, lung și creț, brunetă cu tenul deschis, ceva gen Catrinel Menghia, o femeie de vis, cu alte cuvinte. Mă scol din pat și în timp ce mă îndrept gol spre baie corpul meu arată perfect, cu mușchii reliefați prin pielea bronzată și lucioasă ca o pagină de revistă glamour, o statuie grecească trendy gen Andy Whitfield sau Christian Bale. Fac un duș, apoi mă afund într-un jacuzzi uriaș în care pot intra lejer șase persoane, îmi las capul pe spate și pur și simplu mă relaxez în timp ce Toni Braxton se aude insinuant pe fundal mângâindu-mi auzul și simțurile și făcându-mă să oftez de plăcere. După un sfert de oră mă ridic și mă duc în fața oglinzii. Mă bărbieresc folosind o spumă de ras fină ce îmi dezmiardă tenul strălucitor și perfect hidratat, îmi dau apoi cu after shave *Dior Homme*, o aromă stilată care mă binedispune instant și un zâmbet larg îmi luminează fața, dezvăluind niște dinți imposibil de albi și impecabil aliniați, ceva gen Tom Cruise în filmul ala cu avioane, după care îmi pun un halat Versace alb și pufos, mă duc pe terasa vilei care dă spre un lac înconjurat de munți, un peisaj superb ce mi se înfățișează în față în timp ce îmi sorb cafeaua *Fazenda Santa Ines* și mănânc o omletă uriașă făcută din patru ouă cu șuncă și cașcaval, urmează un corn cu ciocolată incredibil de gustos, după care beau și un fresh proaspăt de portocale și îmi curăț un mango ca desert. Termin de mâncat, îmi aprind o țigară și

doar stau așa, tolănit într-un șezlong al naibii de confortabil, admirând peisajul. După asta mă duc la dressing, care e uriaș și plin de țoale de firmă, gen Armani, Boss, CK, Trussardi, Zegna și câte și mai câte, toate frumos aranjate pe umerașe și rafturi, așteptând să îmi mângâie trupul cu atingerea lor desăvârșită. Aleg un costum casual, ușor, gri deschis, de la Armani, un tricou negru, tot Armani, mulat pe corp, o curea Paciotti, le întind pe un fotoliu imens care tronează în fața unei oglinzi la fel de supradimensionate, apoi îmi pun niște boxeri negri de la Calvin Klein, pozez un pic în fața oglinzii încordându-mi abdominalii, după care mă îmbrac cu hainele de pe fotoliu, îmi aleg și niște mocasini de la Gucci și mă duc spre un dulăpior de mahon, pe etajerele căruia tronează sticluțe artistic stilizate, parfumuri de la *Ferragamo, Dior, Dolce&Gabanna* și încă zece alți creatori. Azi simt că am chef de un *Kenzo* fresh, așa că inund aerul cu arome florale, de citrice și mosc ce plutesc și dansează înlănțuite în jurul meu și senzația este atât de minunată, încât nu mă pot opri să închid ochii pentru o clipă și să mă înalț inspirând adânc aromele. După ce îmi pun un ceas Tag Heuer, cu cadran argintiu, mă îndrept spre ieșire.

În fața vilei mă așteaptă un Maybach, de culoare neagră, bineînțeles, șoferul, care arată ca scos din cutie, îmi deschide portiera limuzinei, mă cufund pe bancheta din spate, mirosul de piele și parfum de tabac îmi mângâie simțurile, sorb alene un latte machiatto și fumez o țigară în timp ce privesc pe geam la peisajul de afară.

Ajungem la aeroport unde mă sui în avion, mă tolănesc pe un fotoliu confortabil de la clasa întâi, însoțitoarea de bord, o blondă bună de tot, îmi zâmbește frumos și îmi aduce un șervețel fierbinte și o cupă de șampanie, îi cer și niște căpșuni și frișcă și vine imediat cu ele aranjate pe o farfurioară drăguță, avionul decolează lin spre Veneția, iar eu mă adâncesc și mai mult în fotoliu, în dreapta mea stă o altă bunăciune care îmi aruncă o privire destul de încurajatoare, iar eu îi zâmbesc seducător înapoi, trecem prin plafonul de nori, care sunt așa pufoși că îmi vine să îi mângâi și *viața e a dracului de frumoasă*, cum ar spune orice vis mass-media.

12. INTERNET ȘI CÂINI VAGABONZI

Faza nașpa e că am un calculator cam vechi, depășit. A fost primul lucru cumpărat cu bani făcuți de mine, nu primiți de la mama sau tata. Cum am făcut banii aia? Păi aveam vreo șaișpe' ani și eram un găozar care o ardea aiurea, fără să producă nimic, ca toți ceilalți de vârsta mea. Și vine văr-miu, Vlad, care e mai mare cu trei ani ca mine și zice: vrei să mă ajuți să facem niște acte? Vreo câteva sute de acte? Și îți dau două sute de parai! Crezi că am stat să mă gândesc prea mult? Pentru mine două sute de dolari erau o nenorocită de comoară.

Și după ce am făcut treaba și am luat banii, m-am apucat să caut ca nebunu' prin toate anunțurile din ziare după calculatoare. De ce eram așa disperat să îmi iau computer? Să mă joc, normal! Încă de mic eram ahtiat după jocuri, mă duceam la serviciu la tata, la dracu' în praznic și mă jucam pe toate nebuniile, cu ochi beliți în ecranul monitorului. Când a adus tata acasă, pentru o zi doar, un calculator din ăla vechi, de erau jocurile pe casetă, a fost cea mai fericită zi a copilăriei mele. O sărbătoare, frate!

Într-o seară, când plecam cu tata de la serviciu, era să plătim cam scump pasiunea mea. Drumul până la metrou trecea printr-un câmp. În stânga era ditamai gardul de sârmă, în dreapta pustiu cât vezi cu ochii. Și au sărit pe noi vreo șapte câini vagabonzi. Dar dulăi, frate, cu spume la gură, uriași și puși să ne rupă, nu din ăia schilozi de te dai o dată la ei și o iau la goană. Și după ce ne-au dat teroare, se tot băgau în noi, iar tata urla la ei, eu bălmăjeam dracu' știe ce, nu mai știu, eram bezmetic total, parcă visam, într-un final, după două minute cât două ore s-au cărat pe câmp, și am luat-o și noi la picior, fericiți că am scăpat nehărtăniți, ei s-au întors! În pula mea, după un minut de liniște erau din nou pe noi! Asta e cel mai nașpa, după ce ești încolțit și reușești să scapi, ești descărcat total, ca după o labă, când stai și tu cu ochii căscați spre tavan și abia îți mai tragi sufletul și exact în momentul ăla intră mă-ta peste tine și te vede cu ștromeleagul mic și zbârcit, acoperit de spermă până la buric. Ești cu garda jos, băiete! Mă rog, am scăpat iar, datorită lui taică-miu, care în mod evident era mai curajos ca mine și a reușit să alunge dihăniile cu gentuța aia obosită de inginer. Dar amintirea boturilor rânjite și caninilor acoperiți de spume nu prea poți să o arunci sub pat.

De atunci am căpătat un soi de ură amestecată cu frică față de maidanezi. Ce dracu' făceam dacă eram singur pe drumul ăla?

Până la urmă am găsit ceva la mâna a doua, dar bun, mergeau toate jocurile de atunci. Și trei zile m-am jucat încontinuu, cu pauze pentru mâncat și dormit, atât. Eram în vacanță, din fericire. Și îmi părea rău când mă opream să mănânc, pierdeam din timpul de jucat. De somn nu îmi părea rău, că eram prea varză ca să mă mai gândesc la asta, pur și simplu mă prăbușeam la așternut.

Nu mi-a părut rău că n-aveam internet, nu prea știam eu atunci cu ce se mănâncă, plus că nici nu eram așa înnebunit după porneală cum erau alți labagii din jurul meu. Nu că eu nu aș fi frecat țiparul, dar aveam alte surse de inspirație, ca să zic așa. Profele și colegele de la școală, Playboy-ul și mai încolo Hustler-ul erau principalele muze ale lucrărilor mele onanesciene.

Apropo de Hustler. Țin minte că erau niște poze cu o gagică blondă, cu o față angelică, frumoasă foc. Era și o poveste acolo, câteva rânduri despre nu știu ce mare bărbat, Paul pe nume, care o scoate pe tipa asta în oraș, la restaurant. Și ea e o scorțoasă nasoală pe tot timpul întâlnirii, o frigidă din aia periculoasă, de săracul Paul își ia gândul că îi iese și lui ceva bun. Și bineînțeles că atunci când o conduce acasă gagica se întoarce o sută optzeci de grade și se aruncă asupra lui ca cea mai mare curviștină văzută vreodată. Și într-una dintre imagini, fața gagicii, în prim plan pe toată pagina, cu marea pulă a masculului lipită de buze, dintr-o parte. Fără să vreau mi-a trecut prin minte: „Pula lu' ăsta e chiar mișto!“ și pentru moment, îmi dau seama abia acum, am înțeles-o pe gagică. Ba mai mult, am simțit o slăbiciune acolo jos, la baza penisului. Nu mai țin minte exact senzația, cert e ca mi-a rămas imaginea aia întiparită pe retină.

*

În ultimul interviu, înainte de a fi executat, Ted Bundy, celebrul criminal în serie, spunea că pentru el începutul a fost făcut de soft porn, care a fost poarta către sado-masochism și mai apoi către violența extremă ca fetiș sexual.

Mda, cred că avea oarecare sens. Dus cum era tipul, tot spusese lucrurilor pe nume. Porneala, ca orice drog, îți distruge spiritul. Măcar atunci când îți bagi în venă intri în lumea fericirii și ai scuza că te caci pe tine dacă nu mai iei, dar la porneală ce scuză ai?

Toți violatorii sunt dependenți de pornografie.

Criminalii în serie au la bază pornoșaguri din ce în ce mai elaborate, până când nu li se mai scoală și atunci îi apucă amocul și vor ceva real.

Pentru că porneala nu e realitate, e doar o labă prelungă și contrafacută. Chiar crezi că băieții care livrează pizza au parte de ceva? Îți închipui că instalatorii desfundă altceva decât țevi puturoase? Visezi că la spital o să vină o asistentă să ți-o ia la labă? Poate că nu, dar uită-te la suficientă porneală și asta o să aștepți. O să te duci la dentist și o să speri ca stomatoloaga să îți bage mâna în pantaloni în timp ce se joacă cu freza în gura ta. Că atunci când îți examinează cariile împuțite o să îți vâre limba pe gât dintr-odată și apoi o să dea scaunul pe spate și o să ți-o sugă. Să nu fii prea dezamăgit dacă nu

o să se întâmple asta prea curând, băiete!

Porneala e minciuna supremă a internetului. Libertate totală, sexul tău ieșind dintr-o pizza cu pepperoni, o labă nefericită și încă o viață irosită.

Odată ce îți intră toate pizdele alea epilate în minte, toate țâțele alea siliconate, toate pulile alea rase la bază, odată ce te iau în stăpânire toate fătucile alea disperate după ștromeleag, atunci ești pierdut.

Ieși cât mai poți din cercul ăsta de căcat.

Ajungi dimineață la job-ul tău nenorocit și ce faci prima oară? Deschizi calculatorul, intri pe internet, îți citești mail-ul și apoi tastezi pizdedisperatedupapula.ro și în funcție de cât de maniac ești stai câteva minute sau ore cu privirea ațintită spre ecran, cu ochii bulbucați și cu flegmă în colțul gurii. Pun pariu că dacă te-ai vedea într-o oglindă în timpul ăsta ai zice: mamă, mamă, ce pervers e și bulangiul ăsta! Un labagiu clasa întâi… Dar nu ai oglindă, singura ta reflexie vine dinspre ecranul monitorului, iar tu ești prea absorbit de acel du-te-vino de pe ecran, ca să bagi în seamă figura asudată de pe fundal. Și dacă ești suficient de norocos să fii singur în birou îți bagi mâna în pantaloni și ți-o freci și gâfâi ca un porc, horcăi și te dai în stambă până îți dai drumul cu un ultim gâfâit prelung. Apoi îți scoți mâna plină de spermă din pantaloni, eviți să te uiți la ea și te duci la baie să te speli. Te simți într-un fel vinovat, dar nu prea tare, pentru că, până la urmă, nu faci rău nimănui, nu? Da, frate, mi-o iau la labă de cinșpe ori pe zi, și ce? Omor pe cineva, înșel sau fac ceva nașpa? Și cui dracu' îi pasă de asta? Toți o fac, și tată și fiu, profesor sau elev, șef sau angajat, filozof sau retardat. Cu toții își scurg ochii spre blonda, bruneta, roșcata, spre tânara, băbăciunea sau fetița, spre pula, pizda sau anusul ce dansează pe tabloul internetului gratuit sau plătit, reduși la stadiul de primate cu creierul varză. Imagini fără sunet rămase în subconștient, vise mute și poluții intense, restul gândurilor date cu brutalitate la o parte de blonda așezată în genunchi înaintea golanului îmbrăcat în polițist. Idei ucise de un sex oral nenorocit, spirit frânt în fața bătăliei dintre pulă și pizdă, pentru că asta e porneala. O luptă pentru mintea ta. Pe care o pierzi dacă rămâi în toiul bătăliei.

Dacă îți spui că nu te interesează, sau că ție nu ți se poate întâmpla să devii dependent de ceva ca drogurile, porneala, fumatul, alcoolul sau jocurile de noroc sau orice altceva ce te poate trage spre el și doar spre el, atunci ești pierdut deja, fraiere! Vanitatea te trage spre hău, slăbiciunea îți hrănește demonul și fața distrusă pe care o privești în oglindă este chiar a ta. Și când îți ceri ajutor din priviri, imaginea hâdă a ceea ce ești acum nici măcar nu îți râde în față, nu face nimic, doar e acolo și atunci știi că ești aproape de capăt.

Și nici nu îți mai amintești începutul.

13. O ÎNTÂLNIRE

La birou lumea e în fierbere. S-a auzit un zvon, cum că domnul Roman ar vrea să închidă sediul. Victor e calm, îl doare undeva. Tot n-a vândut nimic, dar nu pare să o ducă prea rău. Și-a luat un costum nou și chiar arată bine în el. Flirtează obraznic cu Laura, ea îi răspunde la fel de obraznic, Ioan e opărit total, dar nu se bagă în discuție, mai are puțin și îi explodează căpățâna aia de neam prost. Simona se hlizește ca idioata, dar așa e ea, nu te poți supăra pe o tâmpită notorie. Din fericire prosteala nu durează mult, pentru că o cuprinde melancolia, chiar depresia. Ce se face dacă își pierde serviciul? Dacă o părăsește și pulărăul cu care locuiește acum? O să rămână singură, fără perspective, ca orice ratată, și ce dracu' se face ea atunci? Îmi vine să îi urlu – mă doare'n pulă de ce faci tu, băi vaco! Cui dracu' crezi că îi pasă? Crizele de genul ăsta sunt tipice pentru incompetenții de genul ei, care habar nu au să facă ceva și automat n-au încredere în ei nici cât negru sub unghie. E un cerc vicios și cei ca ea sunt prinși în el ca niște șobolani într-un labirint fără ieșire. Doar dacă au un mare bulan reușesc să facă ceva în viață. Și de obicei idioții au bulan, așa că… Simt că mă ia depresia la gândul ăsta și mă duc să trag o țigară. Fumez cam mult în ultima vreme, dar mă mint singur că e în regulă, că o să fumez mai puțin mâine… și gândul cade pe fundul gunoiului.

Vine și Victor la bucătărie. Își aprinde o țigară și îmi zice că vrea să o fută pe Laura. Simt ca mă iau spumele, dar rânjesc complice și îl întreb cum vrea să procedeze. Zâmbește misterios, așa cum îi șade bine oricărui seducător de mahala și lasă fumul să i se scurgă agale printre buze. Scoate telefonul și începe să dea la butoane. Apoi mi-l întinde și zice: *Ia uite aici… ce zici de pizda asta?* Îmi lungesc gâtul și văd o fată frumoasă, cu părul lung, negru, cu ochii mari, albaștri și inocenți. *Ochi de porumbiță*, îmi trece prin minte. *Drăguță*, zic. *Cine e?*

Asta, spune Victor… *o studentă. Am combinat-o acum două zile, cred că reușesc să i-o bag diseară.* Vulgaritatea vorbelor lui nu se potrivește cu expresia inocentă a fetei, așa că mă strâmb neîncrezător. Totuși simt că nu mă minte, tipul e simpatic chiar și când e vulgar, nu numai în relațiile cu gagici, ci așa, în general. D'alde Victor reușesc să se descurce într-un fel misterios pentru mine, știu să vorbească cu cine trebuie, știu cum să facă să le fie cald. E și asta o artă, oportunismul.

Îmi observă neîncrederea și rânjește mulțumit. *De ce nu vii diseară în Regie?*

Vorbesc cu Magda, poate vine cu cineva pentru tine… Îmi sclipesc ochii, imaginându-mi o tipă drăguță venită pentru mine la o întâlnire. *Ce fată? O știi? Nu, dar sigur găsește ea o prietenă singură, și vine cu ea, o conving eu*, îmi face el complice cu ochiul. Îți dai seama că accept și Victor îmi zice să vin în față la nu știu ce mare club din Regie, diseară la ora nouă.

La șapte ajung acasă, mă bărbieresc și mă bag la un duș chinuit, după care schimb trei tricouri în fața oglinzii ciobite din baie. Nu-mi place cum arăt, sunt slab mort, ochii îmi sunt înfundați în orbite, am un păr lung și scămoșat, parcă sunt o oiță schiloadă fără stăpân. Am început să chelesc în facultate, acum îmi trag șuvițe de păr peste tâmple, sperând că nu se vede prea tare. Când a început să mi se vadă chelia de deasupra frunții am trecut printr-o mică tragedie, îmi făceam complexe peste complexe, îmi era rușine de aspectul meu, nu că aș fi fost foarte mulțumit vreodată. Acum să nu vă închipuiți că eram vreun penibil din ăla de își trage părul de pe o parte pe cealaltă, sperând să păcălească privirile, când de fapt singurul păcălici e chiar el. Nu, pur și simplu aveam un început de calviție și eram mult prea conștient de chestia asta. Într-un final, găsesc un tricou care să mă nemulțumească mai puțin și, astfel înțolit și parfumat, o pornesc cu autobuzul.

Sunt emoționat, mă gândesc prea mult ce impresie o să fac, cum o arăta prietena Magdei, dacă îi va plăcea de mine sau o să mă considere un caraghios, ce părere o să aibă Magda despre mine, dacă nu cumva o să facă glume pe seama mea și o să trebuiască iar să zâmbesc strâmb ca un papagal inadaptat. Toate gândurile astea îmi consumă și bruma de încredere pe care o aveam în mine și încep să cred că a fost o greșeală să plec de acasă, că poate ar trebui să îl sun pe Victor și să mă dau lovit în vreun fel. Totuși nu o fac, strâng din dinți, îmi spun că mă iau prea mult în serios, că nu am nimic de pierdut și, până să îmi dau seama, mă și trezesc în fața clubului.

Am ajuns mai devreme cu vreo zece minute, așa că trebuie să îi aștept, ceea ce se dovedește a fi un supliciu suplimentar, pentru că am impresia că toți cei care trec pe lângă mine șușotesc, comentează felul în care arăt, îmi aruncă priviri deșucheate și mă batjocoresc. Simt cum mă cuprinde o amețeală ciudată, tremur și mă retrag într-un colț, lângă intrarea clubului și privesc în jos, dorindu-mi să se încheie odată așteptarea asta de căcat.

Peste o eternitate își face apariția și Victor, ferchezuit și detașat, un bărbat bine pe lângă care mă simt mic și urât, un fel de versiune a lui Bertoldo, din *Bertoldo și Bertoldino*, numai că sunt doar urât și cocoșat, fără să am parte și de spiritul ascuțit al lui Bertoldo.

Și stau așa ca un broscoi, în timp ce Victor îmi zice că Magda o să vină cu Oana, o colegă de cămin. Îl întreb dacă o știe, dar răspunsul e că nu, habar n-are cum arată sau ce-i poate pielea, dar aflăm noi imediat. Încrederea lui îmi crește cumva și mie coaiele și mă simt mai bine, ba chiar reușesc să îmi iau un aer încrezător, care îmi dispare destul de repede, pentru că fetele își fac apariția și sunt amândouă frumoase coz. Oana e brunetă și ea, cu părul lung până la umeri, breton și ochii verzi. Zâmbește politicos

când suntem prezentați, dar pentru mine e deja clar că nu am nici cea mai mică șansă. Pot să jur însă că nenorocitul ăsta de Victor are șanse și la Oana. Deja sunt resemnat.

Urmatoarea oră trece greu. Stăm la o terasă, Victor o vrăjește pe Magda, Oana își face de lucru cu paharul ascultându-i, eu tac ca boul, chinuindu-mă să scot ceva interesant din talmeș balmeșul minții, fără să reușesc, așa că tac în continuare, ridicol și plictisitor. Ca să îmi fac curaj beau trei beri și acum, pe lângă insipid, mai sunt și amețit. Eșec total. Pe neașteptate Victor îmi face cu ochiul și propune să mergem în clubul de vizavi. Fetele sunt entuziasmate, Oana parcă a revenit la viață după cura de plictiseală și, chiar dacă n-am niciun chef să îmi prelungesc calvarul, trebuie să merg și eu cu ei.

Intrăm, clubul e plin de burtoși și urâți, de pițipoance și penibile boite și ce să vezi… e un club de manele. Logic, nici nu se putea termina altfel seara asta de căcat. Sunt însă suficient de trotilat ca să nu mai îmi pese așa mult, drept urmare mă duc spre bar, îmi fac loc cu coatele ascuțite printre cocalari și iau cea mai ieftină bere, care bineînțeles că e scumpă ca dracu'. Se pare că maneliștii ăștia e toți bogați, în pula mea! Mă reazem pe un scaun lângă bar, într-un colț și îmi plimb privirea prin club. Lasere, fețe buhăite, ghiuluri și lanțuri de aur, cămăși descheiate, piepturi păroase, freze slinoase, priviri sfidătoare și priviri tâmpe, pantaloni și pantofi lucioși, paiete, boturi umflate cu botox, cercei imenși, fuste scurte, râsete stridente, urlete grosolane.

Mă aflu într-o menajerie vulgară.

Și în mijlocul ei, la o masă plină de sticle de whisky, alături de trei gealați și două parașute, e el, porcul mistreț care m-a umilit în fața mall-ului.

Sunt cuprins instantaneu de ură și teamă în același timp.

Aș vrea să mă răzbun, să îl fac să plătească cumva, dar dacă mă vede și mă recunoaște? Ce să fac? Sunt chinuit de incertitudini, până la urmă frica învinge și înclin să mă fac nevăzut.

Mă dau jos de pe scaunul de la bar și îl caut din priviri pe Victor. Nu îl găsesc și mă îndrept resemnat spre ieșire. Apoi, pe când mă împing printre cefe groase și transpirate, îl zaresc dintr-odată. Dansează împreună cu fetele. El e decent, ține coatele îndoite și dă ușor din șolduri, dar ele parcă au înnebunit. Se unduiesc și fițoșesc la maxim, dau din cur de parcă e sfârșitul lumii și figurile lor exprimă bucuria supremă. Și toate astea pe cele mai proaste versuri și cea mai cretină muzică, dacă o pot numi așa, auzită vreodată de urechile mele înfundate de mizeria sonoră ce se revarsă din boxele uriașe. Mă preling spre ei, reușesc să îl iau un pic deoparte și îi urlu că vreau să plec. El urlă înapoi că de ce, s-a întâmplat ceva? Cumva reușesc să îi zbier motivul plecării și el îmi strigă să i-l arăt pe urangutan. Eu nu vreau, el insistă, așa că ne strecurăm pe sub subțiori soioase și două minute mai târziu Victor îl vede pe lăbar. Mă trage într-o parte și spune că are o idee. Zic: *Ce idee? Ce vrei să faci?* Nu spune nimic, mă trage după el până la dansatoarele minune, o ia pe Magda pe după gât și îi urlă ceva la ureche, nu îmi dau seama ce. Și tot deschide și închide gura și ea tot dă din cap și până la urmă se îndreaptă împreună către un colț întunecat al clubului, iar eu stau și aștept fără să înțeleg nimic. Durează câteva minute până se întorc și apoi fetele o iau din nou la dans, iar el mă trage

de braț spre masa ghiolbanului.

Ne oprim undeva lângă un stâlp și stăm așa, spionându-l. Victor nu spune nimic, e încordat tot și atent, nu răspunde la niciuna din întrebările mele, îl fixează pe malacul ce dă pe gât pahar după pahar. Apoi umflatul jegos se ridică de la masă și se împleticește printre dansatori. Noi după el, pare că se îndreaptă spre ieșire, însă face stânga deodată și se duce spre o perdea întunecată, deasupra căreia e scris cu litere de foc *Toaletă*.

Maimuțoiul dă perdeaua la o parte, intră înăuntru, Victor îmi vâră în mână ceva, un ghemotoc, și îmi șuieră să îl trag pe cap după ce trecem de perdea. Îmi dau seama că am în pumn un ciorap de damă, încă nu realizez ce se întâmplă, dar îl ascult și câteva secunde mai târziu suntem în buda de bărbați, cu fețele schimonosite de la ciorapii Magdei.

În fața pisoarelor nu e nimeni, semn că puță mică ăla e într-o cabină.

Victor se duce la singura ușa închisă și ciocăne politicos. Se aude un soi de *O'cpat!* mormăit ca din fundul unei fântâni, Victor zice *scuze* și își trage ceva pe degete. Apoi bate din nou la ușă, mai tare și deloc politicos de data asta și pentru o clipă degetele îl lucesc sub lumina neoanelor. Se aude un *Ce pula mea!* grosolan și apoi ușa se dă la perete.

În clipa următoare martalogul e la pământ, ținându-se de râtul scârbos din care îi curg șuvoaie de sânge. Se îneacă cu muci, salivă și sânge și horcăie ca un căcat ce e. Victor se apleacă asupra lui și îl lovește scurt de două ori în gât. Jegosul începe să plângă și între picioare îi apare o pată mare de pișat.

Prietenul meu se ridică de pe mălău și zice: *Acum, dă-i în pula mea cât poți la jegos!*

Pentru moment sunt blocat, apoi vuietul îmi urcă în creier, tâmplele îmi ard și până să îmi dau seama îl lovesc cât pot de tare cu vârful tenisului în coaie. Cretinul se încovoaie trăgându-și genunchii la gură, incapabil să mai sloboadă vreun sunet. Mă aplec și, sprijinindu-mă cu stânga de șoldul lui, îl lovesc în coaste. Și dau, și dau din nou, nu mai știu de câte ori, îl lovesc iar și iar, până când brațe puternice mă trag de pe el cu violență. Sunt speriat, sigur ne-au prins și acum o să ne-o luam, dar nu, e Victor, care îmi strigă că trebuie să ne cărăm.

Ne tragem ciorapii de pe chipuri și ieșim de după perdea. Nu pot să cred ce noroc am avut, niciun cocalar n-a vrut să se pișe în acele câteva minute. Da, e adevărat că idioții au bulan.

În timp ce filozofez astfel, Victor mă trage afară din club, unde ne așteaptă fetele.

Fără un cuvânt, o luăm pe o străduță. Mergem amândoi tăcuți, fără să luăm în seamă întrebările însoțitoarelor. Din când în când ne privim scurt. Ochii lui Victor sunt roșii, are o căutătură sălbatică, de animal de pradă rănit. *Sunt ochii unui nebun*, îmi trece prin cap. Oare eu ce exprim în ochii unui om normal? Mă simt surescitat, plin de energie, fericit și excitat în același timp. Nu simt teamă, acum sunt deasupra fricii, am dominat-o și am învins.

După zece minute de marș forțat, găsim o bancă și ne oprim să ne tragem sufletele.

Lui Victor i-a revenit buna dispoziție, râde și o tachinează pe Magda. Îi spune că vrea să mergem în cămin să mai bem ceva. Ea se împotrivește un pic, dar e nesigură și pentru el e joacă de copil să o convingă. Între timp începe să plouă ușor. Oana vrea să se dea lovită, zice ceva de un examen și că e obosită, dar Victor reușește să o îmbârlige într-un mare fel și peste jumătate de oră bâjbâim pe coridorul lung al căminului, căutând camera Magdei, sau a Oanei, nu mai știu. Una dintre ele e singură în seara asta. Năvălim în cameră și ne aruncăm pe pat, în timp ce fetele se duc la baie să își împrospăteze machiajul sau ceva de genul.

De cum se închide ușa la toaletă, Victor țâșnește în picioare, cotrobăie în frigider, scoate o sticlă de șampanie, de undeva răsar și patru pahare, scoate ceva ca o pungută din buzunar, o scutură în două dintre pahare, desface sticla și toarnă. Toate astea în niciun minut. Îl privesc ca hipnotizat. Tipul e un magician, un soi de David Copperfield din Regie. Văd ca prin ceață cum amestecă cu degetul în pahare, cum le așază cu încetinitorul pe masă, cum își oprește un pahar pentru el și îmi întinde mie unul. Îmi face cu ochiul și șoptește: *Asta e seara ta.* Atât. Dar îl înțeleg și zâmbesc mulțumit. Simt că cineva are grijă de mine.

Fetele ies de la toaletă, dau pe gât șampania măsluită și câteva minute vorbim și râdem. Apoi Victor îi zice Magdei să vină cu el până la baie să îi arate ceva. Ea se hlizește, zice că nu, după care se ridică și se împleticește spre toaletă, el o ia de mână și închide ușa în urma lor.

Apoi, tăcere.

Eu rămân cu Oana, ea stă pe un scaun și se uită la mine fără să spună un cuvânt, eu sunt întins pe pat. O privesc pe sub gene, fără teamă.

În seara asta eu sunt Victor, îmi șoptește o voce și îi spun fetei să închidă lumina și să vină lângă mine pe pat. Fără o vorbă se supune și se așază pe marginea patului. Nu îi văd decât conturul corpului, o umbră, nu îi pot distinge trăsăturile. Răsuflă greu. Îi spun să îmi dea mâna. Îi mângâi pielea moale cu degetul, o strâng ușor de încheietură și o trag mai aproape de mine. Nu îmi răspunde la strânsoare, dar nici nu se împotrivește. Tremură ușor. Mâna mea dreaptă îi desenează conturul feței cu delicatețe în timp ce cu stânga o țin în continuare de mână, strângând-o și mângâind-o ușor. Sunt stângaci, încep și eu să tremur, dar îmi revin pe loc și mișcările mele își recapătă siguranța. O domin, *eu sunt cel care conduce, care știe ce vrea, ea e doar o păpușă în mâinile mele*, îmi spun în gând. Oana e supusă, nu face niciun gest de împotrivire când degetele mele îi cuprind ceafa și o trag către mine. Gura i se deschide ușor și buzele ei se ating blând de ale mele. Ne sărutăm prelung, îmi revine nesiguranța pentru o clipă, apoi chipul lui Victor o alungă, redevin el, o întind pe pat și acum sunt deasupra ei, îi scot bluza, îi sărut sfârcurile, o fac să geamă, o mângâi între picioare, o supun pe de-a întregul.

Fierbințeala îmi cuprinde tâmplele, simt că ard, mă ridic deasupra ei, îi privesc chipul, îi sărut ochii închiși, îi mângâi buzele fremătânde. E cu totul a mea, mă urmarește în tot ce fac, mâinile ei le urmează pe ale mele, ne contopim în tăcere. E ca un vis, nu îi mai disting chipul, nu îi mai caut atingerea, mă simt doar împlinit, mai

împlinit ca niciodată. Mă ridic spre tavan, privesc în jos în timp ce plutesc între gânduri, nu văd nimic în întuneric, apoi disting ceva vag, formele se desenează din ce în ce mai clar, o văd pe Oana, îi văd chipul deasupra umărului celui care e deasupra ei, mișcându-se ușor în sus și în jos. Știu ca eu sunt cel ce o posedă, o formă întunecată a mea, așa cum nu m-am mai văzut vreodată. Sunt dezbrăcat, îmi urmăresc formele corpului și ceva mă intrigă, sunt prea armonioase, mușchii sunt prea reliefați, fundul meu e prea bombat. Oana are ochii închiși, pare că nici nu respiră, cutele feței sunt împietrite. Nicio emoție nu i se citește pe chip. Apoi deschide brusc ochii și privește în sus spre mine, în timp ce mișcările corpului meu se întețesc, ea urlă prelung dezvelindu-și dinții, apoi mă opresc dintr-odată și mă întorc privind și eu în sus. Spre mine.

Numai că nu mai sunt eu acolo jos. Cu un rânjet mare pe chip, cel care privește cu ochi sticloși către tavan, către mine, este Victor. Nu eu am făcut dragoste cu Oana, ci el.

Sunt atât de trist, mă ridic spre cer, caut liniștea, ajung printre nori, sunt înconjurat de tăcere. Apoi se face iar întuneric și încep să mă prăbușesc. Simt cum degete îmi cuprind fruntea și strâng din ce în ce mai tare. În același timp nu mai am aer, mă sufoc. Cu ultimele puteri urlu și așa mă și trezesc. Urlând.

Buimac, deschid ochii și nu știu unde sunt. Totul îmi pare străin în jur, nu recunosc nimic din camera în care mă găsesc. Mă uit în jur, Oana doarme întoarsă cu spatele la mine. Mă scol încet din pat, sunt amețit, capul simt că îmi plezneste ca după o beție cruntă cu bere, știi despre ce vorbesc, parcă ți-a prins cineva tâmplele între podurile palmelor și te strânge cât poate. Ai o senzație nașpa în gură, la naiba, nu e doar senzație, chiar îți pute gura, ai limba cleioasă. Te simți ca dracu', asta e expresia, și exact așa mă simt și eu. Hainele mele sunt aruncate peste tot, în rest camera e destul de ordonată. Încep să mă simt ciudat în locul ăsta străin, așa că mă îmbrac cât pot de repede. Oare ce oră e? Draperiile sunt trase aproape de tot, în cameră e penumbră, nu îmi pot da seama dacă e dimineață sau prânz. Mă duc la geam, trag draperiile, afară plouă des, cerul e întunecat. Înainte să ies din cameră mai privesc o dată în urmă. Oana doarme în continuare.

Traversez holul lung și pustiu, găsesc niște scări, le cobor în grabă. Nu întâlnesc pe nimeni pe drum, nu aud voci sau alte dovezi că ar mai trăi cineva în clădire, totul e atât de tăcut încât un fior rece îmi cuprinde spatele, mă zgâlțâie o clipă și apoi dispare. *„A trecut diavolul pe lângă tine“* îmi sună în cap o vorbă auzită mai demult. Și fiorul mă scutură din nou. Înghit în sec și grăbesc pasul. Până la urmă găsesc ieșirea și sunt în stradă.

Plouă în continuare, des și trist, pare dimineață, totul e gri în jur. Întreb un bărbat care trece pe lângă mine cât este ceasul, nu răspunde, nici nu se uită la mine, doar grabește pasul și mă depășește într-o clipă. *Bou' dracului!* mormăi printre dinți și îmi rotesc privirile în jur. Pe partea cealaltă nu e nimeni, în spatele meu individul dă colțul și dispare. Strâng din dinți și merg mai repede. Deja ploaia m-a cam prins, am părul ud și tricoul mi s-a lipit de spate. Îmi șterg ochelarii de tricou. Într-un sfârșit părăsesc străduța și ies în bulevard. Tot pustiu, abia dacă deslușesc câteva umbre prin perdeaua

de apă. Toarnă cu găleata acum și caut un loc în care să mă adăpostesc.

O siluetă îmi atrage atenția. E la zece metri în față, cu spatele la mine. Pare un bărbat, după alură, dar nu îmi dau seama prea bine ce face. Doar stă pe loc, ca și cum așteaptă ceva. Mă apropii să îl întreb cât e ceasul și doar când sunt chiar în spatele lui reușesc să îl văd mai bine. Are părul lung și rar, pare cărunt, e îmbrăcat cu un palton jegos, de sub pulpană îi cade o bucată de rahat pe trotuar.

Abia atunci simt duhoarea.

Mi se face rău, mă întorc și fug.

Trag adânc aer în piept, încerc să alung imaginea, încerc să gonesc mirosul, să scap de greață.

Ce dracu' a fost asta?

Vreun aurolac care se căca pe stradă?! Și totuși… Nu înțeleg?!

Îmi vâjâie capul, mă opresc, cad în genunchi și vărs. Slăbiciunea m-a învins, tremur și dintr-odată îmi vine în minte imaginea malacului plin de sânge, cu botul spart, cu ochii înfundați în orbite și cu saliva scurgându-i-se printre buzele zdrelite.

Vomit din nou.

Ce am făcut?

Ce dracu' am făcut?!

Brusc îmi dau seama că am telefonul în buzunar. Ce idiot sunt!

Îl deschid. E șase și douzeci și patru. Dimineața. Vineri. Peste două ore jumate ar trebui să fiu la muncă.

Pe la opt ajung în sfârșit acasă, o sun pe Simona, îi zic că mă simt rău și că nu cred că reușesc să ajung la birou, ea nici nu întreabă ce am, zice doar „*Bine!*" pe cel mai sictirit ton cu putință, pe moment mă întreb dacă asta chiar are vreun cui împotriva mea sau e pur simplu doar o cretină, dar gândul e neinteresant la cât de nașpa mă simt, așa că îl ignor și mă bag la somn.

Închid telefonul înainte, normal, doar nu doresc să mă sune orice idiot și să îmi dea bătăi de inimă.

Înainte să adorm îmi dau seama de ceva – nici măcar nu m-am gândit la femeia aia frumoasă când l-am văzut pe nenorocit în club.

Vinerea trece ca un nor și nu îl sun pe Victor.

Nici el nu mă caută.

14. WEEKEND PE INTERNET

Sâmbătă stau toată ziua pe net, găsesc un site cu diferite forumuri, postez comentarii și propun teme de discuții.

Îmi place să provoc oamenii din spatele monitorului, așa că lansez subiecte cât mai incitante din punctul meu de vedere, cum ar fi de exemplu – *„Credeți că ați putea ucide un om?“* sau *„V-ați simțit vreodată atrași (sexual) de o rudă apropiată?“* sau *„Care este cea mai urâtă/șocantă exprimare a răului trăită?“*.

Evident că primesc o gramadă de comentarii pe tema unor subiecte de genul celor de mai sus. Unii utilizatori, femeile în mod special, zic că sunt bolnav, mulți bravează, sunt și câteva răspunsuri pertinente, foarte puține de altfel.

Ceea ce mă scârbește cu adevărat este agramatismul lor halucinant. Puștani sau oameni în toată firea, bărbați sau femei, idioți sau normali, aproape toți cei care postează comentarii scriu ca niște ignoranți, fără cratimă acolo unde e cazul, folosind cratima acolo unde nu e cazul, fără să articuleze corect sau articulând prea mult și chiar dezacordând subiectul cu predicatul.

După câteva ore încep să mă întreb dacă am dreptate să fiu deranjat de ceea ce văd, dacă nu cumva eu sunt cel cu probleme, dacă nu cumva exagerez și așa trebuie să arate limba scrisă modernă.

Apoi încep să fiu revoltat și de superficialitatea și răutatea celor care postează, de lipsa substanței, de prostia generală ce pare să guverneze pe aceste forumuri.

Și brusc o idee mă izbește ca un ciocan – *așa sunt oamenii de fapt, asta e fața lor adevărată.*

Atunci când nimeni nu te poate vedea, când ești doar un nume pe ecran, când identitatea ta este ascunsă și îți poți da arama pe față fără teamă, abia atunci îți dai jos toate măștile și arăți cine ești. Să poți să spui ceva urât și să te abții, să ai ocazia să rănești pe cineva și să nu o faci, să ai șansa să fii rău și să alegi să fii bun. Și totuși aproape nimeni nu face asta, un utilizator, un om, provocat de altul, îi răspunde cel puțin la fel de violent, parcă toată lumea încearcă să fie crudă cu toată lumea și haosul devine alegerea normală.

Mă simt ca într-o cameră întunecată, alături de mulți alții, în care nu ne putem vedea unii pe ceilalți și în fața noastră singurul lucru vizibil e un perete alb pe care ne

proiectăm gândurile. Idei puține și fixe, un jalnic spirit de turmă specific oamenilor fără personalitate, acesta este amestecul agramat ce îmi irosește ziua de sâmbătă. Când m-am delogat de pe site eram istovit. Am găsit o porneală, m-am mai liniștit și am reușit să adorm destul de repede.

*

Duminica aparține site-urilor pentru adulți.

Postez repede una alta pe forumuri și apoi mă cufund în filmul „Laba“, producție formată din nenumărate alte filmulețe pornografice. Șmecheria cu site-urile porno e următoarea – atunci când deschizi prima oară un site gen www.muielafemeibune.ro, pe ecran îți apar treizeci de ferestre mai mici, toate cu filmulețe de câteva minute. Asta doar pe pagina întâi. Și sunt sute de pagini.

Bineînțeles, exista posibilități de filtrare pentru toate gusturile, pentru fetișiști, pentru amatori de negrese, chinezoaice, arăboaice sau blonde, brunete și roșcate, pentru iubitori de eleve sau profesoare, de copile sau babe, de travestiți sau transsexuali și așa mai departe. Practic opțiunile sunt infinite.

Eh, și începi să alegi și deschizi și pagina aia, și ailaltă și ailaltă și ailaltă. Și tot așa, dacă te ține netul te trezești la un moment dat cu zece, cinșpe’, douăzeci de ferestre deschise în același timp. Și nici nu mai știi la care să te uiți, pe care să o închizi, că îți plac cam toate și ți-ai face laba la toate, dar nu poți, că nu ești sacu’ fără fund, și trebuie să te oprești la un singur filmuleț și e greu să te hotărăști, așa că mai zăbovești nițel și mai închizi câte o fereastră, dar mai găsești alte două sau trei filmulețe noi și interesante pentru fiecare fereastră închisă.

Ești ca un șoarece prins într-un labirint în care toate culoarele duc către un altfel de brânză, toate apetisante însă. Și până la urmă o iei pe culoarul ăla, dar rămâi nemulțumit, că voiai și pe celelalte. Asta e șmecheria cu porneala pe net, niciodată nu ești mulțumit cu adevărat, întotdeauna vrei să te întorci.

Așa că duminică mă întorc de câteva ori în fața monitorului.

Seara îmi doresc să nu îmi fi băgat internet. Nici un semn de la Victor.

15. O ZI DE LUNI

E luni dimineața și soarele încearcă să intre prin fereastra acoperită de pături.

N-am avut bani de perdele și am prins două pleduri vechi de ferestrele scorojite. Nu am reușit să le acopăr întru totul și din când în când o rază mică și veselă îmi dansează pe față, îmi smulge un zâmbet, îmi intră în ochi și mă face să clipesc somnoros, asemenea unui motan care a dormit bine și acum e mulțumit, chiar dacă a fost trezit din somn.

Mă simt bine, am dormit ca un pietroi.

Tramvaiul vine greu și întârzii la birou, așa că sunt ultimul care află vestea – Laura vrea să plece, și-a găsit un alt post, ceva mai sigur, un loc unde urmează să primească un salariu fix, să scape de loteria comisionului, să aibă liniște. Doamna Roman e impasibilă, stă la biroul ei, nu îmi dau seama dacă îi pare rău sau pur și simplu nu-i pasă, intuiesc totuși că nu îi pică prea bine plecarea Laurei. Simona e cam plânsă, dar la asta mă așteptam, oricum peste câteva ore o să uite de existența Laurei, dar acum e emoționată toată și face pe simțitoarea, își varsă tristețea, o ia în brațe, se alintă, face ca toți dracii, ce să mai vorbim… Ioan e tăcut. Încearcă să zâmbească și mi se face milă de el, tipul chiar suferă și vrea să ascundă asta ca să nu o facă să se simtă prost. Prietenul meu, Victor, stă la biroul lui, picior peste picior și zâmbește prietenos către Laura, nu spune nimic, îl cântărește pe Ioan din priviri, zâmbetul i se schimbă pentru o clipă într-un rânjet răutăcios, dar doar pentru o clipă, iar acum zâmbește din nou cu înțelegere. Nu l-am observat decât eu și nici măcar nu sunt prea sigur de ce am văzut. Nu vorbim despre ce s-a întâmplat, înțeleg că nu vrea să dezvoltăm subiectul, așa că o las baltă după două încercări subtile de a aduce vorba despre joia neagră.

Apoi plecăm în oraș să vedem case dărâmate, apartamente infestate și terenuri părăsite, e o altă zi de luni golită de sentimente, de vorbe sau emoții, poate din cauza plecării Laurei, poate pentru că așa e lunea după-amiaza pentru cei care muncesc, poate pentru că așa ne simțim noi, eu cel puțin, goliți și fără chef de nimic. Ascultăm în tăcere pălăvrăgeala proprietarilor, le servim înapoi zâmbete strâmbe, ne schimonosim fețele în rânjete nesincere și împărțim cărți de vizită ponosite.

Ziua se târăște greu și, când în sfârșit reușim să ne întoarcem în agenție, scaunul Laurei e gol, Simona se smiorcăie nițel și zice că a plecat de vreo oră și că nu se mai

întoarce. Deja e mai bine, ca toate persoanele care suferă numai la suprafață. Cei care suferă în tăcere se consumă, își întrețin golul lăsat de o pierdere, sunt cei mai triști oameni. Așa îl găsim pe Ioan, căzut în el, cu un mare zid ridicat în jurul depresiei care îl apasă.

Aș vrea să stau de vorbă cu el, dar Victor nu mă lasă, zice că să mergem să bem o bere la restaurantul de la parterul blocului, eu îl întreb pe Ioan dacă vrea să vină cu noi, el clatină din cap nehotărât, Victor deduce că nu vrea și mergem doar noi doi.

Mă gândesc că poate vrea să vorbim despre ce s-a întâmplat joi, dar mă înșel.

Victor zice că o să ne meargă bine cu imobiliarele astea și dă o bere pe gât.

Spune că îi merge bine cu pizdele și golește sticla.

Ochii i se îngustează, mă privește prin două fante întunecate și rânjește ca un dement.

Mai bea două beri și devine răutăcios, se ia de chelner, se uită urât în jur, îl provoacă pe un băiat de la masa de lângă noi. Nimeni nu are curaj să îi răspundă, are ceva rău în privire și în voce, ceva care mă intimidează și, în mod ciudat, mă face să îl respect în același timp. Spune că Laura nu o să îi scape, chiar dacă a plecat, pune el gheara pe ea. Nu știu ce să îi răspund, îl ascult în tăcere, mai dau din cap din când în când. Nici nu pare să mai observe că sunt cu el la masă, și-a lăsat capul în jos și mormăie printre dinți.

Într-un târziu reușesc să plec, el mai rămâne să bea, n-am nicio șansă să îl iau de acolo, îl rog pe chelner să aibă grijă de el, îi vâr în mână o bancnotă și chelnerul dă din cap. Îl privesc cu neîncredere și plec.

Victor stă în continuare cu capul plecat, jucându-se cu gâtul sticlei de bere.

16. RAMONA

Următoarele zile nu aduc prea multe lucruri noi, în afară de venirea Ramonei, o nouă colegă.

Ramona e o femeie blondă, de vreo treizeci și cinci de ani, minionă, cu trăsături plăcute, dar obosite.

Doi copii, divorțată, nu are bani, se chinuie în ghearele strânse ale vieții nenorocite pe care o duce. Fără ajutoare, ai ei au murit, stă împreună cu sor-sa, o amărâtă și aia, se mai susțin una pe cealaltă cum pot.

Și totuși zâmbește mult, e veselă, doar uneori se lasă doborâtă de gânduri și atunci privirea albastră i se tulbură precum marea, iar valurile îi aduc din nou necazurile la mal.

A ajuns să se angajeze la noi dintr-o întâmplare, a intrat în firmă, vindea curele și portofele și, din una în alta, fiind o persoană prietenoasă, sociabilă, ne-am gândit că ar prinde bine o voce nouă care să spargă tăcerea ce trona după plecarea Laurei. Și atunci i-am propus să vină la noi, ea a cumpănit un pic, a fost în biroul celălalt și a vorbit cu doamna Roman și pe negândite aveam o nouă colegă.

Era o fată bună și ne-am împrietenit pe loc, doi pui de barză fără cuib, unul mai lovit de viață, celălalt abia intrat printre stropii de ploaie, fiecare căutând un prieten care să îl asculte, să îl înțeleagă, poate să îl și compătimească un pic, fără să îi plângă însă de milă ca unui ratat.

17. IOAN

În tot timpul ăsta Ioan rămânea din ce în ce mai singur. Simona, aliata lui, avea alte probleme, bărbată-su își pierduse serviciul și acum era prea ocupată să se lamenteze ca să îl mai asculte și pe colegul ei, să îl consoleze în vreun fel, pentru că tipul chiar nu își revenea după plecarea Laurei. Acum se ducea singur la vizionări, nu mai făcuse vreo vânzare de nu știu când, venea din ce în ce mai ponosit la servici, cu cearcăne din ce în ce mai mari în jurul ochilor, semn că nici acasă nu îi mergea prea bine.

Într-o seară aveam o vizionare împreună cu Victor și după aia trebuia să ne întoarcem la birou, așa că doamna Roman i-a cerut lui Ioan să ne dea cheile. S-a înnegrit la chip pe dată, dar nu a spus nimic. Le-a scos și mi le-a dat. Și Simona avea cheile de la apartament, dar nu i le ceruse ei, deși era și ea acolo, în birou.

A doua zi am ajuns la serviciu cu cinci minute întârziere. Ioan era deja în fața blocului, nervos de parcă mă aștepta de două ore. A început imediat să îmi reproșeze întârzierea, ignorându-mi scuzele repetate. Mi-am dat seama că e ciufut și l-am lăsat în pace.

Apoi am ajuns în birou și l-au apucat spumele din nou când a văzut că nu strânsesem draperiile, de parcă ne pișasem pe jos în mijlocul agenției sau cine știe ce mare căcat făcusem. Și nu i-a tăcut gura până când n-a reușit să mă provoace și am început să urlu și eu la el. Aș fi vrut să fiu mai înțelept și să îl ignor, dar n-am reușit. El a urlat și mai tare, ca să mă acopere, să mă domine, eu i-am zis să se duca în mă-sa, nu știu ce-a mai zbierat și pe negândite m-am trezit că încearcă să mă ia în cravașă. Nu mai eram de mult obișnuit cu bătăile, așa că m-a luat pe nepregătite și m-am mulțumit să mă apăr, să încerc să îi țin piept, deși maimuțoiul era clar mai puternic decât mine. Și după ce am tot mârâit unu' la altu', ăsta mă tot strângea de gât, eu îl tot trăgeam de sacou, dintr-odată îi trece nebunului amocul, îmi dă drumul și se duce la bucătărie. Eu stau un pic, îmi trag sufletul, mă cuprinde iar furia, îmi dau jos ochelarii, mă duc după el și încep să-l măscăresc, îi urlu ca e nebun, prost, tâmpit, că n-are nimic în cap, că e un dus. Apoi imaginea mi se întunecă pentru câteva secunde, pământul se clatină cu mine și vorbele îmi rămân atârnate în aer. Trag aer în piept și reușesc să înțeleg că mi-am luat un cap în nas. Îmi pipăi nasul, am sânge pe mână. Cretinul mi-a dat un cap în nas! Pe moment nu simt durerea, mă cuprinde doar teama să n-am nasul spart. Vocea îmi

devine ascuțită, întrucâtva se simt și lacrimile în ton, îl beștelesc la mare artă pe dement, mă duc la oglindă, am o urmă acolo unde se sprijină șaua ochelarilor de obicei, parcă s-a și umflat un pic, dar nu e nimic rupt sau strâmb, așa că mă mai liniștesc. Ioan vine după mine, încearcă să spună ceva, dar nu reușește, e speriat, dar nu cred că îi pasă prea mult de mine, are frica lașului, se gândește la el, la consecințele faptelor lui, îi pasă doar de el, nu și de mine. Gândul mă înfurie și mai tare, îmi iau mobilul să îl sun pe Roman, el se milogește să nu-l sun, îmi ia telefonul din mână, eu pun mâna pe fix, el vrea să ia receptorul, îl ameninț să mă lase să sun, altfel o să o rezolvăm în alt fel. Ceva din tonul meu îl face să dea înapoi, se resemnează, își bagă coada între picioare și se așază la birou în timp ce eu vorbesc cu șeful, mă lamentez, îi zic că nu se mai poate așa, să îmi fie frică să vin la serviciu, să îmi fie teamă să nu fiu agresat, bla, bla, bla. Ăsta e șocat, trimite șoferul să ne ia să ne ducă la el să vorbim. Vine domnu' Chiriac, un bătrânel simpatic, șoferul firmei, un nene care poate că nu prea mai vede bine și poate că l-au cam lăsat genunchii, dar e bun de șofer că ia bani puțini și e drăguț și răbdător și nu se plânge vreodată.

Și ne ia nea Chiriac și ne duce la șefu', iar acolo suntem doar noi trei și vorbesc numai eu aproape, îl înfierez pe Ioan, care stă cu capul plecat în jos, frecându-și mâinile. Îmi dau ochelarii jos și îi arăt domnului Roman rana de la nas și el pare să îmi dea dreptate. Apoi ne întoarcem la agenție, vine și doamna Roman și ne cheamă pe rând în birou, apoi la sfârșit suntem toți trei și Ioan pare mult mai sigur pe el, își recită scuzele ca pe o lecție, eu nu le accept, în sinea mea îmi doresc să îl dea afară, să îl concedieze, dar asta nu se întâmplă și atunci sunt revoltat și dezamăgit din nou, ca atunci când mi s-a refuzat comisionul de la apartamentul vândut pe zona mea. Și după ce fumez o țigară și mă gândesc ce să fac, mă duc la șefa și îi spun că vreau să plec de la firmă. Ea mă duce cu vorba, nu zice nici nu, nici da, îl cheamă iar pe Ioan, el nu are nimic nou de spus, mie mi se face lehamite, mă duc iar la o țigară. O aprind, trag adânc aer în piept și mă răzgândesc. Dacă plec, e ca și cum aș da bir cu fugiții în fața huidumei. Și eu nu dau înapoi așa ușor. O altă strategie îmi încolțește în minte.

Îi spun șefei că aș vrea să mă duc acasă să mă gândesc mai bine, mă arunc în tramvaiul aglomerat și plutesc așa, cu nasul umflat, agățat de bară ca o maimuță, zgâindu-mă la lumea de afară ca dintr-o cușcă cu geamuri murdare, scălâmbăindu-mă de fiecare dată când vatmanul frânează, lipindu-mă de corpuri păroase și urât mirositoare, întodeauna în tăcere, niciodată plângându-mă de nesimțirea ăluia care pute a transpirație sau a cucoanei care mă calcă pe picior de cinci ori și nu zice nimic, o lasă așa.

Într-un sfârșit ajung acasă și mă arunc pe canapeaua extensibilă. Sunt atât de obosit, evenimentele de azi m-au stors de tot. Fumez țigară de la țigară, ideile vin și pleacă, furia mă cuprinde din nou și îmi doresc să fi înfipt un cuțit în burta lui Ioan, apoi mă cuprinde rușinea, simt că am pierdut, cred că n-am fost suficient de bărbat, că nu i-am ținut piept, că m-a dominat, după care iar cred că am procedat bine și iar mă răzgândesc și mă acuz și iar mă scuz și tot așa până adorm într-un sfârșit.

*

Mă trezesc brusc, inima îmi bate să îmi spargă pieptul. Afară se aud urlete prelungi. Din nou haita de vagabonzi. Câteva imagini mi se perindă prin minte: țiganul cu furtunul de cauciuc rânjește la mine, Ioan se uită cu ochi demenți spre nasul meu plin de sânge, o fată mă refuză pentru a o suta oară. Mă uit la telefon. E unu jumate dimineața. Ale dracu' javre… Simt că explodez. Furia îmi erupe prin toți porii, înșfac un cuțit din bucătărie și mă arunc afară din bloc, plutesc spre câinii negri care stau în cerc și urlă prelung spre cerul întunecat. Cel mai mare, cu blana ca smoala și caninii mijiți, cel care mă simte primul și care începe să bălească la mine mârâituri feroce, ăsta trebuie să fie șeful lor, masculul alfa, cel mai periculos dintre cei cinci sau șase vagabonzi, nu apuc să îi număr prea bine pentru că lucrurile se precipită și în clipa următoare sunt față în față cu Cerber, agit cuțitul în aer, încerc să îl lovesc cu piciorul, ceilalți fac o hărmălaie de nedescris, se dau spre mine, vecinii ies la geamuri, vânzătoarele de la magazinul din fața blocului ies și ele afară și până la urmă apar și niște bărbați care alungă câinii. Nimeni nu vede cuțitul, am apucat să îl bag în buzunar la timp, așa că lumea zice că eu am fost cel atacat. Pe nesimțite mă retrag din mijlocul mulțimii și mă refugiez în bloc.

Trântesc ușa după mine, o încui, nu aprind lumina în casă, mă duc la baie, abia acolo aprind becul, scot cuțitul din buzunar, îl privesc în tăcere, apoi îl arunc pe gresia murdară, mă așez pe toaletă și stau așa cu capul în mâini, fără să scot vreun sunet, fără să mă gândesc la ceva. Peste câteva minute mă ridic și lovesc faianța de pe perete cu pumnul. Lovesc din nou și din nou și iar și iar până ce mă usturăpumnul. Placa se crapă, pielea mi se zdrelește, firișoare de sânge rămân desenate pe faianță asemenea unui model cu râuri. În fața ochilor îmi dansează pe rând fața plină de sânge a cocalarului din club, privirea dementă a lui Ioan, părul Laurei, botul plin de spume al dulăului negru, doamna Roman promițându-mi un comision, din nou figura desfigurată a malacului. Câteva zile după incident am tot căutat știri despre asta pe internet și n-am găsit nimic. Nicio referire la o bătaie într-un club, nimic despre vreun atac. Într-un fel am fost ușurat, dacă tipul ar fi dat ortul popii sau ar fi ajuns la spital cu sechele ar fi trebuit să răzbată ceva, să se audă un ecou pe net.

Mă gândesc la Ramona. E drăguță, mi-ar plăcea să o cunosc mai bine.

Afară vagabonzii încing un bairam sub fereastra mea.

18. GÂNDURI

Luni mă duc la doamna Roman și o anunț că nu mai plec. Ea zâmbește, nu pare prea mirată de decizia mea, probabil că se aștepta, poate m-a citit, nu știu, nici nu-mi pasă. Zâmbind în continuare, îmi dezvăluie că Ioan și Laura aveau o relație și că momentul plecării ei nu e întâmplător. Fuseseră dați de gol, nu știe exact cum, cert e că Laura a trebuit să aleagă. Și Ioan chiar era îndrăgostit de ea, iar acum se simțea pierdut, părăsit, ceea ce explică într-un fel ieșirea lui. Dau din cap, mă prefac uimit, arunc un *aha* și mă car din birou.

Mă duc la baie, trag ușa după mine și mă uit îndelung în oglindă.

Imaginea mea rânjește.

Sunt demonul care o să te înhațe.

Mă gândesc la Ioan.

Țiganul ala, jegul ala, ți-a tras-o și n-a pățit nici pe dracu'. Ți-a futut una peste față cu un cauciuc împuțit și tu ai stat și te-ai uitat ca papagalul și ai mai și plâns ca un fătălău. Și după aia te-ai cărat, ai fugit. Acum ce o să faci? Fugi iar? Îl lași așa? Pe țiganu' pulii nu-l mai prinzi, da' pe el?! E aici, nu pleacă nicăieri.

Pun mâinile pe porțelanul alb și privesc în jos. Un gândac negru iese din scurgere. Tresar și mă dau un pas în spate. În clipa următoare urcă pe chiuvetă și apoi dispare după piciorul lavoarului. Mă trag înapoi și ies din baie. Îmi șterg fruntea transpirată. *Ucide-l. Umilește-l, retează-i un membru, fă-l să urle, taie-i și limba.* Vocea e dulce, se insinuează în mintea mea, mă face să mă simt mai bine când o aud. *Fute-o pe Laura. Dă-i umilință. VIOLEAZ-O!* Îndepărtez gândul. Sunt oripilat. Of, Doamne, cum pot gândi așa ceva? Sunt bolnav, ce am? Ce e cu mine? *N-ai nimic, ești exact cum trebuie, vrei să te răzbuni, e normal. E absolut normal. Trebuie să îl atingi unde îl doare pe căcat. E îndrăgostit de Laura, nu? Ia-o tu, arde-l pe fraier!* Mi-o imaginez pe Laura călare pe mine, frecându-se cu țâțele de fața mea, gâfâind și urlând de plăcere. Mă cuprinde fierbințeala, tâmplele îmi ard. Trebuie să o am pe Laura! *Și o s-o ai!*

Victor n-a venit azi. Poate aș fi avut nevoie de sfatul lui, dar cred că pot să mă descurc și singur de acum.

19. INTERMEZZO

Nu-mi pare rău că i-am ars una'n gură lu' căcatu ala mic. Tata mi-a zis 'ntotdeauna să lupt pentru dreptu' meu și exact asta am făcut. N-am tras atâta ca să vină muie ăsta cu mutră de tocilar, schilodu' pulii cu ochelari lipiți cu scotch și să-mi ia cheile ca la un papagal. De fapt nu de chei e vorba, mă doare'n pulă de ele, ci de ce reprezintă – încredere, senzația de putere, ideea că tu ești ăla de bază în combinație.

Și ce sunt eu, vreun țărănoi venit din fundu' Moldovei, vreo rapandulă, vreo foame'n gât ajuns în București rupt'n cur și cu traista goală? Nu, tată, nu sunt așa ceva, eu sunt aici de când m-am născut. Și da, am crescut sărac și da, tata era zugrav, iar maică-mea mai făcea curat prin case și câteodată era și femeie de servici pe la câte un bloc de boșorogi și dădea cu mopu' pe jos, iar eu mai stăteam cu ea câteodată duminica, îi țineam companie și urmăream ce facea, încercam s-o fac să râdă, dar ea se ofilea și se înnegrea din ce în ce mai rău și pot să jur că de fiecare dată când trecea vreo babă fițoasă și se uita de sus la ea, ca la un gândac, mama își mai pierdea o părticică din suflet și se mai subția un pic. Uneori apărea câte o mortăciune din asta înzorzonată și se punea pe capu' ei și începea s-o fută, să-i dea ordine, să-i zică că de ce nu-i curat și acolo și dincolo, de ce nu face aia și ailaltă și să-i reproșeze toate căcaturile posibile, iar mama dădea din cap și lăsa privirea'n jos și eu mă uitam urât la scârbele alea plictisite și otrăvite și aș fi vrut să le zic ceva de morți, da'știam că dacă fac asta tot pe mama o rănesc mai tare, așa că strângeam din dinți, morții lor de babe jegoase! Ce mă ardea cel mai tare era expresia din ochii lor, întotdeauna aceeași, un amestec superior de dispreț, autosuficiență și milă prefacută, expresia unor oameni care judecau și condamnau un om despre care nu știau de fapt nimic, dar căruia îi puseseră coperta fără să se gândească măcar să arunce vreo privire asupra paginilor ce-l alcătuiesc.

Vi se pare că am un vocabular prea ales pentru un fiu de femeie de servici? Credeți că un băiat de zugrav nu știe să citească, n-are dreptu' să'ncerce să fie mai mult decât un amărât care n-are ce să pună pe masă și nu poate să doarmă noaptea cu gândul la ziua de mâine? Da, am făcut doar liceul, mă rog, aproape pe tot, pe la jumătea lu' a unșpea' m-a luat tata să lucrez cu el și n-am mai avut timpu' necesar să mă duc și la școală. Oricum nu-mi plăcea, numa' căcaturi nefolositoare, ca și cum mueam fără să știu ce-i ăla un nor de electroni sau când a murit nuș'ce domnitor. Da' româna mi-a

plăcut, asta mi s-a părut singura chestie bună, să citesc ce puteam și io, nu puneam mâna pe prea multe cărți, da' nu era problemă, că citeam același volum și de câte zece ori. Gramatica mă enerva, o grămadă de căcaturi, șapte mii de timpuri și conjugări și alte prostii care mă obosea maxim. Pe mine mă interesa mai tare reacțiile personajelor din cărți, ce făcea și spunea ele, emoțiile lor, viețile lor. Dar asta se întâmpla când eram mai mic, până să mă ia tata cu el la muncă. De atunci n-am prea mai avut timp să citesc, am tot muncit, am stat în mijlocul unora cu care n-aveam nicio legătură la început, dar apoi am început să fiu înghițit între ei, să devin de-al lor fără să-mi dau seama. Am început să pocesc limba pe care o prețuiam atât de mult, să uit acordurile, să îmi pierd coerența. Dar cuvintele alese din cărți nu le-am uitat, m-am agățat de ele cu disperare, le-am folosit oricând am putut, uneori și când nu era locul lor în discuție. Aproape am uitat să scriu cum trebuie, aproape am uitat să vorbesc cum trebuie, dar nu mi-am uitat cuvintele, nu mi-am pierdut sufletul, încă știu cine vreau să fiu. Știu cine vreau să ajung.

Mama a murit la câțiva ani după ce mă luase tata la muncă. Într-o noapte m-a strigat și io am fugit la ea, buimac. Era sculată'n fund pe pat, tata'și trăgea bezmetic pantalonii pe el și o zorea să se'mbrace, ea doar stătea așa și privea fix perna plină de sânge. Ne-am dus la urgență, ne-am plimbat pe coridoare înguste și ne-am ros unghiile, până ce un nenorocit de doctor sictirit ne-a comunicat că mama a murit. Simplu și blazat, cu același ton cu care ar fi cerut un kil de carne la măcelarie, băga-mi-aș pula'n el.

Peste jumătate de an, tata a căzut de pe acoperișul unui bloc. Îi dădea o mână de ajutor unui prieten de-al lui. Amicu' s-a dus să ia niște materiale, când s-a întors tata nu mai era pe terasă, ci lipit de asfalt. Io zic că s-a aruncat de pe blocu' ăla. Nu prea mai vorbeam noi, da-l vedeam că nu mai poate așa, devenise alt om de când se dusese mama, stătea și privea în gol fără să zică ceva, doar oftând din când în când, albise în câteva luni și pe negândite devenise doar un bătrân singur. Nu îmi dorea compania, mă repezea de câte ori încercam să mă apropii de el, odată a aruncat cu o sticlă de vin după mine, noroc că nu m-a nimerit, a izbit peretele și l-a înroșit. Nu și-a cerut iertare, n-a zis nimic, doar s-a uitat lung la mine și când l-am privit în ochi am știut că tatăl meu murise. Strălucirea i se dusese din priviri odată cu mama, tot ce rămăsese era ochii tulburi ai unui alcoolic bătrân.

Dup'aia am mai lucrat o vreme pe șantier până ce am vândut apartamentul în care am locuit cu ai mei și m-am mutat cu chirie într-o garsonieră confort trei, o nenorocită de văgăună în care m-am închis singur pentru că era ieftină, cea mai ieftină pe care am putut-o găsi. Banii de pe apartament i-am pus la bancă și mi-am căutat altă slujbă. Toți m-a respins, în orice birou m-am dus mi-a dat cu flit și, pula mea, sincer, nici nu pot să-i condamn. Locul unuia cu zece clase nu e cu fundul pe un scaun, ci cu picioarele pe el și bidineaua'n mână. Nu știam limbi străine, nu le-aveam cu calculatoarele, vreo diplomă pula, așa că atunci când am găsit chestia cu imobiliarele mi-am dat seama că asta e scăparea mea.

N-am făcut io prea multe vânzări, da’ m-am descurcat, aveam și banii de la bancă, mai scoteam din când în când și după un an m-am gândit ca e momentu’ să fac pasul cel mare. Am închiriat un apartament de două camere în Pantelimon și mi-am făcut firma mea de imobiliare. Am alergat ceva după acte, da’ nu m-am plâns, ăsta era visul meu, să fiu un om de afaceri la care cei din jur se uită cu respect, da, visul meu era să fiu respectat și nimeni să nu mă privească vreodată așa cum fuseseră priviți ai mei. Am angajat niște agenți, le-am făcut cărți de muncă, am dat anunțuri la ziar, am plătit taxe la stat, m-am dat peste cap să fie totul în regulă, ca la carte, să am o firmă onestă și să reușesc prin muncă.

Printre agenții mei era și o fată de care m-am îndrăgostit, Camelia, roșcată, cu părul lung, ondulat, cu ochii verzi și veseli, subțirică și frumoasă. După trei luni ne-am căsătorit, am scos o mare parte din banii de la bancă pentru nuntă, n-am avut de la cine să cerem, ea n-avea tată, mă-sa era vai de ea, o pensionară bețivă care nu mă suferea. Până la urmă ne-am descurcat și am făcut nunta.

Am plecat din garsoniera confort trei și ne-am mutat la un apartament de două camere la Piața Unirii, frumos și spațios, plin de lumină, așa cum eram și eu atunci.

Peste cinci luni și șase zile am divorțat.

Pizda aia nenorocită se futea cu un coleg, un angajat de-al meu, adică. Într-o zi era plecată de acasă și a primit un mesaj pe telefon. Am zis să nu fie ceva urgent de la maică-sa aia terminată și am pus mâna pe telefon, iar peste câteva clipe l-am zdrobit sub papuc. Când s-a întors am întrebat-o dacă are ceva să-mi spună, ea s-a ținut tare până ce i-am zis că am citit mesajul și că știu de aventura ei. Am crezut că o să cadă în genunchi și o să îmi spună că îi pare atât de rău, am sperat asta, eram pregătit să o iert, o iubeam atât de mult. Da’ ea s-a îmbățoșat la mine, cum de-am avut tupeu’ să îi caut în telefon, tot ea, jegoasa dracu’, a început să țipe la mine, să mă facă de căcat, să-mi povestească cum o lua ea la muie de la ăla și ce pulă mișto avea tipu’, nu ca mine, o puță zbârcită. Și, pula mea, am cârpit-o, îți dai seama, i-am tras o palmă cât am putut de tare, am dat-o pe pizdă pe jos și i-am futut și un picior în burtă, pula mea, pur și simplu n-am mai putut să mă controlez. Mi-a părut rău dup’aia că i-am dat și cu picioru’, da’ pula mea, ea și-a căutat-o.

Am lăsat-o’ncovrigată și am plecat după muist, m-am dus la el acasă, da cred că reușise asta să dea de el până la urmă, l-o fi sunat de pe fix, habar n-am, cert e că am tot bătut și sunat la el la ușă și n-a deschis nimeni, iar de a doua zi n-a mai venit la muncă.

După ce am divorțat, am încercat să mă concentrez pe muncă, să fac ceva care să mă liniștească, să-mi abată gândurile, da’ n-am reușit. Până la urmă a trebuit să închid firma, nu făceam vânzări, la bancă nu mai aveam bani. M-am mutat înapoi în garsoniera confort trei și m-am angajat iar ca agent, aici, la Casa Roman. O luasem de la început.

Faza e ca mă dezobișnuisem să fiu singur și căutam cu disperare pe cineva la care să mă întorc acasă. Până la urmă am întâlnit-o pe Elena, studentă la Geografie, venită de la Brăila. Nu o iubeam când i-am propus să ne mutăm împreună, nu o iubeam nici când

ne-am căsătorit la starea civilă, nu o iubesc nici acum, când trăim împreună ca soț și soție. Sunt aproape sigur că nici ea nu mă iubește, sunt doar o cracă de care s-a prins până ce găsește ceva mai bun, da' nu mă supăr, o înțeleg, pur și simplu suntem prinși într-o înțelegere mută.

Încetul cu încetul am început să cresc la Casa Roman, am câștigat încrederea șefilor mei și acum am devenit un fel de director de agenție aici, chiar dacă pe cartea mea de vizită scrie doar agent imobilar, știu că sunt privit mai bine de atâta și asta face toată diferența.

Când m-am angajat eu era vreo cinci agenți, până la urmă a plecat aproape toți, a rămas doar Laura, colega mea frumoasă și măritată. Am început să mergem împreună la vizionări, peste un timp am început să bem o bere sau un suc la o terasă sau în câte un bar și să vorbim, să ne povestim viețile, să ne cunoaștem mai bine. Laura nu era însă genul de femeie care se deschide prea ușor, așa că mi-a luat ceva vreme până să îmi dau seama că nici ea nu era prea fericită cu mariajul ei. Nu mi-a spus cu gura ei asta, pur și simplu am început să-i observ expresia feței când povestea câte ceva despre Costin, bărbată-su'. Nu i se lumina niciodată privirea când venea vorba de el și fără să-mi dau seama am început să mă bucur de asta, de faptul că nu îl iubește, în modul acela egoist al îndrăgostiților, pentru că da, mă îndrăgostisem de ea în mai puțin de o lună de când mergeam împreună la vizionări, de când o cunoșteam mai bine. Am început să o visez din ce în ce mai des, mă trezeam cu ea în gând, abia așteptam să o văd din nou, și seara mă culcam lângă nevastă-mea și îmi doream să fie Laura lângă mine.

Într-o zi n-am mai rezistat și i-am spus că mă simt atras de ea, nu i-am zis că o iubesc, nu voiam să o sperii și astfel să o gonesc de lângă mine, pasiunea e trecătoare și poți scăpa de ea în timp.

N-a spus nimic, doar m-a privit cu ochii ei frumoși, o luminiță i-a licărit pe chip pentru un moment și apoi s-a stins, iar ea a schimbat vorba. Pentru o clipă știu că s-a uitat la mine în felul acela în care o priveam și eu. N-am mai insistat.

Peste câteva zile, doamna Roman n-a venit la birou și am rămas singuri în apartament. Am mers toată ziua la vizionări și seara am vrut să ne oprim la o terasă să bem tradiționala băutură de la sfârșitul programului, dar ea mi-a zis că e cam obosită și că mai bine să mergem la firma să bem acolo ceva.

Am ajuns la apartament, am închis ușa cu cheia și am făcut dragoste, dulce, senzual, am plutit împreună strângându-ne în brațe și tremurând. A fost cea mai frumoasă zi din viața mea.

De atunci am rămas împreună, trăindu-ne iubirea pe unde găseam. Eram fericit.

Și acum ea a plecat, pasiunea nu a fost suficient de puternică ca s-o țină în loc, pentru că mi-e clar că pentru ea n-a fost decât pasiune, dacă m-ar fi iubit n-ar fi plecat de lângă mine. Eu n-aș fi putut să plec de lângă ea.

Și vine pulică ăsta, marele agent de căcat de care nu mi-a plăcut de când l-am văzut prima oară, avea ceva ascuns în el, nu-mi dau seama ce, părea o pisică blândă care zgârie rău, n-am avut niciodată încredere'n el, și după câteva luni îmi ia cheile agenției

ca și cum aș fi vreun neica nimeni p'aicia, nu mă respectă, urlă la mine, se uită în felul ăla, îi recunosc expresia, e aceeași de care a avut parte toată viața lor părinții mei, nenorocitu' ăla mic mă înjură de mama, și mie să-mi pară rău că i-am dat un cap'n gură?! Bagă-mi-aș pula'n morții și răniții lui! Bine că am reușit să m'abțin că-l călcam în picioare'n pula mea, îl omoram pe așchilopat!

20. CONSTANȚA

Vestea morții bunică-mii, mama lui taică-miu, pică peste mine ca un bolovan.

Mă duc pe dată la ai mei. Ce a fost înainte nu mai contează, ne prefacem că am uitat, că nici n-a fost. Bunica a murit în casa lor. A murit în camera în care dormea sor-mea, înainte să se mute. Tata nu era acasă, doar maică-mea. Înainte să moară soacră-sa, zice maică-mea, a strigat ceva, crede că îl chema pe taică-miu. Și nu s-a dus la ea, așa că a murit singură, fără nimeni alături.

Maică-mea a urât-o întotdeauna pe bunica, și înclin să cred că sentimentul a fost reciproc. Nu știu, eram prea mic ca să înțeleg, iar când am crescut eram prea mare ca să îmi mai pese. Poate că trebuie să te legi de bunici atunci când ești copil, așa cum e normal. După aia… Simt că am pierdut ceva, aș fi vrut să îi ofer mai mult bunică-mii, să fim mai apropiați, să îi pot spune că o iubesc. Avea cancer, venise la București pentru tratament, dar totul s-a sfârșit repede. Tata a dus-o la oncolog, au așteptat două ore să intre și atunci când au reușit în sfârșit, a durat cinci minute până să le spună că nu mai există șanse și curând s-a sfârșit pentru ea.

Când am ajuns eu, cei de serviciile funerare își terminau deja treaba.

Peste trei zile e înmormântarea, la Constanța.

*

Pot spune liniștit că partea cea mai frumoasă a copilăriei mi-am petrecut-o la Constanța. Când venea vacanța de vară, mergeam câte două luni la bunici, la mare. La Constanța aveam prieteni, aveam marea, aveam cinema în aer liber, guma cu surprize Turbo, Tipi-Tip, Final 90, semințe la cornet, filme la video, American Ninja, Rocky sau Rambo, acolo jucam fotbal și soma-soma, un fel de hoții și vardiștii, și măgărușul, de-a v-ați ascunselea și leapșa pe cocoțate sau ouate. Acolo jucam fotbal cu capace în marchiza bunică-mii. Și tot la Constanța făceam escapade nocturne cu Flaviu, prietenul meu cel mai bun pe atunci, cutreieram pe străzi, vedeam pericole la tot pasul, ne trăiam copilăria ca pe o aventură, așa cum ar trebui să facă orice copil. Și pentru asta, pentru că puteam să mă duc acolo, fie și doar pentru atâta, ar fi trebuit să o iubesc mai mult pe bunică-mea. Mă simt vinovat că nu am făcut-o, dar acum nu mai pot repara asta, trebuie să trăiesc cu regretul, ca orice fraier care nu știe să spună sau să facă unele

lucruri la momentul potrivit.

Închid ochii și îi văd pe Flaviu, Ayan, Dragoș, Metin, Ilknur, Tudor, Delia, Aylin sau Sevilin. Și pe Ionuț și Mihai, doi frați care stateau chiar în casa de lângă bunica. Povestea lor este atât de tristă, aproape incredibilă. De fapt nu viața lor a fost incredibilă, ci moartea lor. Tatăl era un bețiv, un zugrav priceput, dar prins în ghearele demonului, fără scăpare. Se certa groaznic cu nevastă-sa, era violent, periculos, nimeni nu îi putea sta în cale. Înalt, brunet, cu părul lung și nas proeminent, era o apariție impresionantă, mai ales în ochii unui copil. Odată jucam baschet pe stradă, montasem un panou pe un copac și Mihai a apărut la gard, m-a chemat prin semne și mi-a zis în șoaptă că taică-su doarme și că ar fi bine să facem liniște. Am simțit teama din vocea lui, dar, așa cum fac copii uneori, am ales să continuăm jocul ca și cum n-ar fi fost lansat avertismentul. Peste cinci minute monstrul a ieșit la poartă. Avea ochii roșii de la băutură și un topor în mână. Ne-am împrăștiat ca potârnichile. Eu am fugit în curte și de acolo am auzit, tremurând lângă gardul de piatră, cum sfărâma panoul cu toporul.

Altă dată se certa cu soția, se aud urlete în curte, apoi ea fuge în stradă, îl beștelește și afurisește de acolo și peste câteva secunde mașina de spălat zboară pe deasupra gardului prăpădit și aterizează pe locul unde stătuse ea cu o clipă înainte. Noroc că s-a ferit la timp, altfel o nenorocea.

Astfel de chestii se petreceau în familia prietenilor mei. Și peste câțiva ani Ionuț a murit primul. Ajunsese la școala de corecție, furase ceva, nu știu exact ce, și acolo i-au făcut felul. Apoi, peste vreo doi ani, Mihai s-a dus într-o excursie, la munte. A căzut într-o prăpastie. Niciunul din prietenii mei dragi nu avea mai mult de șaisprezece ani.

Stau întins pe bancheta compartimentului și mă gândesc la toate astea. În ultimii ani când m-am dus la bunica, prietenii mei plecaseră unul câte unul de pe stradă. Eram din nou singur, ieșeam la poartă și rămâneam așa, privind de-a lungul străzii, în stânga și în dreapta, dorindu-mi să iasă măcar unul dintre ei, să vorbim ca înainte. Nu știu cum s-a întâmplat, dar parcă au dispărut toți în același timp. Poate din cauză că, având vârste apropiate, se mutaseră de acasă, plecaseră la facultăți sau la muncă. Verile acelea au fost triste și, deși stăteam mai puțin la Constanța, au fost și cele mai lungi.

Tâdânc-tâdânc. Tâdânc-tâdânc. Muzica copilăriei, poezia roților de oțel.

Întotdeauna mi-a plăcut să merg cu trenul. Mă liniștește, mă duce spre un loc mai bun, undeva unde mă simt acasă, locul amintirilor frumoase și simple, atât de simple și modeste.

Odată mi-am cumpărat o gumă cu surpriză, și mi-a ieșit poza cu Chuck Norris. Uite, ăla a fost un eveniment pentru mine. Când ești mic știi să te bucuri de lucrurile importante sau măcar să nu le bagi în seamă pe cele care contează prea puțin. Dar asta se întâmplă când ești copil. Când ești mare vrei să stai la business class într-un avion ce te duce în Bora Bora sau la New York, vrei să porți costume, cămăși, tricouri și chiloți pe care să scrie numele unui italian, îți dorești cu ardoare o casă uriașă, cu o sufragerie cât tot apartamentul de trei camere în care ai stat cu ai tăi când erai copil. Problema e că nu mai știi cum era când erai mic, doar îți amintești vag suprafața apartamentului

meschin, tapetul cenușiu din sufragerie, faianța murdară din bucătărie și covorul ros din camera ta puchinoasă. Și acum vrei casa cea mare, cu mobilă cumpărată de la Milano, cu livingul de șaptezeci de metri pătrați, cu mașina ta Mercedes, parcată lângă Broscuța nevesti-tii în garajul de neam prost, atât de mare că ar putea locui confortabil în el trei sute de somalezi. Și apropo de nevastă-ta. Nu e prințesa pe care o visai când erai mic. N-are cum. Prințesele sunt plictisitoare. Nu sunt sexy-vulgare, sunt virgine, habar n-au să facă o felație și în plus nici n-au auzit de strap-on, fetiș sau bondage. Acum, pe bune, chiar ți-o închipui pe Ileana Cosânzeana că i-o suge lui Făt-Frumos? Mai curând o sodomizează Zmeul. Nu că pe zmeu nu l-ar interesa mai mult să se strângă în brațe cu Făt-Superb. Nu, acum se poartă un soi de Vrăjitoarea hrăpăreață combinată cu Sexy Prefăcuta și un strop, doi de Frumusețea Vulgarovici. Țâțe, cur, buze groase, păr mișto, atitudine zero barat, totul falsificat. Adică ai impresia că e prințesa ta, dar peste zece zile de când o știi i-ai crăpa căpățâna cu mâinile goale. Asta pentru că nici nu ai mai avea răbdare să te duci să iei un ciocan.

Tâdânc, tâdânc. Tâdânc, tâdânc.

Iar m-am lăsat purtat de gânduri idioate sau, după cum ar spune un budist, am lăsat gândurile negative să îmi invadeze mintea.

Bine, dar nu e asta cel mai simplu? Să lași răul să te pătrundă, să se amestece în sângele tău, să se încolăcească în jurul inimii tale și, în timp, să devină parte din tine, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca și cum nu te-ai fi schimbat în vreun fel.

Într-un roman despre sfârșitul lumii, un tată și fiul său călătoresc spre… ceva, nu mai știu, parcă vor să ajungă la ocean sau ceva de genul. În jurul lor numai canibali, demenți, criminali și alte lepre care vor să le facă felul. Și tatăl îi zice băiatului – *Ai mare grijă ce gânduri lași să îți pătrundă în minte. Odată intrată o idee în cap, nu mai poți să o scoți de acolo.* Atunci când am citit chestia asta nu prea m-a impresionat, dar totuși am ținut-o minte. Peste ceva timp mi-am dat seama că tipul era genial. La naiba, păi asta e chiar esența omului. Îți intră ceva în cap și, în funcție de cât de maniac ești, îți controlează viața mai mult sau mai puțin. Trebuie să am o blondă cu țâțe mari și aspect de curvă. Și maniacul o răpește. Trebuie să o supun. Și maniacul o leagă. Trebuie să ating climaxul. Și maniacul o înjunghie, sugrumă, penetrează cu un drug. Dar asta este bineînțeles o extremă. Un caz la o sută, mie, zece mii. Și totuși extremele nu sunt chiar așa departe de noi pe cât ne-ar plăcea să o credem. *Mda, ești înțelept nevoie mare*, îmi susură vocea. O voce, una din cele multe.

*

Ajungem în gară, apoi la apartamentul unde a locuit bunica în ultimii doi ani. Casa a vândut-o, nu se mai descurca singură, era deja prea bătrână ca să deosebească binele de rău și în jurul ei începuseră să mișune lichelele, așa zisele rude de gradul paișpe', oameni de nimic care adulmecă banii așa cum hienele simt sângele. Și atunci casa copilăriei mele a fost dărâmată și în locul ei s-a construit o vilă fără personalitate, amintiri sau suflet.

Apartamentul e mic, are două camere înghesuite, pline de nimicuri, nu mă simt în

largul meu aici, aș fi vrut să dorm la un hotel mai bine, dar nu îmi permit, așa că trebuie să accept compromisul și să dorm în patul în care dormea ea.

Noaptea trece fără vise și a doua zi mergem la cimitir. Până acum am mai fost o singură dată la o înmormântare, la mamaia din partea maică-mii, și acum, văzând-o pe bunica pe catafalc, mă încearcă aceeași senzație – nu e ea acolo, e altcineva, doar un trup pe care nu îl recunosc.

Slujba nu durează mult și curând petrecem sicriul printre morminte, copii vagabonzi ne dau târcoale cerșind, câte unul din cortegiu aruncă monede pe jos și ei se reped ca ulii să le culeagă, trivializând momentul, tulburându-ne liniștea fără vreo părere de rău. Tot ce îi interesează e să-și primească bănuții, mormăind câte un „Dumnezeu s-o odihnească“ mecanic. Ajungem la mormânt, groparii îi leapădă sicriul și în câteva clipe pământul o înghite. Totul se petrece repede, fără floricele, discursuri sau alte chestii emoționante. Tata e gârbovit, privește în gol, mai dă din când în când din cap ca și cum ar aproba un interlocutor invizibil.

Apoi mergem la masa de după înmormântare, unde apuc să îi văd mai bine pe cei veniți să o petreacă pe ultimul drum. Pe unii nu i-am văzut de zece, cincisprezece ani, pe alții nu îi cunosc deloc. Câțiva au îmbătrânit incredibil, dureros de mult, aș putea spune.

Dintre poveștile copilăriei una singură m-a întristat cu adevărat, „Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte“. Când Făt-Frumos se întoarce și vede palatele dărâmate și năpădite de buruieni, când oftează și cu lacrimi în ochi încearcă să își amintească cât de luminate erau acele palate și cum și-a petrecut copilăria în ele, abia atunci înțelegi ce înseamnă pierderea cu adevărat. Aceeași senzație de gol pe care am avut-o citind basmul o resimt acum, ca și cum m-aș fi întors după o veșnicie ca să îi văd pe toți îmbătrâniți și triști.

Și acesta e doar începutul poveștii pentru mine, pentru că după ce se termină masa, mă duc de unul singur pe strada unde am copilărit, o stradă pustie acum, nu mai lungă de o sută cincizeci de metri, pe care o străbat cât pot de încet, uitându-mă cu luare-aminte în stânga și în dreapta. În curtea asta stăteau Delia, Sevilin și Aylin, trei fete frumoase de care eram îndrăgostit în secret, vizavi e bloculețul de două etaje în care locuia Flaviu, un băiat mai mare cu trei ani ca mine, un prieten la care mă uitam cu adorație, așa cum face orice prichindel cu un model. Mai în față puțin e poarta la care îi strigam să iasă afară pe Metin și Ilknur, frate și soră, tătari, el mai mare cu doi ani, ea mai mică cu trei decât mine. Lipită de casa lor era curtea lui Ionuț și Mihai. Acum, în locul șipcilor verzui de lemn, e un gard mare de metal, nu mai locuiesc aici nici mama, nici tatăl lor, au vândut de mult. Și apoi ajung și la casa bunicii, doar că nu mai e acolo, a dispărut totul, casa veche de cărămidă și cămăruța din fundul curții și coteţul de găini și magazia, a dispărut și gardul alb din piatră și poarta verde, a rămas doar amintirea. Îmi arunc ochii peste drum, la căsuța lui Ayan, dar degeaba. Nu mai e nimeni pe strada asta care să se bucure că am venit.

Mă așez pe bordură. De câte ori am stat aici, făcând planuri, râzând alături de

prietenii mei. Stau așa, cu privirea ațintită în jos, în jur e o liniște de mormânt, doar câte o mașină sau un lătrat de câine mai tulbură tăcerea. Mă ridic, mă șterg pe pantaloni și plec. Înainte să dau colțul, mă întorc să mai privesc o dată poarta verde și gardul alb de piatră.

În fața curții mele se joacă toți copiii, pe la porțile caselor părinții mai schimbă o vorbă. Și copii se întorc deodată către mine și zâmbesc și îmi fac cu mâna. Iubirea îmi iese din piept, îi cuprinde pe toți și îi cheamă înapoi în suflet, acolo unde îmi vor rămâne până ce voi primi ultima palmă.

Tot drumul de întoarcere mă gândesc că mă întorc într-un loc gol, unde nu mă așteaptă nimeni.

*

Acasă mă pierd în fața televizorului, schimb programele de zeci și sute de ori, mă scufund în scandaluri, violuri, emisiuni cu personaje grotești care râd cu gura până la urechi arătându-și colții galbeni, umplându-mi urechile cu grohăieli neinteligibile, trec printre reclame la detergenți, fonduri de investiții, televizoare și mașini de spălat, șampoane și vopsele de păr, unguenți, bere, medicamente, țigări și alcool, tampoane sau telefoane, îmi otrăvesc urechile cu manele și alte lălăieli fără sens, versuri fără suflet, muzică falsă, sentimente la grămadă vândute ieftin pe banda rulantă a audio-vizualului. Sunt aproape să cedez, să mă alienez, să rămân pironit înaintea televizorului privind cu ochi goi ecranul în veșnică schimbare, să ating culmile superficialității, ale cretinității totale, să uit ce e bunul simț și să îmi schimb valorile. Simt toate astea, sunt conștient, și totuși continui să schimb programele, mecanic, fără discernământ, ca o oaie cu telecomandă. Găsesc un scandal, programez televizorul să se închidă în treizeci de minute și adorm cu urechile înfundate de invective, grosolănii, aroganțe și alte mizerii care fac rating printre oi.

21. AMINTIRI

Cel mai mare serviciu pe care ți-l pot face părinții e să îți dea un șut în cur cât mai devreme și să te lase de capul tău în lume. Asta în condițiile în care supraviețuiești și nu o dai pe băutură, pizde, droguri sau pur și simplu nu ești în stare să te descurci. Atunci e cel mai nașpa lucru pe care îl pot face.

Pe de altă parte, dacă nu reușești să îți faci un rost de unul singur, asta cu condiția să n-ai ghinionu' dracului, înseamnă că ești o cauză pierdută și oricum tot nu poți să dai vina pe ai tăi că te-au aruncat din cuib. Și chiar așa tot ai o scăpare, oricât de dobitoc ai fi, poți oricând să îți umpli cu apă fierbinte cada de baie, să pui spumant și arome, să-ți aprinzi o lumânare și un trabuc, să bei un pahar de șampanie și să asculți o muzică bună, toate astea după ce ți-ai crestat încheieturile sau ai luat vreo douăj' de diazepame. Bineînțeles, asta este varianta romanțată, nu te impiedică nimeni să te arunci în fața unei mașini ca să nenorocești și niște necunoscuți sau să bei sodă caustică ca să vezi dacă te ține să dai ortu' popii în niște dureri atroce. Sau să-ți înfigi un cuțit în anus și să-ți tai și cocoșelul în același timp, ca să arăți că ești un tip dur și să emiți și un protest în același timp. Nu uita să scrii și bilețelul. Dramatic sau cinic, sentimental sau rece, mai lung sau mai scurt, ultimul tău răvaș trebuie să fie memorabil, să simbolizeze ceva, să fie ca un fel de final bun al unui film prost.

Libertatea e doar un alt căcat supraestimat.

*

La primul meu job eram coordonator al unei echipe de muncitori care monta contoare pe conductele din subsolurile blocurilor. De fapt nu prea aveam eu habar de capul meu la douăzeci de ani, darămite să îi mai și strunesc pe toți bărbații ăia, oameni fără prea multă carte, dar de treabă, cei mai mulți dintre ei, mai cumsecade decât multe lepre cu cravate în carouri și fețe multe.

Eram student la facultatea de construcții și tipii de la firma asta de contoare puseseră un anunț la avizierul facultății, cum că angajează studenți. Și m-am dus la ei, m-au plăcut, cum eram eu cu ochelari și părul mai lung, slăbuț și cu aer de băiat cuminte, intelectual, așa că m-au angajat.

Până să își dea ei seama cât eram eu de varză la teorie reușisem deja să învăț una

alta. Mă duceam întâi de unul singur pe la blocuri, vorbeam cu administratorul, făceam niște măsurători în subsol, mă întorceam apoi la birou, concepeam un proiect și într-o săptămână, două mă suiam în mașină cu domnu' Jean, șoferul nostru, și cu doi, trei muncitori și mergeam să montăm contoarele. Ei făceau lucrarea, eu cică îi supravegheam, de fapt știau ei mai bine ce aveau de făcut, mai băgam și câte o caterincă, erau băieți buni și ne înțelegeam. Eu îi respectam, nu le vorbeam niciodată de sus, nici nu știam să fac asta și nu văd de ce aș fi făcut-o până la urmă. Aroganța este tristă, iar eu eram destul de vesel pe atunci.

Într-o zi am surprins o discuție între doi muncitori, cam de patruzeci și cinci, cincizeci de ani fiecare. Și unul dintre ei, un gras, cu moacă de hipopotam adormit, un tip tăcut, nu știu dacă am schimbat mai mult de zece vorbe cu el vreodată, îi spunea colegului, un nene mărunțel cu o mustăcioară groasă și ochi veseli – *Mă, eu am avut o viață bună. Am trăit bine, nu zic, am mâncat, am băut la viața mea, am și futut, nu mă plâng, da', mă, nu știu, parcă simt că am pierdut ceva, nu-mi dau seama, parcă aș fi vrut să am mai multă ambiție.*

O spunea cu tristețe, m-a indispus să îl aud, un bărbat trecut, fără vise, fără planuri, un om resemnat, un om sfârșit deja. Mi-am jurat atunci să nu trăiesc doar pentru mâncare, băutură sau futai.

La câteva zile după ce terminau băieții de montat, mergeam să facem recepția lucrării și cam asta era toată treaba mea.

Cel mai savuros personaj pe care l-am întâlnit în acea perioadă a fost domnul Jean, un bărbat blond cu ochi mici, albaștri, de patruzeci și ceva de ani, întotdeauna bărbierit, întotdeauna vorbind despre femei. Căsătorit, cu un băiat destul de mare, nea Jean avea pregătită câte o poveste cu domnițe de fiecare dată când mergeam cu mașina. Omul era obsedat de pizdă, ca să o spun pe șleau. Zicea – *Uite-o pe aia, e femeie adevărată aia domne', îți dă o limbă pe coaie și îți saltă pula, uite așa ți-o face* – și împingea arătătorul în sus. Claxona după gagici, le facea cu ochiul, glumea cu ele, uneori avea haz dobitocul, nu era vreun ghiolban, vreun meltean din ăla care jignește femeile și hăhăie dup'aia ca porcu' mistreț. Eu îl ascultam mut, dădeam din cap, zâmbeam, râdeam sau mă strâmbam. Uneori îmi doream să pot fi și eu așa degajat cu doamnele sau domnișoarele din jurul meu, alteori îi detestam stilul, nu îi înțelegeam această obsesie de a vorbi numai și numai despre păsărici. I se umplea gura când rostea cuvântul *pizdă*, ochii îi jucau în cap, o vedea pe una și își imagina pe loc că o posedă, orice bunăciune apărea în peisaj o prindea în obiectiv ca un lunetist, tipul era când simpatic, când libidinos.

Domnu' Jean puțea întotdeauna a parfum, cred că își turna o găleată de colonie în cap înainte să plece de acasă. După părerea mea asta era o tâmpenie, parfumul trebuie să te seducă, să îl simți pentru o clipă, apoi să dispară, lăsându-te cu dorința de a îl simți din nou, nu să sară pe tine și să îți violeze nasul. În fine, nu îi ziceam nimic despre asta, tăceam și îi ascultam poveștile în continuare, ușor amețit de la parfumul puternic. Odată ne-am dus la nu știu ce instituție și acolo era o tipă frumușică de vreo douăzeci

de ani pe un hol și ăsta râde la ea, iar fata îi zâmbește cu subînțeles și, după ce plecăm, domnu' Jean de patruzeci și ceva de ani, căsătorit și cu băiat mare acasă, îmi zice c-a futut-o pe fata aia finuță și drăguță, îmi dă amănunte cum a luat-o el pe la spate și după aia i-a dat la muie și a futut-o și-n în cur, și s-a slobozit pe fața ei frumoasă și simt că m-apucă furia, dar nu împotriva lui, ci a ei. Nu înțeleg cum poate o fată ca asta să se uite măcar la un libidinos cu zece clase și o vrăjeală ieftină.

Peste ani mi-am dat seama că o cutie frumoasă nu trebuie neapărat să conțină o bijuterie.

22. CLIENTUL

Lunea începe cum trebuie, cu un telefon de la un client adevărat.

Ne sună un domn cu voce groasă, zice că a văzut anunțul cu vila din Primăverii și că e interesat. Căsoaia respectivă face un milion și ceva de euro, dacă am reuși să o vindem am fi boieri. Tipul pare un barosan după voce, dar încerc să nu îmi fac iluzii prea mari, de obicei ăștia sunt și cei mai zgârciți, n-ar da un ban peste ce își socotesc ei, darămite să mai plătească și comisionul nostru.

Faza tare e că noi avem cheile de la vilă. Proprietarul, o babă de peste șaptezeci de ani, e plecată în America, la nepoți, le stă pe cap câteva luni, a cumpărat vila acum trei ani cu patru sute de mii de dolari, tot prin agenția noastră și acum vrea pe ea un milion de euro. În mână. Noi am pus-o la un milion două sute ca să avem de unde să scădem. Nu mă ocup numai eu de vânzarea asta, cu toții știm vila, dar eu sunt norocosul care pune mâna pe telefon când sună tipul.

E și Victor în birou și îi zic: „Hai să mergem. Ne vedem cu clientul la doișpe' la intrarea la metrou la Aviatorilor."

Noi venim cu metroul, clientul ajunge cu un BMW seria șase, negru, super șmecher. Noi avem țoale de la Obor, el poartă un costum Armani. Sau Versace sau Zegna, habar n-am, cert e că arată belea, ca turnat, se vede că e o firmă de lux.

Și noi, cu fețele supte de foame, cu priviri lacome, disperați să facem o vânzare, să supraviețuim cumva, noi, niște băiețași rupți în fund, trebuie să îl facem pe tipul ăsta tare să cumpere ceva ce poate nu vrea să cumpere?

Ei bine, da, exact asta trebuie să facem, suntem hienele care îndepărtează leul de lângă pradă, gândacii care îți intră în casă, șobolanii care te pun pe fugă. Noi luptăm pentru mâncare, așa că suntem bine pregătiți și, când el pune piciorul jos din bemveu, noi facem un pas înainte, îl salutăm politicos, ne recomandăm pompos și zâmbim mieros.

Domnul Robert Dima, așa îl cheamă pe mahăr, un bărbat bine de patruzeci și ceva de ani, grizonat, zici că e Richard Gere, nu pare impresionat de parada noastră, ne măsoară fugar, zâmbește superior, salută cu jumătate de gură, ne lasă o secundă în plus cu mâinile întinse, până să ni le strângă moale. Tipul e plin de bășini și vrea să o știm și noi. Sau mai curând așa e el, bășinile îi vin natural, poate odată a fost un băiat simpatic,

dar între timp a uitat ce înseamnă să fii de treabă și îl doare la bască de asta. Mai întâlnisem personaje de teapa lui și la alte vizionări, oameni cu mulți bani, de multe ori obținuți foarte ușor, șmenari, samsari, oamenii de afaceri de la noi, maneliști și fandosiți, neamuri proaste, mulți provinciali îmbogățiți peste noapte, parveniți care cumpăraseră sute de hectare pe nimic și apoi le vânduseră pe aur, infractori care dăduseră zeci și sute de lovituri în Spania, Italia sau Anglia, bișnițari care luaseră marfă ieftină din China și o dăduseră pe bani mulți la românii disperați după tricouri, chiloți sau prosoape. Nu știu din ce categorie făcea parte domnul Dima, poate din niciuna, pentru că era destul de stilat după vorbă, nu zicea prea multe, dar avea vocabular, omul știa ce vrea, nu era vreun cocalar analfabet și prin urmare îmi era mai greu să îl încadrez. Oricum, cu sau fără miez, toate cuvintele pe care le scotea pe gură aveau atașată afectarea necesară, toate vorbele lui erau prețioase, fiecare frază a domniei sale avea efect de definiție, nu exista alternativă la enunțurile dânsului, ne vorbea asemenea unui profesor adresându-se unor loaze, drept urmare începusem să ne simțim cam proști până să ajungem la vilă, inferiori acestui mascul alfa cu fițe elevate, cu experiențe alese dobândite prin cine știe ce țări exotice, ale căror nume nici nu îl puteam pronunța. Căci, vezi bine, bogătașul era călătorit, bronzul bine definit nu putea fi de la Eforie Nord sau Venus, ci din Seychelles sau Point au Pitre.

Și la fel de bine îmi dau seama că nu îi place viloaia, că devine nerăbdător, că ne întrerupe din ce în ce mai des, că s-a plictisit. Și pe când încerc disperat să îi prezint locuința, ascultându-i observațiile și simțind cum ura mi se încolăcește în stomac, fierbe, se pregătește să iasă să îl castreze pe nenorocit, exact când să izbucnesc și să îi zic vreo două figurantului, Victor ne face cu ochiul și zice – *Știți ceva, vila asta e goală, nu e nimeni aici. Nu vreți să ne facem un pic mai comozi, să ne relaxăm un pic?*

Spune toate astea și îi face din nou cu ochiul lui Richard Gere. Ăsta amuțește, eu la fel, nu știu ce să zic, Victor e tot un zâmbet, se duce în bucătăria imensă, deschide un frigider monstruos și scoate o sticlă de șampanie. Ce dracu'?! Îi face semn lui Dima, indicându-i canapeaua generoasă din living, conducându-l din priviri, așezându-se mai apoi în stânga lui, desfăcând sticla, turnându-i în pahar, bulele clipocind deasupra cupei tremurânde, vărsându-i pe pantaloni puțină șampanie, scuzându-se și începând să îl mângâie ușor pe prohab, sub pretextul că îl șterge de șampanie. Dima se ferește fără convingere, apoi oftează, Victor îi cuprinde gâtul cu mâna, îi șoptește ceva la ureche și bărbatul se lasă moale pe canapea. Toate astea se petrec atât de repede că abia atunci când Victor îi desface fermoarul de la pantalonii Armani, Versace sau Zegna și începe să i-o frece, abia când domnul Dima începe să gâfâie din ce în ce mai tare și Victor își desface șlițul, se ridică de pe canapea și îl pune să i-o sugă, ei bine, abia atunci mă dezmeticesc, dar nu scot un cuvânt, doar privesc ca hipnotizat cum Victor dansează în fața lui, îi mângâie părul argintiu, ejaculează mârâind pe obrazul bronzat, îi pune apoi o mână în gât, îi împinge capul pe spate, își cuprinde penisul cu degetele și i se pișă pe fața arogantă, pe cămașa albă scrobită, pe costumul impecabil. Ăsta se zbate, dar Victor îl ține sub control cu o mână de fier, îi șuieră că îl omoară dacă nu stă pe loc, îl domină

pe nenorocit, care se îneacă cu pișat și începe să horcăie ca un dobitoc. Victor termină, îi dă o palmă ușoară peste față și zice – *Vezi cum e să se pișe și alții pe tine, băi, muie? E mișto, nu?* și îi face iar cu ochiul, eliberându-i beregata.

Clientul rămâne culcat, cu capul dat pe spate, parcă e mort, durează câteva secunde până să își revină cât de cât, își lungește gâtul, îl privește cu ochi tulburi pe Victor, care se întoarce către mine și mă privește fix.

Nu înțeleg prea bine ce s-a întâmplat, dar mă simt mulțumit într-un fel straniu. Eliberat. Ca și cum ne-am fi înțeles din priviri îi facem semn potentatului să se ridice, îi mârâim „Hai mai repede'n pula mea!“ îl escortăm până la mașină, Victor îi trage un șut în cur și zice „La muie!“ în loc de la revedere, lăsăm vila și labagiul în urmă și ne pierdem pe o străduță. Nu știu ce să spun, mă simt ca într-un vis, poate că nici n-a început vizionarea de fapt și mi s-a năzărit totul…

*

Pe drum, Victor rupe tăcerea abrupt:

— Băi, ăla era poponar pe față, ce dracu, nu te-ai prins?! L-am văzut din prima, tu unde pula mea erai?

Îl privesc:

— Adică? Cum ți-ai dat seama? De unde? De ce zici asta?

— BĂI, ești nebun?!… Tu nu l-ai văzut?… Ca scos din cutie, n-ai văzut cum vorbea, se fandosea, apăsa pe cuvinte, dădea cu mânuța prin aer ca domnișoara? Las-o-n pula mea!

— Bine, mă, da'… chiar nu mi s-a părut, ăștia se poartă altfel, sunt mai înțepați un pic, tipu' ăsta chiar nu părea homo, frate! Era fițos, bășinos, dar nu efeminat, nici vorbă…

Victor dă din mână a lehamite și nu mai zice nimic.

— Bine, bine, și ce dacă era gay? Care a fost treaba? Ce te-a apucat?

— Băi, nene, n-are nicio legătură că era sau nu poponar! Nu înțelegi? Ăsta și-o căuta, era un jegos pur și simplu, da' eu m-am prins că e și dosnic, înțelegi? Și am zis să îi dau o lecție, să mă piș pe el. Punct. Repet – pentru că e un bulangiu muist, un căcat de om, nu pentru că îi place pula. Înțelegi? Dacă omu' e cumsecade, ce treabă am eu că e poponar sau nu? Mă doare undeva, frate, că e poponar! Știi care e faza cu căcații ăștia cu bani? Nimeni nu îi contrazice, nimeni nu le stă în cale, toți se gudură pe lângă ei, le sorb vorbele, îi aprobă, îi lingușesc. De ce? Pentru că depind de ei? Poate și asta, da, dar principalul motiv e că n-au personalitate, se cacă pe ei la gândul că ar putea avea coaie, că ar putea să îi răspundă bogătanului așa cum merită, dar ei nu fac asta, frate! Nu, ei stau și îl ascultă pe jegos cum îi umilește, îl privesc cu ochii mari pe maimuțoi cum se cacă în capul lor, deschid gura și zic mulțumesc când se pișă pe ei. Și pentru ce, frate? Pentru bani, carieră sau ce? Pentru familie, da? Asta e scuza perfectă – am o familie acasă, nu pot să îi răspund, că rămânem cu toții pe drumuri. Am cincizeci de ani, cine mă mai angajează, nu pot să rămân pe drumuri. Am douăzeci de ani, cine mă angajează, nu pot să rămân pe drumuri. Pe dracu'! De fapt, le e frică, le tremură boașele

numai când se uită ăla pe ei, le transpiră și părul din cur când îi umilește stăpânul, fac pe ei când le spune ăla o tâmpenie, când dă vina pe ei pentru ceva ce n-au făcut, când le ia din drepturi, când le frânge încă o dată bruma de personalitate pe care o mai au. Înțelegi? Când ești tânăr mai ai o șansă, dar dacă apucă să te strivească de prea multe ori ești pierdut, frate… De ce crezi că vin ăia cu mitraliere la birou și îi rad pe toți?

Tăcere.

Apoi șoptesc:

— Și ce i-ai zis la ureche, că i-ai șoptit ceva înainte?

— Când, mă?

— Cum când?! Păi, înainte să… ăăă…

— Aaa… păi l-am mângâiat pe gât cu tirbușonul și i-am zis că îl omor pe loc dacă nu mi-o suge…, spune el rece.

Și acum, după ce Victor pleacă, în timp ce mă îndepărtez în noapte, mă feresc în întuneric de privirile trecătorilor, îmi trag gluga adânc peste frunte și îmi las capul în jos, încep din nou să am remușcări, să mă întreb de ce nu pot fi și *eu* normal. Pe de altă parte mă simt liniștit, și chiar dacă abia merg, iar tot corpul mă doare, mă simt bine și îmi vine să râd. Alternez stările până ajung în sfârșit acasă și mă privesc în oglindă.

Ăsta nu ești tu, îmi șoptește o voce, *e doar imaginea ta bolnavă.*

Oprește-te odată, se tânguie alta, *oprește-te!*

23. ÎN GENERALĂ

Când eram elev în clasa a doua aveam un coleg, Cazacu Mădălin, un băiat pe care îl asemănam cu un moșulică, așa liniștit era. Stătea numai în bancă, nu se clintea de acolo în recreații, era tăcut și noi râdeam de el și îl șicanam și ne băteam joc de el, iar băiatul ăsta potolit ca un bătrânel nu spunea nimic, doar ne privea și se vedea pe fața lui că suferă și noi, în loc să ne oprim, ne porneam și mai tare și îl umileam din nou și din nou. De ce? Pentru că nu răspundea, iar noi eram prea lași ca să nu profităm de asta. În clasa a treia a plecat, nu știu unde, nimeni n-a mai spus nimic despre el, parcă nici nu fusese acolo.

Apoi, pe nesimțite, m-am transformat în el. Nu mai vorbeam cu fetele, mi se punea un nod în gât sau, și mai rău, spuneam o idioțenie, am început să stau în bancă în timpul pauzelor, să mă izolez, să devin ținta miștourilor. Nu știu dacă există cruzime mai mare ca a copiilor, cert e că mi-am pus singur anatema când am devenit alfel decât ceilalți.

Curând am început să ripostez, dar nu așa cum ar fi trebuit, prin vorbe, ci prin forță, prin violență. Am devenit bătăușul clasei și, în același timp, cel de care se râdea cel mai mult, o combinație dubioasă între smardoiul și tocilarul clasei, ciudatul de care râd toți.

Îmi pare rău că am răspuns cu violență la batjocura celorlalți?

Nu.

Câtă vreme stai liniștit în banca ta, nimeni nu are dreptul să te umilească, și totuși cu cât ești mai liniștit și de treabă cu atâta ai mai mari șanse să vină un jegos și să se cace în capul tău.

Și așa am trecut prin generală, printre bătăi și miștouri, fără să înțeleg de ce nu sunt lăsat în pace. Dar nu am lăsat capul în jos și pentru asta nu am ce să regret.

Poate ăsta e motivul pentru care înțeleg o parte din ce a făcut Victor și nu pot să îl condamn.

Și cine dracu’ sunt eu ca să îl judec până la urmă?

24. MARIA

Pula lu' ala din Hustler era chiar mișto.

Flash.

Acum patru ani.

Piața Matache, toamnă, plouă, e urât ca dracu' afară. Stau și aștept zgribulit printre picături, cu paltonul subțire strâns pe mine, cu șiroaie curgând prin părul lung și rar, ștergându-mi nesigur ochelarii. Sunt în fața unei măcelării, locul de întâlnire fixat de Maria. Sau Marian.

După cinci minute de așteptare, un fluierat discret îmi atrage atenția. La zece metri în fața mea, de pe partea cealaltă a străzii, îmi face semn o fată micuță, cu părul lung, roșcat, tras pe față. Apoi se întoarce și pornește cu pas ușor spre piață, în timp ce eu o urmez de la distanță. Din când în când se uită înapoi, să vadă dacă mai sunt acolo. Inima îmi bubuie ca un ciocan în piept, transpirația de pe frunte se amestecă cu picăturile de ploaie și broboanele mi se scurg pe față.

Acum două ore eram acasă, cu un ziar de anunțuri în mână.

Fata trece pe lângă o pereche mai în vârstă, care o privește ciudat, se întorc după ea, comentează între ei. Ajung exact la timp ca să îl aud pe bătrân șoptindu-i nervos nevesti-sii *„Îți zic eu, era un din ăla, ce mă tot...“*. Nu mai prind continuarea, fata a ajuns în fața unei clădiri albe, murdară și dărăpănată, cu ferestre mari și arhitectură frumoasă. Acum e pustiu în jur, ea se mai uită o dată în spate, la mine, împinge ușa și intră în clădire.

Acum două ore răsfoiam anunțurile de la matrimoniale. Încă o zi de sâmbătă în care nu aveam ce face, încă o zi de labă tristă. Privirile îmi aleargă peste cuvinte, peste doamne și domnișoare sexy și stilate, apetisante și nimfomane, texte copiate unele după altele, etichete atrăgătoare puse peste cine știe ce borăciuni.

Și toate caută domni generoși.

Toate sunt discrete.

Toate îți oferă clipe de vis.

Privirile mi se fixează din nou pe cuvintele – *Transsexual frumos și senzual, dacă vrei ceva nou, te aștept la mine.* Urmează scris telefonul. De câteva zile citesc și recitesc anunțul, închis în camera mea, cu telefonul arzându-mi între degete, neavând curaj să

sun.

Vocea e șoptită, atrăgătoare, lungește cuvintele, toarce ca o pisică în telefon, îmi spune că o cheamă Maria, *de la Marian*, adaugă șovăitoare doar pentru o clipă, probabil își închipuie că nu știu ce înseamnă transsexual, zice că urmează un tratament și că are sâni cupa A, habar n-am ce înseamnă asta, o întreb dacă ar putea purta o cămașă de satin sau mătase când ne vedem, acceptă imediat și stabilim întâlnirea. Îmi spune să vin la Piața Matache, în fața nu știu cărei măcelarii, vizavi de piață.

Sunt bântuit de vinovăție, de teama că fac ceva interzis, ceva blamat, încerc să îmi blochez gândurile, frica mi se amestecă cu excitarea, adrenalina îmi îndepărtează remușcările, toate astea alternează, vin și pleacă din capul meu, formează un vârtej, mă doboară și mă ridică, trec de la exaltare la abandon total în câteva clipe. Într-un sfârșit îmi biruiesc pentru moment conștiința și deschid poarta clădirii, urc șovăielnic scările de piatră ce miros a pișat, mă înfior la auzul oricărui zgomot ce răzbate dinspre ușile albe, mâncate de carii, pereții măzgăliți și decojiți îmi dansează în fața ochilor, mă opresc, simt că îmi pierd hotărârea și aș vrea să mă întorc, să dau de perete poarta ruginită și să alerg eliberat în ploaie.

Mă scutur și urc din nou.

Nu știu de ce fac asta, poate că îmi e mult prea teamă de mintea unei femei, nu înțeleg ce trebuie să fac pentru a fi cu o fată, mi-e teamă să nu fiu respins, simt că Maria sau *Marian* m-ar accepta fără să mă judece, fără să râdă de mine, fără să caute să mă facă să fiu ceva ce nu sunt.

Peste încă o clipă sunt în camera Mariei, o celulă de nici zece metri pătrați, cu pleduri prinse în geam, cu pereți scorojiți ce au fost albi odată, cu podeaua acoperită de un covor murdar, ros de timp și mizerie, o cameră tristă ce miroase a mucegai. La perete, sub fereastră, e tras un pat minuscul, cu cerceaful alb acoperind amintiri râncede, ascunzând pete de spermă și speranțe frânte. Mizerie îmbrățișată de puritate, o mască frumoasă trasă peste un coșmar.

Îmi întorc privirea spre Maria.

Are o față rotundă, smeadă, ochii mici, nasul cârn și buzele pline, un țigănuș travestit de vreo șaișpe' ani care zâmbește fals și zice *Bună!*, își descheie geaca de blugi, își dă jos și tricoul. Trec de la albul imaculat al așternutului la albul murdar al sutienului. Pe deasupra cupelor îndesate cu vată se întrezăresc câteva fire de păr negru. Nu are sâni, doar dacă cupa A nu e caracteristică bărbaților, dar nu mai spun nimic despre asta, o întreb dacă are cămașa pregătită, zice că a uitat, dar că se duce la o prietenă care stă mai sus să împrumute, dacă vreau. Deja sunt scârbit și dezamăgit de toată povestea asta, în schimb dau din mână și îi spun că e în regulă, nu contează.

Mă roagă, oarecum sfios, să îi dau banii sau poate doar joacă teatru, n-are importanță, scot bancnotele mototolite din buzunarul paltonului și i le întind. Le ia mulțumită și le pune cu grijă într-o vază de metal.

Când se apropie de mine, îi simt mirosul de transpirație.

Își linge buzele groase de țigan și se așază în genunchi în fața mea. Mă împinge

ușor, lipindu-mă cu spatele de peretele rece și jilav. Își mulează gura pe glandul meu și mă suge vârtos. Îi mângâi părul lipicios de la peruca ieftină, mă pierd între dezgust și plăcere, uit cine sunt, strâng din dinți, gâfâi și termin în câteva clipe cu un urlet scurt.

Marian îmi eliberează penisul din gură, se ridică, iese din cameră și scuipă pe holul pustiu. Apoi se întoarce în cameră și mă întreabă stingher dacă vreau să îmi pun un prezervativ. Simt că orice urmă de interes mi-a dispărut odată cu climaxul trist, că s-a furișat pe hol și zace într-o baltă de flegmă și spermă, așa că strâng paltonul pe mine și îi spun că trebuie să plec. Își dă seama că nu-s prea fericit, mă întreabă dacă a greșit cu ceva, eu zic nu, zâmbesc strâmb, îi mângâi o șuviță cleioasă de păr și o mint că a fost minunată.

Apoi cobor în fugă treptele, fără să mă uit înapoi.

*

Ca să te simți împlinit cred că e bine să faci, în limita posibilităților, cam tot ce-ți trece prin cap, cu condiția să nu te omori sau rănești prea tare, bineînțeles. Să nu faci ceva ireversibil, cam asta e ideea. Și să ai grijă de cei la care ții.

Ai mei spun că am fost un copil dificil, unul care urla și făcea ca toți dracii dacă nu îi făceai pe plac. Cumva am reușit să îmi păstrez acea îndărătnicie diavolească și după ce am părăsit copilăria. Dacă vedeam ceva ce îmi doream cu adevărat trebuia să îl am. Iar dacă nu se putea, rămâneam cu asta în minte ani de-a rândul, degeaba aveam alte și alte lucruri, ceea ce nu avusesem îmi rămânea acolo, în străfundurile memoriei și din când în când încercam regrete la amintirea a ce ar fi putut fi. Dacă aș fi făcut altfel, poate aș fi obținut ce îmi doream.

Dacă, dacă, dacă.

Viața e prea scurtă pentru *dacă*.

Să ai ceva și să îl pierzi e rău, te întristează mai mult sau mai puțin, în funcție de cât de mare a fost pierderea, dar să tânjești după ceva și să nu capeți ce-ți dorești e ceea ce mă macină pe mine cu adevărat. Cred că cei ca mine sunt mai în măsură să devină dependenți de anumite lucruri. Își doresc atât de mult acel ceva, îl idealizează într-o asemenea măsură, așa că atunci când lucrul acela li se întâmplă, e prea mic pentru așteptările lor, nu se poate ridica la nivelul fanteziei și atunci intră în capcană, încearcă iar și iar, sperând ca într-o zi totul să fie perfect, adevărul să atingă închipuirea și împreună să se contopească în conștiință, aducându-le liniștea.

25. AGENȚI IMOBILIARI

Azi am o discuție serioasă cu Ioan. Vorbim destul de mult, tipului chiar îi pare rău pentru ce s-a întâmplat, zice că nu știe ce l-a apucat, e sincer, îi e rușine. Îi povestesc mai multe despre mine, despre felul în care arată garsoniera în care stau, el dă din cap și îmi spune că o să reușesc să o renovez, chiar dacă peste doi, trei ani, nu contează, o să reușesc, vorbele lui mă liniștesc cumva și îmi pare și mie rău de toată chestia asta.

Victor n-a venit nici azi.

Apoi merg cu Ramona la o vizionare, ne înțelegem bine, vorbim, râdem mult, simt că fata asta mă înseninează. Apoi îmi povestește una, alta despre viața ei, despre copii, eu aduc vorba despre fostul soț, ea evită abrupt subiectul, pentru o clipă fruntea i se înnegurează, își revine repede însă și sporovăim din nou.

Vine și clientul, Ramona îi prezintă apartamentul zâmbitoare, o urmăresc în tăcere și nu mă pot stăpâni să gândesc că e destul de slăbuță ca agent, e abia la început, dar nu cred să aibă prea multe șanse, decât dacă se bazează pe noroc, dar la cum a fost viața ei până acum… ar cam trebui să pună șansa pe ultimul loc.

Ca să fii un bun agent trebuie să ai câteva caracteristici pe care ea pur și simplu nu le are. Uneori trebuie să fii dur, să calci peste oameni, să uiți de scrupule, să știi să minți frumos, să crezi ce spui și să vorbești mult. Alteori trebuie doar să taci și să asculți. Întotdeauna trebuie să ai proprietarul de partea ta, în caz că îi vine cumpărătorului ideea să te sară. Poți să faci această meserie cu demnitate, dar să fii pregătit să o și pierzi pentru o vreme, ca în viață. Nu te ofensa, nu o lua personal, totul se reduce la bani. Idealiștii nu au ce căuta în branșă.

Odată m-am dus la vizionare cu Alexandru, colegul meu din generală și singurul prieten bun din școală, fost vecin de cartier și acum client. Ai lui voiau să îi cumpere o garsonieră, eu îi găsisem ceva destul de bun și acum mergeam să o vadă. Cu o zi înainte mai fusese cu o altă agenție să vadă altă garsonieră, nu prea îi plăcuse, și prețul era destul de mare, așa că omul era în căutări încă.

Ajungem la bloc, îi place zona. Urcăm cu liftul la patru, proprietarul ne deschide, se scuză că mai durează două minute, că e cu cineva, noi așteptăm cuminți pe hol, între timp se deschide ușa, apar în prag proprietarul și un băiat de care îmi dau seama

imediat că e tot agent imobiliar, ca și mine. Tipul face un pas către noi, îl salută pe Alex, prietenul meu, îi spune să aștepte puțin și se întoarce înăuntru, închizând ușa după el. Eu îl întreb imediat ce e cu tipu'. Alex zice că a fost ieri cu el să vadă garsoniera aia care nu-i plăcuse, n-apuc să mai spun ceva, că iese agentul de adineauri, îl cheamă pe prietenul meu înăuntru și începe să îi arate garsoniera. Eu mă dezmeticesc rapid, îi tai vorba și îi zic „Nu te supăra, domnul a venit cu mine! Ce faci?“ El mă privește impertinent și îmi replică nonșalant „Da, dar dânsul a fost ieri cu mine să îi arăt o garsonieră, e clientul meu!“ Proprietarul ne privește contrariat, eu îmi pierd răbdarea și îi cer lui Alex să îi zică boului cu cine a venit, ăsta se conformează și confirmă evidența, țărănoiul de agent dă înapoi și se cară mormăind printre dinți „Oricum, eu îți arătasem ieri ceva mai frumos!“.

După vizionare, îl sun pe domnul Roman să mă plâng de ce mi se întâmplase și el îmi spune *„Bravo lui! Aș vrea să am și eu agenți din ăștia care încearcă să tragă totul pentru firma lor!“*.

Eu rămân mut, nu știu ce să răspund și el îmi închide telefonul.

Unii agenți sună la alte agenții, se prefac a fi clienți, se duc la vizionare cu agentul, îi fură oferta și se duc cu clientul lor să o vadă mai apoi. Alții îi mint pe proprietarii care nu vor să îi primească fără client să vadă proprietatea, îi spun că au un posibil cumpărător și se duc cu un coleg, care se preface că e client. Unii sar agenția, îi propun cumpărătorului sau vânzătorului sau amândurora să îi plătească comisionul și să se înțeleagă apoi între ei, să nu mai dea agenției comision. Nu toți sunt așa, unii sunt profesioniști, oameni corecți, dar chiar și ei pot fi târâți în mocirlă uneori, fără voia lor.

Odată am fost la o închiriere cu un client, un bărbat venit din provincie, un om serios, dintr-o bucată. Domnul se grăbea, părea corect, n-am mai semnat contract de vizionare. Și a văzut el apartamentul, i-a plăcut, m-a apelat înapoi în aceeași zi că vrea să închirieze, eu l-am sunat pe proprietar, i-am zis vestea cea bună și am convenit să ne vedem cu toții peste o oră la apartament. Îl sun pe client, îi zic să ne întâlnim la ora x în fața blocului, el zice – „în regulă“. Mă duc la ora x la bloc. Nimeni. Stau zece minute, apoi îl sun, ăsta nu răspunde și mă duc sus la proprietar. Când ajung, surpriză, clientul, fata proprietarului și proprietarul sunt în sufragerie, la cafea. Scot eu contractul de intermediere să îl completez, dar fiica vânzătorului, o tipă drăguță, dar cam prea înfiptă pentru gustul meu, mă întrerupe și zice că mai bine să îmi dea ei mie comisionul meu și se înțeleg ei mai departe. Eu n-am contract de vizionare semnat, sunt prins la mijloc și trebuie să reacționez repede. Oare deja s-au înțeles între ei? Poate chiriașul nu e așa cinstit cum părea, de ce a ajuns înaintea mea la apartament, când stabilisem să ne vedem în fața blocului? Îmi calculez șansele, pe proprietari nu mă bazez să îmi țină partea, dacă mă țin tare și o dau cu agenția, iar clientul meu se dă cu ei, atunci îmi iau țeapă și mă întorc cu coada între picioare la birou. Nici nu pot să le zic ce s-a întâmplat, că tot eu mi-o iau că nu l-am pus să semneze contractul, așa că accept cu jumătate de gură, ei îmi dau banii și, pe negândite, sunt iar în stradă împreună cu clientul meu, care trebuie să mai scoată de la bancomat ca să le dea avans proprietarilor. Înainte să ne

despărțim, el se miră sincer - „Deci așa merge treaba, nu îmi imaginam!“. Și omul e chiar ușor indignat.

Mi-aș fi dorit să fi spus *nu* atunci, dar îmi era atât de foame. A fost asta o scuză? Nu. Am făcut ce trebuia să fac ca să supraviețuiesc.

În fine, ajungem și la cealaltă vizionare, iar clientul Ramonei e un dobitoc de moș șmecherit, care face tot posibilul să afle programul proprietarului, ca să vină după aia să ne sară, eu mă tot bag în vorbă, îl acopăr, nu îl las să se desfășoare, Ramona se uită cu ochi mari la noi, proprietarul, un nene de vreo patruzeci de ani se uită pofticios la ea, e un cerc idiot din care nu avem nimic de câștigat, încă o proprietate se duce pe apa sâmbetei, nici nu încape îndoială că boșorogul o să se întoarcă să vorbească direct cu vânzătorul. Mi se face silă și mă car din apartament pur și simplu, îi zic Ramonei că o aștept afară, cobor pe scări de la etajul șase ca să mă răcoresc, ajung în fața blocului și îmi aprind o țigară. Al dracu' moș – *Și ce lucrați? Aaa, sunteți profesor! La ce facultate?* Polițistu' pulii. A aflat până la urmă ce învârte proprietarul, nici nu mai trebuie să vină la el la ușă, sună direct la ăsta la serviciu, cere cu profesorul Y și asta a fost. Ăla își vinde casa, moșu' devine noul proprietar, noi o luăm în dos la mare artă. Așa se fac afacerile la noi și m-am cam săturat de asta. Ramona coboară împreună cu scârba aia de moș, eu nu mă mă abțin și îi zic – Sunteți mulțumit? V-a plăcut? El îngână ceva, face pe indiferentul, zice că ar mai vedea și altele, eu mă uit la el în zeflemea – Ascultă-mă ce îți spun, ascultă-mă bine! Dacă vin vreodată la ușă și sun… iar ăla care îmi deschide o să fii tu, atunci intru peste tine și te *căsăpesc*'n pula mea! Mă înțelegi?! Zii ceva! M-am înroșit la față și aproape că urlu la tataie care se uită la mine cu ură și frică în același timp, apoi își pleacă privirea, nu îl ține să fie javră până la sfârșit și nu mai zice nimic. Ramona se uită și ea la mine ca la felu' paișpe'. Să-i ia dracu' pe amândoi. Arunc țigara aprinsă la picioarele pârțâitului de moș și mă car demn și periculos, ca în filmele cu duri.

Pun pariu că mâine îl sună pe profesor, dar măcar i-am stricat un pic din ziua de azi, dă-l în pula mea!

În ultima vreme îmi stăpânesc nervii din ce în ce mai greu, îmi amintesc pe loc de mutra transfigurată a lui Ioan și durerea de la baza nasului, simt cum clocotesc, sunt chiar papagal, ăla îmi sparge nasul și eu sunt milostiv, îl iert ca un sfânt ce sunt! Las' că vede el pe dracu'!

Ramona mă ajunge din urmă, dar nu spune nimic, doar merge tăcută pe lângă mine. Îi sunt recunoscător că nu se ia de mine, parcă simte ce am în suflet, pentru moment mă înduioșez, apoi sunt cuprins de furie din nou când îmi amintesc de vizionare, mă cuprinde ura și față de ea, care a stat ca o momâie în timp ce eu mă luptam să îl țin departe de proprietar pe bunicul ăla viclean, șontorogu' pulii. Mă uit la ea, parcă e mai obosită decât de obicei, e încruntată, are riduri pe frunte, înghite din când în când în sec și își freacă mâinile. Aș vrea să o strâng în brațe și să îi spun că e în regulă, că nu sunt supărat pe ea, că nu e vina ei, așa sunt oamenii și asta e, dar nu pot, cuvintele mi se blochează în creier, rămân agățate de sinapse, apoi se pierd stinghere în șuvoiul gândurilor.

Aș vrea eu multe să fac, dar nu sunt în stare de nimic de unul singur.

Acum, că îmi plâng de milă, lumea mea devine și mai patetică, lumea unui păcălici care vrea să pară un dur, dar nu sperie pe nimeni, lumea unui cuceritor doar în imaginația propriei povești, prea speriat ca să încerce să ia ce își dorește.

26. ÎN LICEU

În liceu, cel mai groaznic lucru era drumul de acasă până la școală. Cu cât mă apropiam mai mult de poarta liceului, cu atât creștea sentimentul de panică, o gheară îmi strângea pieptul, gâtul mi se usca și simțeam frică, multă frică. Și așa în fiecare zi. Colegii mei veneau cu zâmbetul pe buze, râdeau, făceau glume între ei, se bucurau de viață, iar eu eram doar un penibil speriat de bombe imaginare, complexat de tot ce îl înconjoară. Îmi era rușine și de mersul meu, mi se părea dezarticulat, aveam impresia că lumea se uită la mine pe stradă și se amuză, asemenea vederii unei paiațe mânuite de mâini stângace. Intram în clasă, abia dacă mă salutam cu doi, trei colegi, mă puneam în bancă și încremeneam acolo șase, șapte, zece, un milion de ore.

Odată am chiulit o săptămână la rând. Mă plimbam prin parcuri și acolo mă simțeam liber. Era ca și cum evadam de la închisoare. O scăpare din banca unei școli impuse de alții, un loc în care nu voiam să fiu, în care nu mă simțeam bine, în care nu puteam fi eu. Schimbam acea bancă lucioasă cu una scorojită dintr-un parc, unde nu venea nimeni să mă întrebe de ce stau atâtea ore într-un singur loc, nu venea nimeni să râdă de mine că nu sunt ca alții, să mă șicaneze, așa cum fac copiii cu un gândac – îl dirijează cu un ac, îl înțeapă ușor, îl lasă să se chinuie, să creadă că a scăpat și apoi îl omoară la sfârșit și râd și se amuză ca niște cretini.

Chestia e că la începutul liceului am crezut că mă schimbasem. Mă împrietenisem cu câțiva colegi, eram chiar destul de popular, ca să zic așa, mă acomodasem binișor.

În banca din fața mea stătea singur un băiat voinic, dar mălai-mare, cuminte ca o fetiță, genul care stă în bancă în pauză, așa cum făceam și eu în generală. Și într-o zi, colegul meu de bancă lipsea, tot făceam glume cu el, îl făceam să râdă, caterincă mare între noi și mă întreabă dacă nu vreau să mă mut cu el, iar eu, ca băiatul bun, nu îl refuz.

Și uite așa stau iar în bancă în pauza dintre ore, doar că nu singur, stăm și povestim și câteva zile mai târziu începem să chiulim, să ne vedem pe drumul către liceu, locuia chiar în blocul lipit de al meu, ca o coincidență, și stăm pe bănci în parcuri, fumând și povestind, fugind de ore și colegi, de profesori și părinți.

Parcul nostru preferat era cel de pe Kisseleff, între Piața Victoriei și Aviatorilor, mai mult pădure decât parc, mare și pustiu, nu chiar genul de loc în care să te plimbi la

asfințit. Mergeam agale pe jos până acolo, ca într-o plimbare și câteva ore stăteam la bârfă pe o bancă, depre colegi, muzică rock, eu eram cu Metallica, el fan Megadeth, despre fete și alte subiecte banale întâlnite printre adolescenți. Să ne înțelegem, *chiar* eram doi puștani absolut normali, doar că ne înțelegeam prea bine ca să avem nevoie să fim puși în colectivitate, obligați să socializăm forțat.

În lipsa noastră, bârfele colegilor ne-au ajuns, când ne-am întors la școală, după o săptămână de absență, fetișcanele șușoteau, băieții râdeau, cu toții se uitau ciudat la noi. A fost probabil de ajuns să zică unu' că suntem poponari și pecetea a fost pusă pe frunțile (sau cururile) noastre.

Petreceam prea mult timp împreună – eram clar găozari.

Eram prea buni prieteni? Curiști.

Nu vorbeam cu colegele? Homălăi.

Eram mai retrași? Bulangii.

Nu ne băgam în seamă, nu făceam glume zgomotoase de retardați, nu hăhăiam ca niște idioți la ore? Ciocănari.

Uneori clasa de liceu poate fi un soi de tabloid cu circuit închis, cu zvonuri, minciuni jegoase, staruri construite și demontate de aceleași persoane, trăind din răutate, cruzime și ignoranță.

*

Într-una din zile, m-am dus singur în parc. Prietenul meu răcise și stătea acasă, drept urmare iată-mă plimbându-mă agale printre copacii înverziți, urmărit de o ușoară melancolie datorată lipsei tovarășului de chiul. Nu aveam o țintă anume, cred că voiam să mă duc să stau nițel pe bancă, să fumez câteva țigări, să mă gândesc la una, alta, nimic deosebit.

Dar în acea zi nu mai eram singur în parc. Un nene mă ajunge din urmă, gâfâind ca un astmatic. Intră în vorba cu mine, spune că fugit ca să mă ajungă, nu înțeleg de ce, dar nici nu-l întreb, sunt doar politicos și îi răspund la salut. Are cam șaizeci de ani, fața rotundă, bărbierită, ochii albaștri, tulburi, de sub șapcă îi ies câteva fire de păr sur, e cam de înălțimea mea, dar mult mai solid, pare destul de în formă pentru vârsta lui.

Pășește alături de mine, vede banca, propune să ne așezăm, continuă să vorbească, spune banalități, nimic interesant, mă cam agasează prezența lui, vreau doar să stau liniștit.

Dintr-odată schimbă vorba, îmi povestește că e foarte obosit din cauză că au luat-o pe una aseară la poștă, el și încă doi prieteni. Pe moment nici nu înțeleg la ce se referă, habar n-am ce-i aia, poștă. Vorbește porcos, descrie cum i-au dat la muie, cum au futut-o pe aia, înțeleg și eu ce înseamnă poștă, un amestec de silă și stinghereală mă cuprinde, îl privesc neîncrezător, nu știu ce femeie normală s-ar duce cu un asemenea boșorog libidinos și prietenii lui, probabil la fel de scârboși ca el. Rotesc capul în jur, suntem singuri în tot parcul ăsta imens. Și îl aud cum zice „*Ia uite!*“, eu îmi întorc privirea spre el și văd o chestie roșie, oribilă, o pulă cu capul belit pe care nenorocitul de moș a scos-o din pantaloni și mi-o arată rânjind. Înghit în sec, nu știu ce să spun, scot

doar un pufăit și mă strâmb în timp ce îmi feresc privirea. Moșul mă întreabă dacă m-am excitat și vrea să mă atingă pe prohab, eu îi îndepărtez mâna, nu înțeleg prea bine ce se întâmplă, parcă sunt într-un vis urât, mă simt cuprins de frică, el insistă, vrea din nou să mă atingă, îi dau iar mâna la o parte. Între noi se așterne un moment de liniște, nu îl las să se regrupeze, mă ridic fără grabă, nu vreau să îmi simtă teama, îi spun că trebuie să plec, îi și întind mâna nenorocitului, care pare destul de nemulțumit și mă salută cu jumătate de gură. Când ies din parc, răsuflu ușurat.

A doua zi îi povestesc întâmplarea colegului și el râde de mine, zice că în locul meu îi ardea una boșorogului, îi rupea capul, îl umfla cu bătaia. Mănâncă căcat și mă enervează, dar nu îi răspund, știu că face pe grozavul, cum fac mulți, sunt duri în vorbe, dar, dacă te bagi un pic în ei, cedează instant. Totuși sunt furios că nu l-am pocnit pe jegul ăla pervers, dar mi-a fost atât de teamă, eram în clasa a noua, un băiat firav, probabil că labagiul ăla bătrân m-ar fi dovedit. Și atunci ce s-ar fi întâmplat?

27. CE VOR FEMEILE

Ramona spune ceva, eu o privesc absent, ea îmi zâmbește încurcată și repetă – *Mergem înapoi la firmă?* E șase seara, mă gândesc o clipă și încuviințez, zic apoi – *Hai să luăm niște cremvurști, îi fierbem, mâncăm, bem cola, mai vorbim, fumăm…*, ea zice – *Bine…* și zâmbește iar.

La birou nu mai e nimeni, așa că stăm la taclale nestingheriți, afară s-a întunecat, după ce mâncăm mă duc în biroul doamnei Roman și mă tolănesc pe canapea, o chem și pe Ramona, ea vine și se așază pe un scaun. Pare stingheră.

Îmi tot bat capul, căznindu-mă să găsesc niște replici seducătoare, dar, ca de obicei, nu îmi vine nimic în cap, mă blochez, fruntea îmi arde și gâtul mi s-a uscat, încep să vorbesc în dodii, nu mai sunt natural, vocea îmi tremură, încep să mă simt destul de penibil.

Apoi pun și cireașa pe tortul umilinței când o întreb rugător dacă aș putea să o sărut, iar ea mă refuză, spune că nu poate face asta, îmi servește clișeul că nu se încurcă cu un coleg de serviciu, că nu vrea complicații, bla bla bla. Acum îmi pare rău că am întrebat-o, așa cum regret fiecare eșec, fiecare refuz, orice încercare eșuată de a cuceri o fată.

Seara se încheie destul de abrupt, încerc să par indiferent, zâmbesc forțat, glumim ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dar e destul de clar pentru amândoi că jucăm o piesă proastă.

Și, după ce se trage cortina, mă duc din nou singur acasă și îmi petrec seara masturbându-mă pe canapeaua roșie, gândindu-mă cu ochii închiși la Ramona, sărutându-mă cu ea, îmbrățișându-ne și făcând dragoste în biroul doamnei Roman. Îmi doresc atât de mult atingerea unei femei, simt dureros nevoia de afecțiune, vreau pe cineva care să fie interesat de mine, nu vreo curvă care să o sugă fără chef pe bani puțini.

După ce ejaculez mă simt ca ultimul căcat, îmi tot repet că sunt un labagiu jalnic, că n-o să fiu vreodată cu o fată, mă întreb ce mama dracului e cu mine și tot tacâmul autoflagelării se desfășoară iar și iar. Apoi mi se umplu din nou boașele și dau uitării remușcările, devin iar disperat să găsesc o femeie sau mai multe și iar o iau la labă și tot așa, un cerc vicios obsedant și nenorocit.

*

A doua zi mă comport ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Glumesc iar cu ea, pare să accepte jocul, nu reușesc să-i citesc ceva în privirea albastră.

Îmi povestește despre prietenul ei actual, un nenorocit alcoolic și afemeiat, devine revoltată, îmi spune că azi-noapte a sunat-o în timp ce era cu una, și aia îi făcea sex oral, iar el vorbea cu ea la telefon în timpul ăsta, îi spunea că o iubește și că din cauza asta nu își poate da drumul în gura ăleia, o poveste grețoasă care îmi trezește silă și o întreb de ce mai stă cu el. Ramona se uită cu ochi pierduți, dar nu mă vede, privește prin mine, mă gândesc că nu are ce răspuns să îmi dea, dar ea îmi spune apoi că se poartă frumos cu ea, când nu e beat.

Când nu e beat?

Când nu își bagă în el otrava, când nu devine un dement gata să bage cuțitul în ea, când e om, nu monstru, când *o iubește*, de parcă iubirea ar fi o slujbă la care te duci opt, nouă, zece ore și după aia faci altceva, devii altcineva.

Mi se pare așa o ipocrizie de ultimă speță toată povestea asta a ei, dar nu zic nimic, o ascult, încerc să fiu cât mai înțelegător, să empatizez cu nefericirea ei, cred că în subconștient simt că un bun ascultător pune mai ușor mâna pe femeie, dar în același timp chiar aș vrea să o ajut, dar nu am cum, e una din situațiile alea cretine în care nu știi ce să spui, nu prea ai cum să te bagi și dacă până la urmă o faci trebuie să fie perfect, altfel ieși tot tu naspa din toată treaba.

Și unele femei se complac în asemenea măsură în minciună, încât încep să creadă că e normal ca nenorocitul ăla de lângă ele să fie așa, e normal să bea până uită de el, e normal să le bată de să le învinețească, e normal să urle, să arunce lucruri, să le terorizeze, să le frângă spiritul, să le futǎ viața în toate pozițiile, până ce nu mai rămâne decât o curvă obosită, viața lor – odată o fată veselă cu ochii mari și albaștri ca marea, cu soarele în privire, acum fără speranță și cenușii ca fumul. Și după ce le violează viața aia chinuită, după ce le sug toată vlaga din trupuri, după ce iau tot ce e de luat de la femeile alea necăjite, se cară cu una mai tânară, cu una care o suge mai bine, cu una cu bani mai mulți sau pur și simplu cu una nouă, oricum ar fi ea, de multe ori nu contează, prospătură să fie, senzații noi să fie, o viață nouă de futut să fie.

E trist și mă deprimă povestea ei, dar ce mă înfurie și amărăște cu adevărat în același timp e faptul că ea nu face nimic ca să schimbe ceva.

Nu cred că dragostea adevărată înseamnă să îl accepți pe celălalt cu toate defectele lui, oricare ar fi alea. Ce înseamnă aia – nu pot să mă las de băut sau de droguri sau de jocuri de noroc? Nu pot să mă las de alte femei. Nu pot și nu vreau să renunț la dependențele care dau cu viața noastră de pământ, dar să știi că *te iubesc*, draga mea. Da, ți-am rupt splina după o sticlă de votcă, dar *te iubesc*, prințesa mea. Da, m-am futut cu prietena ta, și cu fata aia de la mall, și cu sor-ta și verișoara ta și da, poate am poftit și la mă-ta aia, bunăciune bătrână ce e, dar să știi că eu tot pe tine *te iubesc*, sufletul meu. Am pierdut casa la cămătari ca să plătesc la poker, ca să îmi bag în venă, să trag pe nas, să mă duc la curve, da, am făcut toate astea, dar, hei, știi prea bine că ce contează cu

adevărat e că tot la tine mă întorc după ce am pierdut totul. Și poate că m-am spânzurat sau mi-am tăiat venele când am pierdut toți banii noștri, căsuța noastră, viața și familia noastră, dar am făcut-o ca să nu suferi tu, era mai bine așa, să rămâi singură și pe drumuri decât să mă mai ai și pe mine pe cap.

Și să nu îmi spui că nu știi și tu vreo poveste din aia în care unu' o învinețește pe nevastă-sa într-un loc public, îi rupe fața'n pula mea, o înjură și o umilește și apoi apare un idiot care intervine, îi ia apărarea căprioarei, se ia de bulangiul violent și îi zice s-o lase-n pace pe biata femeie, îl ia de guler pe ticălos și e gata să-i dea o lecție, ei bine, atunci când apare cavalerul ăsta modern, ghici cine îl scapă pe bulangiu, cine îi sare în apărare și îl zgârie pe față pe intrus, îi sare în spate, îl înjură și îi zice să își vadă de treaba lui de muist băgăcios.

28. ÎNTÂLNIRI ONLINE

M-am săturat de atâta labă.

Dimineața – când mă trezesc – o frec, la birou mă duc la baie și o frec, când mă întorc acasă o frec iar. Ajunsesem atât de disperat după o femeie, că mă masturbam și de câte șase, șapte ori pe zi. Sau poate și mai mult, dracu' știe, cert e că nu mai puteam să o duc așa, începusem să caut peste tot imagini care să îmi dea motive de labă. Răsfoiam reviste uitându-mă după vreuna în cămașă, schimbam canalele la televizor până ce găseam o tipă îmbrăcată cu o bluză de satin sau mătase, chinuiam internetul deschizând zeci de pagini cu tipese ce încercau să fie elegante, femei de afaceri cu tatuaje și botox, blonde și roșcate vulgare, cu cel mult liceul făcut, pozând în judecătoare sau profesoare, totul de dragul erecției vreunui taur comunal cu mutră de camionagiu și mătărângă barosană. Și totul mergea așa ușor în filmele alea, tipu' intra în cabinet sau în sala de clasă sau în tribunal, îi zicea nuș'ce căcat gagicii, asta zâmbea cât mai senzual posibil și bang – în două minute de când intrase armăsarul, ea era în genunchi în fața lui, cu o pulă de neam prost între dinți. Machiată impecabil, dată cu fond de ten, imaculată asemenea unui manechin coborât din vitrină, tipa era fututã apoi în toate pozițiile, până ce ajungea să arate ca o păpușă dezarticulată, în timp ce pe fundal se auzeau gemete și mormăieli înregistrate. Și eu stăteam cu ochii beliți în ecranul monitorului, masându-mi penisul și blestemând câteodată netul ăsta nenorocit și toată porneala de pe el, dar doar pentru o clipă, pentru că eram imediat atras înapoi în vârtejul de mișcări din fața mea.

Apoi Victor m-a învățat cum să îmi fac cont pe un site de întâlniri online și atunci mi-am dat seama că asta era ce căutam. Un loc în care să mă pot exprima liber, fără teama că vocea îmi va tremura sau că mă voi bâlbâi, ideal pentru tipii fără mușchi sau păr ca mine, complexați de propriile frici prostești.

Degeaba îmi tot spunea Victor că tot ce contează e atitudinea, pur și simplu nu o aveam pe cea potrivită ca să cuceresc femeile. Totuși acum intrasem pe un teren unde încetul cu încetul am început să simt că pot deține controlul. Nu mai îmi era rușine să îi spun – *Bună, ce faci?* – unei fete frumoase, ce putea să îmi facă în cel mai rău caz? Să mă ignore? Și ce dacă, eu eram aici, ea acolo, era ca și cum nici n-aș fi contactat-o și oricum era problema ei dacă n-avea chef să răspundă. Și, discutând din ce în ce mai

mult cu fete sau femei, mi-am dat seama că îmi făceam prea multe griji, îmi puneam piedici imaginare, îmi era prea teamă, iar ele simțeau asta și, în mod natural, mă îndepărtau. Peste vreo lună de când intrasem prima oară pe site, m-am întâlnit cu o tipă.

Vorbisem două săptămâni pe messenger, tipa era destul de în regulă, roșcată, cu o poză drăguță, dezghețată, lucra într-un birou notarial, ca secretară. Am fost într-un bar, am vorbit destul de mult, dar n-a apărut vreo scânteie între noi. Pur și simplu eram doi străini față în față, vorbind despre tot felul de banalități, nici urmă de seducție sau flirt. Bine, la cât eram eu de disperat o futeam dacă puteam, dar tipa și-a păstrat o pelerină de gheață pe ea, iar eu n-am știut și nici n-am avut tragere de inimă să o trag de pe ea.

Totuși întâlnirea a fost un succes prin simplul fapt că s-a întâmplat. Nu mai ieșisem cu o fată de vreo doi ani, și atunci o agățasem într-un mod similar, de la un fel de emisiune interactivă de la televizor, în care dădeai niște sms-uri și ăștia îți trimiteau o bază de date cu personaje de sex opus ție, dar la fel de disperate să cunoască pe cineva, tu le citeai profilul și, dacă aveai coaie, mai sunai la câte un număr de acolo, iar cu puțin noroc te vedeai cu vreo tipă, urâțică, ca cea cu care mă întâlnisem eu, dar dornică de sex, chiar și cu un tip ieșit din tiparul seducătorilor.

Bine, ne-am văzut doar de vreo patru ori, apoi mi-am pierdut prezervativul ca un idiot, în timp ce încercam stângaci să o fut, nu știu cum dracu' am reușit, cert e că, după o prestație destul de jalnică, m-am mai și trezit că nu mai aveam nimic pe pula mea zbârcită și plină de spermă. Tipa a luat-o razna, a început să plângă, eu am încercat să o îmbărbătez, dar nu prea mi-a ieșit, apoi i-am zis-o p'aia că, în cazul în care a rămas, o să trebuiască să facă avort, o remarcă de ghiolban în momentul respectiv, ea a bâiguit ceva că nu vrea să facă una ca asta, am dat din umeri, n-am mai zis nimic și am condus-o la metrou.

Apoi, pe seară am sunat-o și i-am plâns în telefon că am greșit, că ea e așa drăguță și eu am fost un porc și că o s-o susțin și să mă ierte. Ea a fost drăguță, a înțeles că am fost porc și nu m-a mai sunat de atunci. Nici nu mi-a mai răspuns la telefoane sau mesaje și nu pot să mă plâng, nici eu n-aș mai fi vrut să am de-a face cu mine. Pe de o parte m-am simțit ușurat că nu rămăsese însărcinată, dar am rămas cu pata de nu mă fi purtat așa cum ar fi trebuit cu ea, ca un bărbat, nu ca un puțoi.

Și după acea primă întâlnire au urmat din ce în ce mai firesc alte întâlniri, cu tot felul de tipe, în mare parte cam urâte și cu probleme cu nervii sau atrăgătoare și cu probleme cu nervii, studente, vânzătoare, țărăncuțe, soții nesatisfăcute, femei divorțate, femei cu copii și fără copii, tot felul de disperate după o relație sau măcar după un pulărău care să le-o tragă și lor.

Faza nașpa e că eu, fiind așa de jalnic la toată chestia asta cu întâlniri și flirt și seducție, nu reușeam să le fac mai nimic, nici măcar celor mai disperate. Îmi tot repetam că n-are de ce să-mi fie teamă, dar atunci când eram față în față cu ele deveneam atât de crispat, încât mă mir că nu o luau la fugă de cum îmi vedeau zâmbetul chinuit.

Totuși multe erau politicoase, vorbeau cu mine, îmi povesteau toate căcăturile din viața lor, eram ca un fel de duhovnic care vrea să le fută, apoi, la finalul confesiunii, se cărau rapid, oarecum ușurate că scăpaseră de mine și în plus mai și dăduseră afară din otravă, iar eu mă duceam singur acasă și o frecam imaginându-mi că le-o trag, chiar și celor mai nașpa, absolut fiecărei ciumăfăi cu care mă vedeam, oricât de jalnică ar fi fost, eu tot o posedam în imaginația mea.

Una dintre tipe avea un soț care devenise obsedat de sado-masochism. Îi găsea tot felul de site-uri cu dominatoare în istoricul navigării și ea încă îl iubea și îmi spunea că suferă, că nu înțelege de ce nu îi cere ei să îl biciuiască, să îl lege, să îl fută cu straponul. Și eu făceam pe înțelegătorul și tot încercam subtil să mă dau la ea, gândindu-mă că e vulnerabilă în situația respectivă. Fără succes. Până la urmă m-am plictisit și am lăsat-o în pace.

După aia m-am întâlnit cu una care arăta super sexy în poza de la avatar și în realitate era o bașoaldă clasa întâi. Normal că m-am dat la ea și chiar mi-a răspuns, ne-am sărutat pe o bancă într-un parc, a fost super, am mai vorbit pe mess apoi și ne-am văzut iar peste câteva zile. De data asta a fost mai grăbită, zicea că trebuie să ajungă undeva și când am întrebat-o unde, îmi zice natural că se întâlnește cu unul de pe net, de pe același site de unde ne cunoscusem și noi. Eu rămân perplex, ea se miră, mă întreabă dacă eu nu m-am mai întâlnit cu altele între timp, ca și cum asta ar fi fost cel mai firesc lucru după ce ne-am sărutat și îmbrățișat cu trei zile înainte. În fine, reușesc să mă reculeg, fac pe nepăsătorul, chiar ne giugiulim un pic în stația de mașină, după care mă car dracului de acolo și o șterg pe boarfă de la contacte.

Apoi încep să vorbesc cu o tipă măritată, brunetă cu ochii albaștri, frumoasă foc. Îmi povestește cum o abordează tot felul de ciudați pe site, mai ales unul care vrea să îi fie sclav, să fie dominat de ea, chestii din astea. Eu fac mișto, ea se miră de câți ciudați sunt pe net. Reușesc cumva să o fac să se întâlnească cu mine, vine pe fugă, îmi spune că trebuie să ajungă nu știu unde. Stă doar vreun sfert de oră, e și mai atrăgătoare în realitate, sunt topit după ea, mă ofer să o conduc unde vrea să meargă, doar să mai fiu cu ea. Tipa acceptă natural, nu are nici urmă de inhibiții, se vede că e versată și dacă are chef mă ia cu fulgi cu tot. Pe drum îmi povestește că are un amant, un tânăr care urmează să se căsătorească, și că ăla îi face sex oral… și atât. Bine, și ea îi face lui ceva…? o întreb, dacă tot a deschis discuția. Zice că nu, toată povestea sună cam ciudat, dar o las baltă. Când mă despart de ea, îi spun șovăielnic că aș vrea să o mai văd, zice că mai vorbim pe mess, e destul de reținută, mă cam îndoiesc că i-am făcut vreo mare impresie, dar asta e, sunt nițel îndrăgostit de ea și îmi păstrez speranța.

Zilele următoare fac tot posibilul să vorbim cât mai des pe net, dar e cam greu, nu prea am liber la calculator, trebuie să mă duc la vizionări, ea nu prea intră seara din cauza lui bărbată-su. Îi spun că îmi place de ea, că vreau să o mai văd, dar îmi cam taie craca de sub picioare când îmi răspunde că nu știe ce să zică, nu prea sunt genul ei, scuza clasică să mă trimita la dracu’ fără prea multe explicații. O las mai moale, e clar că mi-am făcut iluzii degeaba, chiar era ceva să se uite una frumoasă ca ea la un dobitoc

încremenit ca mine.

Și peste câteva zile în care îi zic doar *bună*, o întreb ce face și cam atât, se interesează tam-nesam dacă m-ar deranja să ne întâlnim la mine acasă. Mi se oprește inima în loc, apoi începe să bată ca o tobă, îmi ajunge în gât, mă simt fericit și zic că da, apoi ea menționează că ar vrea să vină cu unul, cu un bărbat/sclav, care să îmi facă mie sex oral și apoi să o satisfacă și pe ea. *Ce dracu'?* Îmi ia câteva clipe să mă reculeg, apoi îmi repet în gând – *Ce MAMA DRACULUI e asta?* Deci până la urmă femeia chiar e obsedată de chestia aia cu sclavii și îmi povestea ca să mă testeze, să vadă ce părere am. Stau singur, sunt inofensiv în ochii ei, deci ar putea să mă folosească. Și îmi iese și mie o muie. De la un bărbat. Ea îmi scrie – *Te-am șocat?* și pune o față zâmbitoare. Zic – *Da, normal, nu mă așteptam la asta.* Ea insistă - *Și? Ce zici, ești de acord?* Mă gândesc o clipă, apoi o refuz, îi spun că îmi pare rău, nu e genul meu, cumva îmi imaginez că o să își dea seama că a greșit față de mine, că eu sunt barbatul potrivit pentru ea, nu bărbată-su, nu amantul puber, nu sclavul sau sclavii ei de pe net, și atunci o să mi se dăruiască așa cum vreau eu, prostii, tâmpenii din astea izvorâte din mintea mea îndobitocită de clișeele din filme. Ea zice doar: *bine, cum vrei.* Și așa se termină relația noastră inexistentă.

Și tot așa, discuții și întâlniri, eșec după eșec, un gust amar rămâne continuu în gura mea însetată după ceva dulce, o floare printre buruieni, un diamant care să strălucească printre pietre, doar pentru mine, cineva în fața căruia să nu mă bâlbâi, să nu fiu crispat, să nu mă întreb dacă mă judecă, dacă zâmbetul îi este doar politicos, dacă chiar mă place.

*

Până la urmă întâlnesc o fată drăguță, blondă și cu ochii mari, mă simt în largul meu în preajma ei, pot să vorbesc nestingherit, chiar sunt simpatic, o fac să râdă, totul merge bine. Și când o sun a doua zi, acceptă să se vadă din nou cu mine, iar eu sunt în al nouălea cer și mă simt așa de bine, ca renăscut, mă simt ca un bărbat. Și e atât de frumoasă, prind curaj și o sărut și ea îmi răspunde, apoi ne plimbăm ținându-ne de mână pe străzile luminate, plutind desupra capetelor celorlalți, în tăcere, cu mâna ei odihnindu-se moale într-a mea. Totul e frumos și adorm cu zâmbetul pe buze, gândindu-mă la ea.

La a treia întâlnire e rece ca marmura, nu înțeleg de ce, o tot întreb dacă e în regulă, zice doar că e obosită de la muncă, o iau de mână, dar e ca și cum aș ține un obiect neînsuflețit în palmă, simt că nu își dorește atingerea mea, îi dau drumul și ea își trage imediat mâna. Mergem unul lângă celălalt, ca doi străini, muți, îmi vine să plâng de ciudă, nu înțeleg cu ce am greșit, apoi mă izbeste un gând – Cu nimic! Așa sunt unele – duse! Acum sunt o floare, în secunda următoare – mătrăgună. Când o las la metrou nici nu se mai ostenește să mă sărute, se întoarce pe călcâie, aruncă un *pa, pa* sictirit și se evaporă grăbită. Zilele următoare o sun și îi las mesaje, dar nu răspunde. O șterg și pe asta de la contacte.

După o lună mă îndrăgostesc iar, de o tipă micuță, brunetă, cu ochelari, nu vreo

frumusețe răpitoare, dar simpatică foc, totul e super, peste câteva zile rămâne la mine peste noapte, e prima oară când petrec noaptea alături de o fată, în patul meu, în casa mea. Îi fac mici cadouri, o carte, ciocolată, flori, tot felul de fleacuri, de data asta simt că e ceva sincer între noi, iar ea e la fel de topită după mine, îmi povestește cum tocmai s-a despărțit de prietenul ei, că el nu se purta așa gingaș cu ea cum o fac eu, că el era așa și pe dincolo și că fostul prieten făcea aia și aia și ailaltă, iar eu o ascult răbdător, mă joc cu buclele ei și o privesc cu drag.

Peste două zile o întreb pe mess dacă vrea să vină iar la mine și îmi scrie că trebuie să vorbim. Chestia asta nu sună bine, îi dau telefon, are în voce un ton necunoscut mie până acum, spune că vorbim când ne întâlnim la mine.

Vine cu o geantă de voiaj, vrea să își ia pijamaua, prosopul și ce își mai lasase la mine, nu dă prea multe explicații, nici nu e nevoie, îmi dau seama că vrea să îmi dea papucii. Sunt trist, încerc să aflu de ce face asta, dar nu dorește să îmi dea detalii și eu o las în pace.

Peste câteva zile îmi scrie că s-a împăcat cu fostul.

*

Într-una din zile primesc pe site un mesaj instant, de la un tip. Spune că e viril, pasional, mă întreabă dacă vreau să încerc ceva nou. Intru pe profilul lui, nu are poză, scrie doar că e bisexual și dă câteva detalii legate de aspectul fizic. Nu îi răspund, el insistă, probabil că îi place poza mea de la profil, dar îl ignor în continuare și renunță până la urmă.

Peste câteva zile îmi fac un profil de bisexual, fără să pun poze și încep să dialoghez cu diverși bărbați. Tipii răspund aproape întotdeauna la mesaje, spre deosebire de femei, mai ales cele frumoase, cu poză la profil. Astea sunt așa de asaltate de mesaje instant, că nici să vrea n-ar putea vorbi cu toți cei care le apelează.

Îl găsesc pe cel care mă cautase prima oară. Îl cheamă Laurențiu, are treizeci și nouă de ani, spune că nu are o poză să îmi trimită, mă întreabă dacă stau singur, îi scriu că da, face o pauză și zice *Vrei să ne vedem diseară?*. Și, ca prin vis, îi răspund că da, stabilim să ne vedem la șapte undeva, aproape de casa mea.

Întârzie un pic, vorbește la telefon când ajunge, e un tip slăbuț, cu chelie, tuns scurt, o apariție destul de banală și inofensivă. Facem cunoștință și mergem la mine. Îi ofer o bere, se înfiripă o conversație de salon, nu prea îmi dau seama ce ar trebui să fac mai departe. Dintr-odată mă întreabă dacă poate stinge lumina, eu încuviințez timid și el se ridică, închide comutatorul, în cameră se face semiîntuneric, lumina de afară pătrunde printre păturile prinse de ferestre. Eu stau pe fotoliu, mă simt stingher, mai iau o gură de bere, Laurențiu vine în fața mea, îmi șoptește să îi dau mâna, îl ascult, el mi-o ia și îmi freacă încet palma de pantalonii lui. Îi simt membrul întărit prin stofa moale și mă excit fără să vreau. El continuă să îmi plimbe mâna pe membrul lui, apoi își dă jos pantalonii și mă pune să îl mângâi prin chiloți. Nu îmi place materialul din care sunt făcuți boxerii lui albi, e un fel de bumbac aspru la atingere. Îi lasă să cadă și scoate penisul la iveală. Îl apucă cu o mână și îl împinge spre gura mea deschisă. Are un gust

ciudat, nu îmi place, încearcă să mi-l vâre și mai mult în gură și îmi vine să vărs. Îmi cer scuze, îmi dau capul înapoi, mai iau o gură de bere și încerc iar să îl sug. Îmi vine să vomit din nou, îi spun că îmi pare rău, dar nu pot să o fac. Laurențiu nu pare să înțeleagă, vrea din nou să îmi vâre penisul în gură, eu îl refuz iar și se lasă păgubaș. Apoi îi zic să încercăm pe la spate, îmi dau și eu jos blugii și chiloții, îi spun că am niște lubrifiant la capul patului, el îmi zice că nu e nevoie și încearcă să mă penetreze pe uscat. Bagă doar vârful puțin și se oprește pentru că mă doare și îl rog să ne oprim. Încercăm din nou peste câteva clipe, până la urmă renunțăm, îmi dau seama că nu e pentru mine experiența asta. Îmi cer din nou iertare, tipul nu zice nimic, cred că e supărat, eu tot îi dau înainte că îmi pare rău, el mă întreabă dacă se poate duce la toaletă, dau din cap, intră în baie și cred că se masturbează după oftatul pe care îl scoate în mai puțin de un minut. Apoi mai vorbim puțin, e destul de înțelegător, zice că e bine că măcar mi-am dat seama că nu vreau să fac așa ceva, am încercat și eu, nu are de ce să îmi pară rău.

Pleacă și rămân singur. Mă simt murdar, îi simt încă gustul penisului pe buze; sau poate doar îmi imaginez.

29. UN CĂMĂTAR

Victor nu vine nici azi, Ramona s-a dus să vadă o garsonieră obosită în Drumul Taberei, așa că, atunci când sună fixul și o voce groasă zice că vrea să vadă vila din Primăverii, tot eu sunt norocosul care are șansa să dea lovitura. Dacă reușesc să fac vânzarea asta și să zicem că ne luăm comisionul întreg, iar eu îmi iau apoi partea întreagă de la patron, ei bine, atunci aș câștiga vreo douăzeci de mii de euro. Nu îmi fac mari speranțe, dar tot nu mă pot opri din făcut planuri, pentru unul ca mine asta ar fi o comoară. Mi-aș renova garsoniera, mi-aș lua haine mai bune, aș pune și niște bani deoparte, chestii din astea.

Clientul are în jur de patruzeci de ani, înalt cam de un metru nouăzeci, bine făcut, ceafă de taur, fruntea lată, ochii mici, pătrunzători, tuns periuță. E îmbrăcat cu o geacă de piele, cămașă, pantaloni de stofă, pantofi eleganți, toate negre. La mână are un lanț gros de aur, ghiul pe deget. Nu răspunde la salut, se prăvălește dintr-o mașină de neam prost, un SUV mare cât un munte, o declarație de putere pe care o dau parveniții ca o sfidare a bunului gust. De fapt, mașina nu are nicio vină, doar că e în locul nepotrivit, cărând un malac nenorocit printr-un oraș supraaglomerat.

Individul mi-a stârnit repulsia încă de când am vorbit la telefon, nici atunci nu a dat bună ziua, a trecut direct la subiect pe un ton obraznic, superior, poate chiar poruncitor.

Mergem în tăcere câteva clipe, apoi el pune o întrebare, două, despre casă și dintr-odată se pornește. Îmi spune că el știe mai multe case ca aia, că o să cumpere câteva din ele, dar la prețul care îi convine lui, că el nu e vreun fraier, e un șmecher care se știe cu ăia din clanul nu știu care și e prieten bun cu ăla și ălălalt mafiot, a copilărit cu periculoșii și e frate cu toți și a făcut și închisoare da’ nu s-a atins nimeni de el, pentru că, după cum am aflat deja de câteva ori, e un mare șmecher, nu un agarici, ca mine probabil. Sau ca orice alt om normal, care nu e o scursură, un jeg mândru de frica ce o produce în sufletul oamenilor cumsecade, o putoare care nu a muncit o clipă în viață, o scârbă care a ruinat vieți și familii, un șobolan dezgustător. Ghiolbanul își continuă tirada, eu nu spun nimic, nici nu am cum și nici nu cred să aștepte vreun comentariu, e limpede că și-a mai rostit monologul patetic și în alte situații. Spune nume de interlopi, porecle hilare, zice că are fetițe la produs și băieți la combinații în Spania și Italia, se dă

mare, se umflă, e clar că vrea să bage frica-n mine. Îmi povestește cum a fost el la o altă casă, tot cu un agent din ăsta, ca mine, adică un agarici în ochii lui, tonul e destul de elocvent ca să îmi dau seama ce gândește despre mine, și așa gândesc oricum ăștia ca el despre oamenii normali, iar amărâtul ăla de agent a fost obraznic cu el, n-a vrut să-i dea numărul proprietarului, că îi lăsa și lui ceva, înțelegi, îl cinstea, da' muistu' nimic, eh, și atunci l-a amenințat, i-a zis că o să aibă probleme, că să fie cu grijă când merge pe stradă, s-a răstit la el, l-a speriat pe fraier și ăsta i-a dat numărul și nici nu i-a mai dat nimic papagalului, așa, ca să-l învețe minte pe pulifrici că a avut tupeul să îl înfrunte și să-i zică *nu*, lui, marelui om, căcatului suprem al evoluției.

Se oprește un moment, îi sună mobilul, are o manea ridicolă drept sonerie, logic, vorbește cu unu' care are să îi dea niște bani, din ce îi mormăie ăluia în telefon e clar că tipul meu e cămătar. Să iei bani împrumut de la unul ca ăsta mi se pare cea mai mare idioțenie posibilă. Până la urmă, dacă te bagi cu așa un specimen ori ești prost, ori inconștient, și pentru oricare dintre variantele menționate finalul e unul singur – ești terminat. Pentru că un om ca ăsta nu cunoaște mila, îl doare-n cur că ai și tu o familie, că rămâi pe drumuri, vine și îți ia casa, mașina, ce mai ai și pa, pa.

Și faza cea mai de căcat e că poți să ai banii să îi dai înapoi, el face în așa fel încât să nu îl găsești la termen, ca să îi plătești datoria, nu răspunde la telefon, nu e acasă și a doua zi vine la tine și asta a fost.

Ce poți să faci?

Cine dracu' te-a pus să intri în apă cu rechinul?

Chiar credeai că e om, că o să te poți înțelege cinstit cu el, că o să ai un pic de control asupra situației? Da, la început poate ți-a lăsat impresia asta, dar e magia lui, frate, să te facă să crezi că o să fie bine, un truc ieftin și la revedere, fraiere!

Între timp ajungem la vilă, gunoiul continuă să vorbească la telefon, eu îl aștept răbdător și oarecum descumpănit, se pricepe jigodia să bage frica-n oameni, trebuie să fii într-un anume fel ca să poți face lucrurile pe care le face el, să ai inima de piatră și, dacă nu trăiești în mediul lor, dacă nu ești obișnuit cu golăneala și șmecheria care rod orașul ăsta ca un cancer, ei bine, atunci e simplu să ajungă la tine, să te intimideze, pentru că ăsta e țelul lor – să bage frica în oameni, să îi supună, să le zdrobească încrederea în ei, să îi îngenuncheze și apoi să îi sugă de tot ce au.

Simt un amestec ciudat de frică, furie și revoltă la gândul că pot exista și oameni ca el, cred că mi-ar plăcea să îl bat până cade lat, să îi zdrobesc capul ăla de țăran cu o bâtă, să îl arunc într-o groapă fără nume și acolo să se piardă pentru totdeauna.

Mi-aș fi dorit să fie și Victor cu mine.

*

Mai demult am fost să văd o garsonieră confort trei, într-o zonă destul de dubioasă, cu tot soiul de ciudați postați în fața blocului de patru etaje desfigurat de antene parabolice, rufe puse la uscat, pereți mânjiți și grilaje ruginite. Holul soios puțea a pișat, fum de țigară și mâncare prajită, în timp ce urcam scările înguste auzeam zbierete din spatele ușilor, plânsete de copii, certuri, mormăieli de bețivi și voci ascuțite de femei

isterice.

Deja eram obosit și deprimat când mi-a deschis ușa proprietarul, un domn de treizeci și ceva de ani, plăpând, cu ochelari și aspect de intelectual, cu părul rar, tras la față, o apariție civilizată în mijlocul unui ghetou. Toată garsoniera avea cam treișpe-paișpe' metri pătrați, groaznic de mică, claustrofobică de-a dreptul, o cutie de chibrituri cu pereți din beton armat. Cu greu îți puteai imagina că pot trăi oameni în asemenea condiții.

Întins pe pat, în camera meschină până la sufocare, stătea cel mai frumos copil pe care îl văzusem în viața mea, o fetiță de vreo cinci ani, blondă, slăbuță, cu fața palidă și suptă de foame și suferință, cu ochii mari, albaștri, oglindind acea tristețe proprie copiilor, pură, fără ascunzișuri, fără interese, fără speranță.

Când i-am întâlnit privirea, m-am topit pe loc, mi-am simțit sufletul rupt în două, am înghițit în sec și m-am întors către tatăl ei.

Cerea o sumă destul de mică pe garsonieră, voia să o vândă cât mai repede și motivul era simplu. Datora vreo trei mii de euro unui cămătar și, dacă nu îi plătea urgent, urmau să ajungă în stradă. Tipul era profesor la Politehnică, avea un salariu de căcat și fetița avusese niște complicații, trebuise să fie operată și, cum nimeni nu îl ajutase cu bani, se dusese la bancherul cartierului, un țigan mare și burtos, și îl implorase să îl ajute. Ăsta îi dăduse banii și acum trebuia să îi înapoieze în maxim o lună, abia pusese garsoniera la vânzare, eu eram primul client, ca să spun așa, și era dispus să și lase la preț, doar să poată plăti datoria, iar apoi, cu banii rămași, să găseasca undeva să stea cu chirie.

Bărbatul mi s-a destăinuit fără rețineri, poate că îi trezisem încrederea, poate că mă simpatiza din pricina asemănării dintre noi, atât fizice cât și a felului de a fi – timizi, inadaptați, pasionați de cărți, nu știu, cert e că am petrecut aproape două ore la ei în casă, vorbind despre toate cele, făcând-o pe cea mică să râdă și să aducă soarele, printre gratiile brune, pe chipurile noastre destinse pentru o clipă.

Mi-am dat toată silința să vând garsoniera, am dat-o la ziar, mi-am sunat clienții, am luat legătura cu ceilalți colegi, să văd dacă au ei vreun cumpărător și peste trei zile am găsit pe cineva interesat, o bătrânică ce sunase după anunțul meu din ziar. Imediat am pus mâna pe mobil și l-am apelat pe profesor. Și el îmi zice că a găsit deja cumpărător, vocea îi tremură de emoție, pe moment sunt descumpănit, dar mă repliez rapid și îi spun că mă bucur sincer pentru el și fetiță și că le doresc tot binele din lume. Când închid telefonul, sunt mai mulțumit decât dacă aș fi vândut-o eu.

Apoi, într-o seară, peste trei săptămâni de când vorbisem ultima oară, mă sună disperat.

Îmi spune o poveste încâlcită, cum că cel care trebuia să îi cumpere garsoniera nu a mai venit la notar, avea telefonul închis, nici nu făcuseră vreun precontract, cumpărătorul insistase să dea toți banii odată, se jurase că nu îl încurcă, știa și el povestea profesorului și părea un om corect, dar abia atunci îi veneau banii pentru garsonieră, da, îi veneau sigur, fără nicio problemă, vorbiseră ieri la telefon și

stabiliseră încă o dată ora de întâlnire la notariat. Și acum dispăruse de pe fața pământului. S-a dus și la adresa lui, a bătut și a sunat la ușă și nimeni n-a venit să îi deschidă. Nu mai înțelege nimic. Și poimâine vine scadența, are mai puțin de două zile să vânda garsoniera, să facă rost de bani. Se bâlbâie, își pierde șirul, zice ceva despre mama fetiței care murise cu doi ani în urmă, că a văzut-o ieri pe stradă, apoi revine la ce spunea despre vânzarea garsonierei. Povestea lui mă lovește ca un tsunami, mă duc la fund, îmi pierd cunoștința pentru câteva clipe, apoi îmi revin, țâșnesc la suprafață, îl liniștesc, îi spun că îmi sun clientul să văd ce zice și îl contactez înapoi.

Pierd ceva timp până reușesc să găsesc telefonul bătrânei, o apelez cu sufletul la gură, nu răspunde, insist, o sun de cinci-șase ori, reușesc să o prind și ea îmi spune că a cumpărat altă garsonieră. Mă prăbușesc iar, sunt febril, nu îmi vine nicio idee. E prea târziu să mai dau anunțul la ziar, nu mai am clienți pentru el, nu știu ce să fac, sunt cuprins de neputință. Îl sun înapoi și el e resemnat, mai mult tăcem amândoi în telefon, îl întreb apoi ce o să facă, îmi șoptește – *nu știu*.

Noaptea mă zvârcolesc pe toate părțile, caut în zadar o soluție, mă trezesc buimac, nici nu știu când am adormit.

Ziua trece greu, aș vrea să îl caut să îl întreb dacă a reușit să facă ceva, dar nu pot, nu am curajul să îi înfrunt disperarea.

Îl sun peste două zile, simt că ceva bun trebuie să se fi întâmplat, sunt sigur că îmi va spune că e bine, că a dat banii înapoi și acum stau cu chirie într-un loc mai civilizat. Nu răspunde, îl sun iar peste două ore, nimic, mă neliniștesc, sper doar că nu a făcut vreo tâmpenie, apoi mă sună înapoi, îl întreb ce a făcut, răspunde – *Nimic*, și tace. Nu știu ce aș putea să îi mai spun, îl întreb dacă au unde să stea, zice că o să locuiască câteva zile la o mătușă, apoi vor vedea. Îi spun să vină la mine după aia, să stea alte câteva zile și mai vedem apoi ce și cum, el răspunde că se gândește, îmi mulțumește și convorbirea ia sfârșit.

Trece o săptămână și nu mă sună. Nu știu dacă să îl caut eu sau nu, până la urmă pun mâna pe telefon, iar nu răspunde, aștept toată ziua să îmi dea telefon înapoi, îl sun iar a doua zi, nimic, abia a treia zi reușesc să dau de el și îl conving să ne vedem la o bere. Întârzie jumătate de oră, e nebărbierit, are ochii roșii, o căutătură dementă, e tăcut, dă berile pe gât ca pe apă plată. Încerc să îl îmbărbătez, dar nici eu nu prea cred ce zic, îmi vin în cap doar niște clișee nenorocite, gen „*Ce nu te omoară te face mai puternic*“. Mda. Din senin izbucnește într-un râs nervos, parcă a înnebunit, își dă ochii peste cap și îmi spune că l-a văzut pe cumpărător ieșind din blocul în care stă cămătarul. Pe moment nu înțeleg, nu văd legătura și îl întreb ce vrea să zică. „Ce dracu' să zic! E simplu. Cumpărătoru' pulii… nu era niciun cumpărător, prietene ! Înțelegi ce vreau să zic? Era un om de-al nenorocitului ăla, băga-mi-aș pula-n el și-n morții lui de nenorocit, mi-a distrus copilul, jegu' dracului!“ Are lacrimi în ochi și îndârjirea i se topește. *Fetița mea, comoara mea, ce am făcut?!*

Atunci a fost ultima oară când l-am văzut pe profesor. L-am mai sunat de câteva ori, dar nu mi-a mai răspuns.

*

Gealatul se plimbă alene pe coridoarele vilei, își aruncă ochii mici în stânga și în dreapta, nu îmi ascultă prezentarea, cred că la fel de bine ar fi fost să fi venit singur, fără mine, nu îl interesează ce am eu de spus și nici nu se obosește să ascundă asta. Mai mult, pare ușor iritat de bolboroseala mea imobiliară, se uită cu un aer sictirit în jur, mă ocolește, intră în camere ca la el acasă. Într-un final ne întoarcem în living, se aruncă pe canapeaua uriașă, aceeași canapea pe care stătuse sosia lui Richard Gere acum ceva timp. Și Victor. Oare ce s-ar întâmpla dacă ar fi el aici? Îl privesc pe malac, e mare al dracului, nu cred că Victor al meu ar reuși să îl țină sub control. Și totuși… până la urmă nu contează cât de mare ești, cât de puternic, fizic mă refer, dacă ai spiritul frânt te prăbușești la pământ și ești la cheremul ăluia care îți domină mintea.

Gorila îmi cere impertinent să îi aduc ceva de băut, scoate un pachet de țigări, aș putea să îi spun că doamna proprietar nu tolerează fumatul în casă, dar nu cred că ar folosi la ceva, probabil că mi-ar replica superior că da, dar *doamna proprietar* nu e aici, așa că… și o las baltă. Sunt destul de obosit și ideea unei discuții în contradictoriu cu așa o creatură grotescă mă sleiește de tot. Mă duc resemnat la frigider, îl întreb ce dorește să bea – cola sau bere? Idiotul îmi cere whisky, evident că nu există așa ceva în frigider și atunci acceptă nemulțumit un pahar de suc, fără să zică mersi, normal. Sunt curios dacă a mulțumit cuiva în viața lui, dacă măcar are o vagă noțiune despre ce înseamnă să fii recunoscător, dar mă cam îndoiesc, maimuțoii de genul lui cred că totul li se cuvine, că toți trebuie să alerge să îi mulțumească, să se ploconească la picioarele lor păroase, să le sărute tălpile împuțite, să le gâdile cururile cu limbile și să îi slăvească în general ca pe niște împărați de tinichea ce sunt.

Măria Sa și-a aprins o țigară subțire, de gagică, pufăie alene, mai soarbe din pahar cu un gest prețios, face ochii mici când își vâră chiștocul între dinții galbeni și strâmbi, se scarpină după urechea păroasă, apoi între dinți, scuipă ceva pe jos, e ditamai bădăranul proțăpit pe canapea ca la mă-sa acasă.

Mă gândesc cum ar fi să mă duc până la barul din spatele lui, să iau un cuțit mare de bucătărie, din ăla de îi fac reclamă la emisiunile alea ridicole în care vorbesc toți ca niște retardați, un cuțitoi cât o sabie, cu tăiș dublu, cuțitul de feliat miraculos care taie orice dintr-o lovitură, perfect adaptat pentru bucătăria ta, să mă unduiesc ușor către canapea, să dansez mut spre ceafa groasă de meltean, să îi cuprind într-o mângâiere tandră fruntea, să îi trag capul pe spate și să îi retez beregata dintr-o singură mișcare sau poate să îi împlânt cuțitul între coaste, să îl răsucesc ușor prin organele interne, să îi aud grohăielile de porc înjunghiat și să stau apoi în fața lui privindu-i trăsăturile schimonosite, cerșind pentru viața lui, milogindu-se cum au făcut-o atâția alții în fața lui. Doar că eu nu îi iau casa sau mașina, îi iau viața.

Gândul vinovat mă satisface pentru o clipă, apoi bruta rupe tăcerea și mă întreabă unde e proprietarul, cum dăm de el? E în America, răspund, mă sună de pe un număr ascuns o dată pe săptămână să îi spun ce am mai făcut. Cămătarul se uită urât la mine, nu crede ce îi spun, dar nu mă simt jignit, otrepele de genul lui nu au încredere în

nimeni și e și normal – fiecare îi judecă pe ceilalți după felul lui de a fi, dar nu spune nimic, stă și se gândește îndelung, dracu' știe la ce, probabil cum să dea de cucoana americană. Își termină țigara, o stinge în pahar, îl lasă pe masă, să îl strângă sulea, adică eu. Se ridică brusc de pe canapea și îmi aruncă – Zii că îi dau șase sute. Mă suni să îmi zici ce ai făcut!

Atât.

Își azvârle geaca neagră de piele pe umeri și se cară fără să mai zică ceva. Rămân nemișcat și îl urmăresc cu privirea până când trântește după el poarta mare, de lemn sculptat.

Doamna proprietar nici nu vrea să audă, spune cu accent american că nu lasă un cent, e nervoasă, parvenita dracului. Aproape că îmi închide telefonul în nas.

Îl sun pe cămătar și nu pare prea afectat de refuz. Probabil că atunci când ești doldora de bani câștigați ușor, te cam doare undeva de refuzuri, oricum ai de unde alege altceva. Îmi zice doar – *Bine! Atunci mai căutăm!* Și închide.

30. MOMENTE

N-am mai vândut nimic de două luni, abia mai am bani de mâncare. Sunt disperat, nu știu de unde să mai fac rost de bani. Dinții mi s-au stricat de tot din cauza sucurilor acidulate, a fumatului, a indolenței de care dau dovadă de când trebuie să am grijă singur de mine. Durerile sunt groaznice, dar nu mă duc la dentist, poate pentru că n-am bani, mi-e frică, mi-e rușine că o să mă întrebe cum am ajuns în halul asta, poate că nu mai îmi pasă, habar n-am. La dracu' cu toate, fac ture prin cameră cu dinții încleștați, mormăi, îmi curg balele, urlu ca un turbat, fac flotări, abdomene, genuflexiuni, fumez țigară de la țigară și până la urmă durerea trece. Adorm cu lacrimile încremenite pe obraji și cu genunchii strânși la piept.

Ramona s-a despărțit de golanul ăla de prieten al ei. În sfârșit a luat o decizie bună, mă bucur pentru ea că a scăpat de panarama aia de om. Nici ea n-a vândut nimic, e într-o situație jalnică, mai ales că are copii de crescut, alte responsabilități, nu-și permite să fie mândră ca mine, trebuie să se umilească pe unde poate ca să facă rost de bani. Să se roage, să implore, să scoată copiii în față, să facă tot ce poate ca să supraviețuiască. Într-una din zile se întâlnește cu un barosan, cu mașină tare, bani, chestii din astea. Victor face mișto de ea, îi spune că dacă vede că băiatu' e timid, să îi bage o mână-n pantaloni și vede ea atunci cum îi trece rușinarea. Ramona zâmbește, eu găsesc vulgare vorbele lui, Victor o privește într-un anume fel, ea se uită pe sub gene la el. Ce dracu', și ăștia s-au futut? Sunt aproape sigur de asta după cum se uită unul la altul, în fine, asta e, ce mai contează?

Nici Ioan nu o duce mai bine după cearcănele pe care le are la ochi – mari, negre, ca niște pungi cenușii, are aspect de om bolnav. De când a plecat Laura nu a reușit să mai facă vreo vânzare, nevastă-sa stă acasă, freacă menta în cutia aia de garsonieră.

Într-una din zile, doamna Roman mă cheamă la ea în birou și îmi spune că Ioan vrea să plece, că nu mai rezistă așa, fără bani. Mă întreabă ce să facă, să îi ofere un salariu, ce părere am eu de chestia asta, e Ioan suficient de capabil încât să merite visul suprem al agentului imobiliar – un salariu decent? Nu înțeleg de ce mă întreabă pe mine asta, ce treabă am eu, de ce nu se sfătuiește cu bărbată-su? Poate mă pune la încercare, vrea să vadă dacă îi mai port pică lui Ioan pentru ce s-a întâmplat și apoi de

ce nu îmi dă mie salariu, de ce lui? Îi răspund evaziv, spun că Ioan e un băiat bun, dar ca nu știu cât de bun e ca agent, că nu m-am dus cu el la vizionări, că din partea mea n-are decât să îi dea un salariu, dar că ea și domnul Roman știu mai bine, în fine, o scald cum pot. Și acum ce dracu' vrea și asta de la mine? Să fiu de acord să îi dea bani, când ea îmi e și acum datoare pentru vânzarea aia la care trebuia să îmi iau și eu banu'? Du-te-n mă-ta! Zâmbesc fumos la dânsa și mai spun că Ioan e un băiat sufletist, emotiv, că masca aia de bărbat dur e doar așa, pentru alții, că uneori chiar l-am auzit cum se bâlbâia la telefon, că țin mult la el și alte căcaturi din astea.

Peste două zile, Ioan ne anunță că pleacă și iar e lumea tristă, lacrimi de la mangusta aia de Simona, emoții, chestii-trestii, la revedere.

*

Pe site alternez profilele, intru când de pe al meu, cel oficial adică, de hetero, cu poze, când de pe cel de bisexual. Îmi fac și unul de gagică, pun o poză luată de pe net care pare veridică și sunt asaltat de mesaje instant de la toți bădăranii și mocârțanii de pe site, cu unii intru și pe mess, am și aici un id de gagică, gen dominique liniuță jos optzeci și ceva, îi tachinez, simt o plăcere perversă să mă joc cu ei, unora mai frumoși le dau și întâlnire, îi trimit la dracu'n praznic, îmi bat joc de talentele lor de mari cuceritori. Probabil că sunt doar invidios pe astfel de băieți care cuceresc ușor fetele, băieți dezghețați, populari, cu prieteni mulți și admiratoare, cu bani și mașini, țoale ca turnate pe corpurile lor perfecte.

Intru și pe profile de lesbiene, le apelez, vorbesc cu unele pe mess, le propun să facem sex prin internet (fără webcam, evident), scriu tot soiul de idioțenii pe acolo, cam ce am văzut și eu printre pornelile cu lesbiene, câteva, puține, se prind că sunt un retardat de bărbat și mă iau în zeflemea sau se supără și mă jignesc. În fine, mă plictisesc destul de repede și intru pe profilul oficial, nicio gagică nu răspunde la mesaje, peste jumăte de oră sunt iar bisexual și vorbesc cu Fabian, un băiat cu doi ani mai mare decât mine, simpatic, glumeț, un tip de gașcă.

Are o prietenă de trei ani, intuiesc că s-a cam plictisit și acum încearcă experiențe noi. Spune că a făcut-o și în trei, că îi place sexul cu bărbați, nu e gay, nu vrea îndrăgosteală sau săruturi senzuale cu vreun bărbat, ci pur și simplu să se distreze, să experimenteze. Pare un băiat de bun simț și îmi face plăcere să vorbesc cu el. După vreo trei-patru zile de mesengereală îmi propune să bem ceva împreună, mă întreabă dacă stau singur, stabilim să ne vedem în seara aia.

Mă duc la market, cumpăr prezervative, frișcă și o sticlă de șampanie.

Când ajunge la bloc mă sună, eu ies să îi dau drumul înăuntru, ne salutăm, e un băiat mai înalt ca mine, un pic mai plinuț, cu o față simpatică, proaspăt bărbierit, brunet, tuns scurt, îmbrăcat într-un costum maro închis. Eu port o cămașă bleu, cu cravată albastră și pantaloni de stofă neagră. Îl invit înăuntru, îmi cer scuze pentru dezastrul din casă, el zâmbește, mă liniștește imediat, e drăguț, încearcă să mă facă să mă simt bine ca gazdă, deși locul ăsta chiar arată jalnic. Vorbește destul de mult, îmi povestește despre alte aventuri ale lui, despre bărbați întâlniți tot pe site. Îmi dă detalii

picante, fără să vreau încep să mă excit, totuși parcă nu mă atrage ideea de a face sex cu un bărbat, mi se pare scârbos, dar în același timp imaginea penisului din Hustler în gura mea mă face să mă întăresc.

Fabian se oprește o clipă, mă privește intens și îmi spune că se duce la baie pentru un minut. Când se întoarce îl aștept în picioare în mijlocul camerei, cu lumina stinsă. Se apropie de mine, îmi dă jos ochelarii și, fără un cuvânt, începe să îmi maseze penisul prin pantaloni. În același timp îmi apucă mâna și mi-o plimbă peste pantalonii lui. Geme ușor în timp ce îi desfac șlițul și îi ating chiloții, penisul, îl mângâi prin țesătura moale. Apoi îi șoptesc că vreau să mă lege și imediat îmi dă jos cravata de la gât, îmi imobilizează brațele la spate și mi le leagă strâns, după care mă cuprinde pe la spate și mă mângâie din ce în ce mai apăsat, până ce gâfâielile mele inundă întunericul. Mă aruncă pe pat, mă leagă la ochi cu o eșarfă, îmi dă jos pantalonii, mă mângâie pe chiloți, îi trage de pe mine și îmi face sex oral. Mă simt grozav de excitat, îi șoptesc să își dea cu frișcă și să mi-o bage în gură. Mă prinde de cap și peste o clipă simt penisul lui dulce pe limbă, nu e foarte mare, dar îmi umple totuși gura, mă lasă să îl sug pentru câteva momente, după care își pune prezervativul, își dă cu lubrifiant pe el și mă fute în cur. Mă doare un pic, dar e și plăcut, cred că mai mult îmi place senzația de a fi imobilizat și posedat sălbatic, în colțul gurii am salivă și frișcă. Termină zgomotos, apoi mi-o suge până ating și eu climaxul.

Se ridică și mă lasă așa, legat, răsuflând greu, golit de gânduri. Apoi sentimentele se năpustesc asupra mea ca un stol de ciori spre un cadavru. Mă simt bine, în același timp vinovăția mă apasă, mă întreb cum naiba am ajuns aici, oare chiar sunt homosexual? Gândul mă face să mă strâmb, mă oripilez la gândul de a dormi alături de un bărbat, de o maimuță păroasă, în mod sigur prefer corpul cu forme molatece al unei femei.

Bine, și atunci?

Ce caut aici?

31. UN FUTAI NEAȘTEPTAT

Ramona pleacă și ea de la agenție, și-a găsit un post de vânzătoare, nu câștigă prea mult, dar cel puțin are un venit asigurat pentru copiii ei. Probabil că așa e cel mai bine pentru ea.

Doamna Roman angajează alți doi agenți în locul ei, niste băiețași cu care n-am nicio treabă, puștani din ăia disperați după telefoane deștepte și facebook. Ce dracu' să vorbesc cu ei?

Peste câteva zile, Ramona trece pe la birou să își ridice cartea de muncă, fumăm o țigară împreună. Victor e plecat. Îmi spune că a trimis copiii la țară, e târziu, programul e pe sfârșite, o întreb dacă vrea să mergem la mall să bem ceva și ea zice da.

Peste două ore suntem la mine acasă.

Ramona stă pe fotoliu, s-a amețit nițel, își tot mângâie și aranjează părul, eu stau întins pe canapea și o urmăresc printre gene.

Îi mai fac un gin tonic, apoi îi spun să se dea un pic mai încolo să mă așez și eu pe fotoliu lângă ea. Acceptă imediat, continuăm să vorbim, înghesuiți unul în altul, îmi petrec mâna pe după spătar, mă joc ușor cu buclele ei aurii în timp ce vocea îi devine din ce în ce mai șoptită, cu degetele îi desenez conturul buzelor și ea se oprește, mă privește cu ochi tulburi, iar eu o prind ușor de bărbie și o sărut prelung.

Apoi o fut fără prezervativ, mă zvârcolesc deasupra ei vreo două minute și îi termin pe stomac. Mă prăbușesc peste ea și Ramona mă strânge puternic în brațe și îmi șoptește – *Să nu mai faci asta!* Are lacrimi în voce. *Niciodată!* O întreb – Ce să nu mai fac? și ea doar repetă – *Niciodată!* și mă strânge și mai tare.

Apoi o conduc la tramvai și o mai sărut o dată înainte să mă pierd în noapte.

Peste jumătate de oră, mă masturbez cu gândul la ce s-a întâmplat.

32. LA O BERE

Vineri seara mergem la o terasă cu băiețașii cei noi, Florin și Maxim, de i-a angajat doamna Roman după ce s-a cărat și Roxana, doi bulumaci care abia au terminat liceul și care mă cam enervează, că par niste tâmpiți tip generația nouă, tari în gură și cam trogloditi, dar mă decid să încerc să îi cunosc mai bine. În fine, ajungem la terasă, e și Victor cu noi, ne așezăm pe niște scaune de plastic, luăm patru beri. Locul e super aglomerat, zumzăială, îmi place atmosfera, e de viață.

Maxim, puștanul brunet și subțirel, frumușel și cu o alură de șmecheraș care mă seacă la ficați, se uită în jur și întreabă:

— Pula mea, frate, care-i treaba, n-ați găsit și voi o terasă mai ca lumea, pula mea? și țâțâie disprețuitor din buze.

— Da' care-i problema, ce nu-ți place ? îl întreb și eu.

— Păi, băi nene, uită-te și tu, pula mea, numai bulangii, pula mea, nicio pizdă, uită-te, na! și face un gest larg.

Într-adevăr, în jurul nostru sunt mai mult băieți sau bărbați, mai ales la masa de lângă, unde sunt vreo șapte malaci, probabil din vreo brigadă din aia de cartier cu care nu e bine să te pui.

— Și ce, am venit aici să bem o bere, care-i treaba, n-am venit să ne futem! îl reped eu și băiețică închide gura nemulțumit.

Victor e tăcut, îi măsoară din priviri pe companionii noștri care se angrenează într-o discuție despre net, telefoane obișnuite și telefoane *dăștepte*, vorbesc un soi de păsărească care mă face să turbez, din când în când răzbate câte un *pula mea* dinspre ei, tot ce aud e ce muzică și ce filme au mai dat ei jos de pe net, ce telefoane șmechere e mai bine să-ți iei ca să fii cool și tot așa.

Până la urmă îi întrerup.

— Vă place să citiți, băieți?

— Ce? Florin se uită la mine ca la un nebun. Ce-ți veni?

— Păi, ăăă, nimic, voiam doar să știu dacă vă place să citiți, uite, mie mi-a plăcut mult *Shogun-ul*, abia l-am terminat, mi s-a părut super tare.

Maxim dă din mână a lehamite.

— Băi, ce dracu', mă, credeam că am venit să bem și noi o bere și să vorbim ca

băieții, ce pula mea ne iei cu d-astea, cărți, căcat, lăbăreli. Ce pula mea să citești, vezi filme, te joci pe calculator, bagi o porneală, agăți niste pizde pe net, asta e viața noastră, nu căcaturi din astea. Cărți! zice și pufnește într-un fel superior care mă complexează pentru o clipă și mă întreb dacă e ceva în neregulă cu cititul carților. Cărți! repetă el și se uită la mine ca la un lepros.

Reflectez un pic la vorbele lui, poate are dreptate, de când cu netul nici eu nu mai citesc, apoi încerc să schimb vorba.

— Și cum vi se pare jobu' ăsta, vă place?

— Ce job? zice Florin.

Mă uit la el cruciș.

— Ăla de dansator exotic, care pula mea crezi? rânjesc eu.

Tipu' nu gustă gluma, e un blond din ăla spălăcit și serios, plin de el, cu mutră de neonazist și Doamne ferește să glumești cu el sau să faci vreun spirit pe seama lui, zici că am lăsat-o pe mă-sa grea, așa urât se uită la mine.

— Mda, e ok, cred, oricum chestia asta cu imobiliarele e așa, la mișto, ca să nu mă mai fută tata la cap până la anu', când dau iar la ASE, că am picat acuma și tre' să o frec cumva până la anu', știi...

— Cine știe, poate îți place așa tare că nu mai dai la ASE, îl tachinez eu și blondul se umflă.

— Nicio șansă, pula mea, asta e meserie de ratați, zice și râde obraznic la mine.

Jegosu' ăsta vrea să mă provoace, dar îl las în pace, vreau doar să beau o bere și să stau liniștit.

— Bine, bine, și atunci, dacă e de ratați, de ce te-ai angajat ?

— Ți-am zis, îmi replică el plictisit, n-aveam altceva ce face și nici nu găseam ceva serios și oricum nici nu voiam ceva care să mă țină toată ziua, aici e ok, mai bagi o vizionare, ceva, și te cari acasă, e bine'n pula mea.

— Da, frate, ai dreptate, se bagă și Maxim și rânjește la mine. Numa' ratați la jobu ăsta frate-n pula mea. Și io la fel, frate, vreau s-o frec nițel p-aicia, poate fac vreo șmecherie și iese ceva ca lumea, 'nțelegi, zice el și face cu ochiul, o împușc, ca să zic așa și mă tirez frate de la bulangii ăștia, dă-i-n pula mea.

Se lasă pe spate și râde ca un bădăran cordit ce e. Victor îl străpunge cu privirea, își ia mapa de sub masă, o deschide, cotrobăie prin ea, scoate o foaie de hârtie și un pix și le aruncă pe masă. Maxim tace subit din gură și se uită ciudat la ele.

— Ce-i cu astea, frate?

— Stii să scrii, băi cap de muie?

— Ce?!

— Nici un *ce*, te-am întrebat ceva simplu. Știi să scrii?

— Bă, frate, ce pula mea…

— Niciun *băi frate* cu mine, băi fraiere ce ești, că te omor.

Amenințarea din vocea șoptită e atât de copleșitoare, că puța zbârcită din fața noastră se face și mai mică și înghite în sec.

— Stai așa…

— Nu, TU să stai! Ia pixu' și scrie ce-ți zic. Hai, ia-l. IA-L, MĂ!

Puță mică ia pixul în mână și își trage foaia în față. Blondul s-a micșorat și el.

— Deci, scrie așa:

N-am de gând să-ți ascult căcaturile astea, că n-am venit aici să mă fuți tu la cap. Ai înțeles, în pula mea?

— Ce?

— Scrie, mă!

Pixul dansează pe foaie și se oprește. Victor i-o smulge din față, se uită pe ea, pufnește și mi-o aruncă pe masă.

— Ți-am zis că ne pierdem timpul cu muile astea două…

Mă uit pe foaie. Un scris de analfabet se întinde strâmb pe coala albă.

Nam de gând satzi askult kkturile k nam venit să-mă futzi la cap aii întzeles în plm.

33. SILA

Vecinii mei dau câte un spectacol în fiecare dimineață. Cu ușa de la intrare larg deschisă, urlă, se înjură, terorizează un hol întreg. La șapte fix ne dau trezirea și nimeni nu are curajul să iasă la ei, nimeni nu spune nimic, nimeni nu aude nimic. O mână de împuțiți țin la respect majoritatea, se poartă de parcă ar fi singuri, de parcă ar deține holul, de parcă întreg blocul ar fi al lor.

Holul duhnește a jeg și transpirație. În fiecare dimineață ușa de la garsoniera lor se deschide larg și într-o clipită liniștea de până atunci se transformă într-un balamuc, un vuiet deșănțat de sunete grotești. Din casă, tatăl lui Luigi zbiară ceva, fii-su se răstește și el ascuțit, umflata grohăie dracu' știe ce, nu se poate distinge, și tot așa vreun sfert de oră încontinuu, în fiecare dimineață, și sâmbăta și duminica. Odată n-am mai rezistat, am ieșit la ei, l-am rugat pe Luigi să închidă ușa, că vreau să dorm. Taică-su s-a uitat urât pe mine, dar n-a zis nimic. Nici nevastă-sa. Cred că am avut noroc. S-au potolit.

A doua zi au luat-o de la capăt.

În dimineața asta e cel mai rău, de peste o oră îmi răpesc liniștea, urlă încontinuu, trântesc ușa, o deschid iar, glasurile dogite li se amestecă într-un vârtej infernal. Pe palier mai sunt încă nouă garsoniere și nimeni nu iese la nenorociții ăștia, nimeni nu ia atitudine, toți se complac, acceptă statutul de sclavi al unor analfabeți tari în gură.

E doar o altă frumoasă dimineață de sâmbătă în minunatul oraș, în oaza de țărani și țigani, de cocalari și maneliști, de golani și netrebnici, de nesimțiți și puturoși care a devenit Bucureștiul.

Pe la opt și jumătate urletele se risipesc, se face în sfârșit liniște și încerc să adorm din nou, e cald și bine sub pătura moale, visele mă poartă în înaltul cerului, zbor deasupra orașului, sunt afundat într-un somn adânc și plăcut și BAM! – dintr-odată sunt iar treaz, inima îmi bubuie în piept, trec câteva secunde până să mă dezmeticesc și să îmi dau seama unde sunt. Pe hol răsună glasul gros al tatălui lui Luigi, se împletește cu niște manele date la maxim și toată armonia mea se duce încă o dată la dracu'. Nu îi mai suport pe retarzii ăștia, simt nevoia disperată să fac ceva, să îi pun cu botul pe labe odată pentru totdeauna.

Normalitatea implică un grad ridicat de toleranță, îmi răsună în cap o definiție citită din cine știe ce revistă tembelă. La dracu' cu normalitatea, să mă cac pe ea, dacă asta

înseamnă să fii normal, să accepți toate căcaturile de la toți nenorociții, ei bine, atunci nu mă interesează să fiu normal câtuși de puțin.

Tratează viața cu umor, altfel o să înnebunești, îmi susură un gând și pentru o clipă mă destind, reușesc să zâmbesc, dar Luigi urlă ceva despre *pizdă* și dinții mi se încleștează din nou.

Mă duc la frigider și îl deschid. E aproape gol, mai sunt doar două felii de șuncă uitate pe raft. Mai am jumătate de pâine de ieri, îmi fac un sandviș uriaș, cu multă pâine și puțină carne, îmi torn un pahar de cola. Le pun pe măsuța improvizată dintr-o placă de lemn așezată peste cutia de carton în care a fost televizorul și mă trântesc în fotoliu. Pun mâna pe telecomandă și încep nesfârșitul tur al canalelor. După două ore, în care nu pot spune că am *văzut* ceva pe vreun program, închid televizorul și îmi pun mâinile în cap. Sunt groaznic de plictisit. Intru pe net, nu găsesc nimic interesant pe site-ul de socializare, n-am chef de porneli, mă simt deprimat și singur, gândurile îmi zboară spre Diana, singura fată de care am fost îndrăgostit vreodată.

*

Eram la facultate și am remarcat-o de prima oară cum am văzut-o. Bine, nu m-am îndrăgostit de ea pe loc, nici vorbă, dar mi-a atras atenția – o fată înaltă, roșcată, cu ochii catifelați și voce autoritară. Era în aceeași grupă cu mine, se cunoștea cu toți, făcea parte din cu totul alta lume și nu mi-a acordat vreo atenție până prin anul doi când am luat cea mai mare notă la un examen. Atunci a intrat dintr-odată în vorbă cu mine, m-a rugat să o ajut la câteva proiecte, a venit la mine acasă și, în timp, fără să îmi dau seama când și cum, m-am îndrăgostit nebunește de ea.

Am început să scriu versuri, în mare parte dedicate ei, rânduri despre solitudinea celui ce iubește în tăcere, despre suflete îngemănate și atingeri ce te împlinesc, chestii din astea de îndrăgostit. Într-o zi le-am lăsat special pe masa din sufragerie, răsfirate într-un evantai de coli albe, câte un poem pe fiecare pagină, încercând să îi mărturisesc iubirea în felul meu naiv, neîndrăznind să îi spun de-a dreptul ce simt. Atunci când s-a apropiat de masă, am plecat din cameră, pretextând că mă duc să iau un pahar de cola. Când am ieșit din bucătărie și am privit de-a lungul holului, am văzut-o aplecată peste masă, cu o coală în mână și inima mi-a tresărit. Am rămas așa, strângând paharul, ținându-mi respirația și urmărind-o. Peste o clipă am traversat încet holul și am intrat în sufragerie. A lăsat foaia să cadă pe masă și s-a întors. Timpul a încremenit atunci când s-a uitat la mine cu cea mai delicată privire, ochii ei s-au oglindit în sufletul meu și cred, *trebuie* să cred asta, în acea clipă, atât de scurtă, m-a iubit. Apoi expresia i s-a schimbat și eu am lăsat ochii în jos. Acea privire a fost cel mai delicat moment din viața mea.

Peste câteva zile mi-am luat inima în dinți și i-am spus că îmi doresc să fim mai mult decât prieteni, i-am mărturisit iubirea în cele mai sincere cuvinte pe care le-am găsit în adâncul sufletului și am așteptat apoi, cu sufletul plutind, reacția ei. Aș vrea să pot povesti că la auzul vorbelor mele ochii i s-au umplut de lacrimi și m-a îmbrățișat, șoptindu-mi că și ea mă iubește, iar apoi buzele noastre s-au unit, așa cum visasem în

atâtea zile și nopti, dar chestia asta nu s-a întâmplat. A avut totuși considerația de a se preface că se gândește la ce i-am spus câteva secunde, apoi m-a refuzat jenată, mi-a băgat-o pe aia cum că ține prea mult la prietenia noastră ca să o stricăm cu o relație, mă rog, a fost destul de diplomată, nu mai țin minte exact ce a spus, îi priveam buzele cum se mișcă și mă gândeam că nu le voi săruta vreodată, îi urmăream mâinile cum strâng balustrada balconului și știam că nu le voi mângâia nicicând, iar apoi am simțit că mă cufund în mine, mă prăbușesc undeva într-un hău și nimeni nu mai e în jurul meu, iar eu cad la nesfârșit.

*

Mă îmbrac și ies din garsonieră. Pe hol, Luigi bocăne un lavoar vechi cu ciocanul. Se oprește pentru o clipă când mă vede și mă salută. Îl salut și eu cu amabilitate prefacută, ca orice bun vecin ipocrit, și îl depășesc în grabă.

Deschid ușa blocului, îmi trag gluga hanoracului peste frunte și mă duc la supermarket, de unde cumpăr o banană, trei cremvuști și un castravete verde. De asemenea mai cumpăr o cămașă roșie de damă, dresuri negre și chiloței tanga.

Apoi mă întorc acasă, desfac cutia de prezervative și improvizez dildo-uri din alimentele cumpărate. Îmi pun cămașa, chiloțeii și dresurile, mă întind pe pat, închid ochii și îmi închipui că înaintea mea e Diana, cu o cămașa albă de mătase pe ea, deschisă până aproape de buric. În jurul șoldurilor are atașate curelele unui strapon negru. Stă în picioare în fața mea, eu sunt legat cu mâinile la spate. Mă împinge cu o mână pe pat și îmi depărtează picioarele. În timp ce îmi vâr banana în fund, mi-e atât de greață de mine încât simt că aș vrea să îmi tai venele și să termin odată mascarada.

Afară, Luigi bubuie din ciocan.

34. FRENEZIE

Luni reușesc să fac o închiriere și pentru câteva ore mă simt bine, uit de obsesii, uit de frică, îmi iau o sută de euro și lumea e din nou a mea. Dar demonul revine seara și intru din nou pe internet, pe site-uri porno, caut cu frenezie filme cu travestiți și transexuali, cu sclavi, cu orgii bisexuale, cu fetișuri bizare, felching și golden shower, fisting, feminizare și femei dominatoare, ochii mi se rotesc lacomi, caută plăcerea supremă, pentru o clipă îmi zăresc privirea de obsedat reflectată în ecran și mă gândesc să mă opresc, să mă ridic de pe scaun și să plec dracului de acolo, apoi gândul este îngropat de gemetele unui tip futut în cur cu un strapon uriaș.

Peste câteva zile, filmulețele nu mai îmi sunt de ajuns, trăiesc cu impresia că le-am văzut pe toate, oricum sunt la fel, îmi par superficiale, prost jucate și fără pasiune. Simt că vreau altceva, o senzație superioară, vreau ceva real.

*

Vineri iese altă închiriere și mai cumpăr câteva zile de supraviețuire.

Noaptea nu pot dormi din cauza durerilor de dinți. Pășesc apăsat prin cameră, mormăi blesteme, dau muzica tare, îmi strâng tâmplele între palme, îmi mușc brațele. Nu știu când adorm, mă trezesc din nou printre urlete și înjurături, simt că am atins limita, trebuie să fac ceva.

Peste zi uit de gândurile negre, citesc mult, dorm, mă simt întremat și odihnit. Pentru prima oară după multe zile, mă împac cu mine însumi și nu mă mai gândesc la sex și violență.

La două dimineața, tac-su lui Luigi ajunge beat mangă. Nevastă-sa nu vrea să-i deschidă, ăsta înjură și dă cu piciorul în ușă. Mă apucă iar pandaliile. Fumez mai multe țigări, beau două pahare de gin tonic, mă uit la televizorul dat tare, încerc să ignor ce se aude de pe hol, încerc să îmi înăbuș furia, dar schelălăielile sunt prea puternice și sapă galerii în creierul meu.

Nu mai suport, îmi cuprind tâmplele cu palmele și apăs cât pot, scâncesc și urlu ca un animal, gânduri grotești îmi șerpuiesc prin minte, încerc să îmi alung demonii, dar ei rămân ascunși prin colțurile camerei, privindu-mă lacomi, hrănindu-se cu dorințele nespuse, cu slăbiciunile ascunse și desfrâul visat, cu ura și sălbăticia ce îmi pulsează în

piept. Până la urmă trebuie să îi accept ca parte din mine.

Mă duc la baie și mă uit în oglindă.

Iau foarfeca și îmi tund părul rar, lamele se unduiesc pe scalp și retează complexe și îndoieli, ridică un alt bărbat în fața oglinzii, unul puternic care se uită la mine cu ochi nemiloși.

Ochi morți, îmi trece prin gând, în timp ce las foarfeca jos și iau lama de ras.

Peste zece minute băiatul firav, cu părul rar și aspect de poet, băiatul cu privire ezitantă și glas tremurat e ascuns undeva în adâncuri și printre valurile oglinzii mânjite se apropie de mine un bărbat cu privirea rece ca gheața. Mă privește fix, trasăturile i se schimonosesc, colțurile gurii se ridică într-un rânjet dement, ridurile îi brăzdează fața.

Pentru o clipă mă uit la o față necunoscută, apoi îi zâmbesc înapoi, din gât îmi urcă lent un hărâit, care se transformă în mărâit și mai apoi într-un urlet alienat.

Se face liniște din nou.

Fumez fără grabă o țigară.

Mă duc la ușă, o descui ușor și pășesc pe hol.

Mustăciosul doarme cu gura deschisă, sforăie pe holul blocului. Când mă apropii de el îi simt duhoarea de alcoolist, mirosul puturos al hainelor nespălate, izul transpirației și mai simt cum ura crește în mine și îmi iese prin toți porii.

Înțeleg că ești sărac, dar ai apă și săpun acasă'n pula mea, ce scuză ai să puți?

Niciuna.

Privesc lângă el.

Pe lavoarul jegos se odihnește ciocanul de fier cu care făcuse fii-su tărăboi sâmbăta trecută. Ca prin vis îl apuc cu mâna dreaptă și stau așa, privindu-l de sus cum grohăie în somn, o umbră fără trecut și fără viitor, o pată de jeg pe cimentul unui hol de lași.

Mă aplec pe vine și ridic ciocanul deasupra capului.

Îi privesc vena de la tâmplă cum pulsează lent, ca o râmă, îi urmăresc trăsăturile grosolane, părul din nas, urmele de murdărie de pe față, ca prin vis văd cum vârful ciocanului coboară încet spre capul lui, îi despică fruntea, sângele țâșnește spre fața mea, deschide ochii mari, se uită la mine, cască gura și trage aer adânc ca un pește care se sufocă, eu mă dezmeticesc și ciocanul coboară și se ridică, iar și iar, îi zdrobește nasul, îi sparge ochiul drept, îi găurește tâmpla. Mirosul de sânge se amestecă cu cel de transpirație, sunt cuprins de frenezie, lovesc, lovesc, lovesc, simt cum fiecare lovitură îmi aduce liniștea, puțin câte puțin.

Dinspre ușa garsonierei se aude zgomot, s-a trezit nevastă-sa și încearcă să iasă afară.

Mă ridic și mă reped în ușa care se deschide, o izbesc cu umărul, dobitoaca se împiedică și cade la pământ cu un icnet, nu apucă să urle, pentru că mă aplec asupra ei și îi fac chisăliță capul din câteva lovituri. Craniul i se frânge ca o surcea și balabusta dă ochii peste cap.

Prin întuneric mă uit spre cameră, îl văd pe Luigi așezat în fund pe pat, o siluetă privind mută spre holul unde zace cadavrul mă-sii. Deschide gura, cred că vrea să

spună ceva, dar nu e în stare, doar murmură, cred că mă roagă ceva, sau se roagă, nu îmi dau seama. Pășesc cu grijă peste corpul chircit și mă îndrept agale spre el. Nu are curaj să se uite la mine, își lasă privirea în jos, într-o renunțare mută. Partea ascuțită a ciocanului îi perforează creștetul capului și trupul i se prăvălește într-o parte. Inspir adânc și mă uit în jur. Nu mai văd pe nimeni în viață. Mă întorc pe hol, ies afară și intru înapoi în garsonieră. Adorm imediat.

35. PARCUL

În București exista un loc special, Parcul Universitarilor, undeva aproape de Piața Romană, o altă oază a copilăriei mele, înainte să merg la școală, înainte să încep să mă schimb, plin de verdeață, plin de copii și flori, plin de copaci înmuguriți, cu o fântână și un foișor, cu dumbrave de vis și alei colorate, un loc al veseliei unde mergeam de obicei cu mama. Făceam vreun sfert de oră de acasă până la parc și chiar și drumul era atât de frumos, atât de plin de așteptări, fără griji, temeri sau alte lucruri de nimic care nu fac decât să îți întunece viața fără rost. Nu pot să îmi amintesc tot ce făceam pe acolo, știu doar că simpla imagine a locului îmi aduce o mare bucurie în suflet.

Duminică dimineața m-a cuprins un dor sfâșietor de acel loc, am simțit o dorință nestăvilită de a revedea parcul, de a mă plimba din nou printre alei, de a sta pe o bancuță cochetă ferit de lume, acoperit de coroana bogată a copacilor, doar eu și copilul din mine.

Am refăcut chiar și ruta de atunci, m-am dus cu un tramvai până pe strada unde am stat atâția ani, am coborât și am mers pe jos către blocul de opt etaje în care locuiam cu ai mei, mi-am înălțat privirea spre geamurile fostei mele camere de copil, devenită acum un birou cu termopane albe și jaluzele maronii, m-am întristat pentru o clipă, apoi am lăsat în urmă cladirea gri și m-am bucurat din nou de locurile liniștite, de fațadele familiare ale clădirilor vechi, de toate locurile cu semnificație pe care le revedeam acum neschimbate, după atâția ani. Bine, poate nu rămăseseră identice, dar memoria nu este un calculator rece, unele lucruri le înfrumusețează, pe altele le lasă în ceață, dar farmecul amintirilor importante rămâne întiparit în suflet și, cu ajutorul imaginației, revin la viață.

Trec de vechea poștă, iată și benzinaria ce îmi părea mult mai mare atunci, aici a fost Ambasada Americană, uite acolo stătea de pază un soldat cu o armă, în curtea asta locuia actorul acela, Sileanu parcă, nu mai știu, îmi spusese mama odată, dar nu mai țin minte, puțin mai încolo e școala nouăsprezece.

Traversez și ajung la poarta parcului, e ora prânzului, de obicei la intrare era un portar bătrânel și acru, care uneori nu voia să ne lase să intrăm și maică-mea se certa cu el. Nu prea înțelegeam eu ce se întampla, dar, de cele mai multe ori, ne lăsa în parc

până la urmă.

Și acum e un portar, un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu aer cumsecade. Îi spun că veneam aici când eram copil, că aș vrea să revăd locul, îmi tremură un pic vocea. Își dă seama că sunt emoționat, zâmbește trist și îmi face semn din cap să intru. Îmi spune doar că o parte din parc s-a închis, e o gradină botanică sau ceva de genul în loc.

Clădirea albă din stânga intrării pare părăsită, la fel și terasa-restaurant. Nu se mai aud paharele ciocnindu-se sau murmurul mesenilor. Nici orchestra nu cântă. Liniștea mă însoțește în timp ce pășesc peste covorul de frunze moarte ce acoperă acum drumul către fântâna spartă, un îngeraș fără mâini, cu bazinul din fața sa, odată de un albastru frumos, acum plin de mizerie, cu gresia crăpată și frunze și crengi de copac căzute pe fundul lui. În spate, foișorul, odată de poveste, e doar o masă de fier vechi, ruginit, cu treptele de piatră ce urcă spre el desprinse de la locul lor. Dumbrava nu mai există, în locul ei au crescut buruieni înalte, abia reușesc să pătrund cu privirea printre liane și crăci căzute, dar să mai și reușesc să le depășesc… Și nici nu am vreun motiv, tot locul este într-o paragină cumplită, atât de tristă încât îmi vine să plâng. Parcul se termină brusc, la jumătate, au închis cu un gard drumul către poienița din capăt.

Mă întorc spre ieșire, portarul își dă seama după expresia mea că sunt dezamăgit, dă din cap și îmi spune stingher, parcă scuzându-se – *Nu mai e ce-a fost odată.*

Dau și eu din cap – *Știu.*

Îi mulțumesc și părăsesc locul cu sufletul gol. Ocolesc parcul și ajung acolo unde era poienița. Prin gardul de sârmă se văd aceleași ierburi dese, crescute alandala, un păienjeniș de ramuri, odată un paradis al copilăriei, acum doar un alt loc uitat, lăsat în paragină, adăpost pentru câini vagabonzi și aurolaci.

*

Ajung acasă, mă dezbrac complet și mă așez pe fotoliu. Îmi aprind o țigară și pufăi privind în gol.

Cine sunt eu?

Ce mă definește?

Când devii dependent de ceva și îți marchează viața, acel ceva te definește și orice ai face nu mai poți să fii așa cum erai, decât dacă reușești să renunți la dependență.

Încerc cu disperare să îmi amintesc cum eram înainte să devin obsedat de sex și violență și, oricât mi-aș implora amintirile să revină, totul rămâne neclar, imagini trunchiate, frânturi de emoții, un pic din mine aici, un pic dincolo, niciodată un întreg, doar picături din ce obișnuiam să fiu înainte.

Când s-a întâmplat, când am uitat cine sunt, când m-am transformat în cel ce sunt acum? Nu știu, nu s-a întâmplat dintr-odată, dacă mi-aș fi dat seama când a început transformarea poate aș fi reușit cumva să o opresc, să rămân omul bun care eram.

Frica m-a schimbat, frica de ratare, frica de a fi singur, frica de ceilalți, ideea că oamenii răi sunt mai feriți de necazuri, un gând ce m-a ros ca un cancer, mi-a schimbat felul de a fi, mi-a stârnit mândria. Ce e altceva mândria decât frica supremă? Frica de a nu se râde de tine, de a nu fi ridiculizat, teama de a fi inferior cuiva. Și ce te împinge

spre violență mai mult decât frica?

Încetul cu încetul am început să răspund din ce în ce mai brutal la provocările celorlalți, iar atunci când nu existau unele reale, am început să mi le închipui, să creez sfidări din nimic, să caut înfruntări, să fiu eu cel care atacă primul.

Odată, când eram elev în școala generală, mi-am luat o mamă de bătaie de la un coleg mai mare cu un an, un pitic țanțoș, cunoscut drept bătăuș. Rușinea care îmi înfierează amintirea a fost că n-am avut curajul să îi răspund la lovituri, deși sunt sigur că reușeam să îl dovedesc, pur și simplu mi-a fost frică să îl lovesc înapoi. Și ăsta îmi cărăbănea pumni și picioare în plină stradă, iar eu nu făceam altceva decât să încerc să mă feresc, ba chiar la un moment dat am început să plâng ca un laș. Până la urmă s-a plictisit să mă bată și s-a cărat victorios, în timp ce eu m-am îndreptat spre casă cu coada între picioare.

De atunci am rămas cu un sentiment de neîmplinire, cu rușinea de a fi fost un fricos și poate de aceea am început să caut alte și alte victorii care să acopere golul lăsat de frica mea. Am devenit bătăușul clasei, am dat în stânga și în dreapta, mi-am supus colegii, i-am îngenuncheat la cea mai mică insultă primită, dar apoi mi-am luat la rândul meu bătaie de la niște țigani mai mari din școală. Și iar nu am răspuns, iar golul s-a adâncit. Era ca și cum fiecare bătălie pe care o câștigam arunca un bulgăre de pământ peste groapa umilinței, în timp ce fiecare înfrângere smulgea o găleată de țărână, lărgind groapa.

Și iată cum, chiar dacă adunasem mult mai multe victorii decât înfrângeri, nemulțumirea mea crescuse, căutam să fac rău cuiva într-un mod decisiv, să îl rănesc cât mai tare, să îl lovesc iar și iar până ce aș fi obosit, până ce m-ar fi durut mâinile, iar ura și rușinea din mine s-ar fi topit și m-ar fi părăsit. Căci nu îmi doream altceva mai mult decât să fiu din nou liniștit, să las și să fiu lăsat în pace, să am o viață senină, poate și cu cineva alături care să mă înțeleagă și pe care să-l fac fericit.

Credeam că, odată cu trecerea anilor, vechile răni se vor vindeca, dar ele s-au adâncit, au săpat șanțuri pline cu ură în mintea mea, au rămas acolo, demoni care scot din când în când capul din genune și șoptesc.

În timp mi-am dat seama că atunci când ating climaxul furia se disipează, că atunci când ceva îmi trezeste ura, masturbarea mă face să uit, să mă liniștesc, să revin la starea de bine de dinainte. Și așa am ajuns dependent, o frecam când mă excitam, o frecam când eram furios și voiam să mă liniștesc, o frecam când eram trist și căutam uitarea. Găseam noi și noi muze care să îmi servească imaginația, profesoare și colege de la școală, fete și femei de pe stradă, prietene, mame, surori sau mătuși ale cunoștințelor mele. Practic, puține doamne sau domnițe pe care le cunoșteam sau doar le zăream pentru câteva clipe au rămas neatinse de imaginația mea. Multe dintre ele purtau cămăși de damă, o obsesie, un fetiș de-al meu, acela de a avea o femeie îmbrăcată într-o cămașă cu mâneci bufante, preferabil din mătase sau satin, o femeie care să preia inițiativa și să mă seducă. Fanteziile mi s-au rafinat în timp, am început să prefer anumite calapoduri și culori de cămăși, deseori se întâmpla să fiu atras de către o

femeie doar pentru că era îmbrăcată într-un anume fel, chiar dacă era urâtă sau pur și simplu neatrăgătoare.

Dar toate acestea au rămas fantezii, viața mea sexuală nu a cunoscut acel crescendo atât de așteptat de către mine, pur și simplu am rămas același tip neadaptat și stângaci din școală, genul de bărbat care îndepărtează femeile pentru că e ciudat de timid, habar nu are cum să le abordeze și nici nu încearcă măcar. Mă rog, nu pot spune că nu am încercat deloc, dar puținele mele tentative de a iniția o discuție cu o fată au fost atât de penibile, încât m-au îngropat pe loc, de la primele cuvinte, fără vreo șansă de revenire, iar în timp am renunțat să mai încerc, pur și simplu era un chin prea mare pentru mine.

36. THREESOME

Stau așa întins pe pat, gol, și mă gândesc la Laura. Și la Ioan.

La vreo două zile după ce am avut povestea aia cu boșorogul care voia să ne sară și Ramona m-a refuzat când m-am dat la ea în birou, am vorbit îndelung cu Victor, l-am rugat să mă ajute, i-am spus ce vreau să fac. M-a ascultat fără un cuvânt și apoi, în aceeași seară, pe la șapte, m-am trezit cu ei, cu Victor și Laura la mine acasă, în garsonieră.

O Laură atât de sexy, cu părul ei lung și ondulat strălucind în lumina difuză a becului, cu trupul ei de zeiță cufundat în canapeaua mea, picior peste picior, cu o cupă de șampanie în mână, ciocnind cu mine și spunându-mi „*La mulți ani!*“. Victor îi umple iar și iar paharul, îmi face discret semn cu piciorul și îmi zice să mă duc să mai cumpăr una, că asta aproape s-a terminat și clatină sticla în aer. Laura dă din cap, chicotește, zice – *Băi, tu vrei să mă amețești!* și întinde paharul către Victor. Îmi zice iar – *La mulți ani!*, e clar că Victor a mințit-o că e ziua mea. Mă întreabă câți ani am împlinit, Victor răspunde în locul meu, zice că sunt destul de mare să îmi iau nevastă și amantă, se strâmbă la ea, Laura pufnește în râs și îi dă ușurel cu mâna peste picior, într-un gest senzual care mă excită instantaneu.

Victor mă grăbește să plec, mă îmbrac și mă duc la magazinul din fața blocului, caut îndelung printre rafturi, găsesc o sticlă de *Asti Cinzano*, în fine, sper să fie în regulă, o plătesc și mă întorc la mine acasă.

Când intru, toate luminile sunt stinse, mă trece un fior când mă sucesc să închid ușa și din cameră se aude un plescăit molatec.

Din hol privesc spre canapea, unde Victor stă tolănit în penumbră, cu capul dat pe spate, în timp ce, așezată în genunchi în fața lui, Laura îi face sex oral. Parcă simțind că mă uit la el, Victor își pleacă capul în față și mă privește cu ochi stralucitori. Rânjește spre mine și o mângâie pe Laura pe păr, care nu pare conștientă de prezența mea. Îmi face semn să vin și eu, îmi ordonă în șoaptă să îmi dau jos pantalonii și să mă așez lângă el. Rămân gol, culcat pe canapea în fața Laurei, care îmi urmărește penisul cu o privire tulbure. Apoi închide ochii, îmi cuprinde membrul între buze și suge îndelung, mi-l dezmiardă cu limba ei moale, plescăie și înghite, iar Victor îi face poze cu telefonul. Pe urmă se poziționează în spatele ei, o crăcănează și o fute în pizdă și în cur, ea geme de

durere la început, apoi începe să scâncească, în timp ce se chinuie să mă sugă fără să mă muște de excitare.

Îmi dau drumul în gura ei în timp ce Victor face alte poze și îi chem un taxi după ce o las să se aranjeze sumar în baie. E trecut de nouă seara, se poate duce liniștită la papagalul de bărbată-su, spunându-i că a avut mult de lucru în seara aia. Papagalii cred aproape orice și chiar dacă se îndoiesc pentru o clipă, n-au curajul să o zică cu voce tare.

A doua zi, Ioan primește pe mail câteva poze în care iubirea vieții lui are un penis între dinți și spermă pe față.

Mail-ul vine de la o adresă necunoscută, evident.

37. BĂTRÂNUL

La una din primele mele vizionări am fost să văd un apartament de două camere, undeva la capătul Pantelimonului, unde era proprietar un moș încovoiat care m-a primit destul de absent, genul ăla de-l vezi prin tramvaie, înghesuit pe un scaun, privind pe geam fără să observe ceva.

După ce am văzut apartamentul, mi-a oferit o cafea în bucătăria minusculă. A fiert apa și a turnat cafeaua în două cești mari, și-a aprins o țigară și m-a întrebat dacă sunt căsătorit. I-am răspuns că nu și cumva m-am simțit dator să mă scuz și am mai zis că nu am întâlnit încă fata potrivită. Apoi am zâmbit, oarecum stânjenit de întrebarea lui.

M-a privit lung, iar eu m-am întrebat ce pula mea mai vrea și șontorogu' ăsta de la mine.

Șuvoiul de vorbe m-a luat pe nepregătite.

— E rău să fii singur, a spus. Eu am șaptezeci și opt de ani, Cristina avea șaptezeci și trei. A murit acum trei luni, cancer, n-ai treabă dumneata, nu s-a chinuit. Ne știam de *cincizeci și doi* de ani! Și acuma ce să fac? Nu mai am pe nimeni, n-am cu cine să vorbesc, n-am ce face, mă plictisesc groaznic. Din când în când mai intru în vorbă cu câte un străin sau cu fetele de la magazin. Când aveam treizeci de ani nu îmi închipuiam că așa o să fie, acum m-am obișnuit. Crezi că ai timp, da' nu-i așa. Ai pe dracu'! Nici nu știi când ajungi ca moșii aia de care râzi când ești tânăr. Te uiți într-o zi în oglindă și nu-ți vine să crezi. Doar ochii mai sunt ai tăi, restul s-a pierdut.

Bătrânul s-a oprit, a sorbit din cafea, mâna îi tremura ușor când a pus cana înapoi pe măsuță. A privit ceașca, a schițat un zâmbet vag și a șoptit – *Dacă m-ai vedea acum, am uitat să pun farfurioara sub ceașcă, ce te-ai mai supăra… iubita mea.* Privirea îi era pironită asupra ceștii de porțelan cu un model frumos, o asiatică într-un kimono roșu sub un nor albăstrui.

L-am ascultat în tăcere, fără să îmi vină în minte vreo replică, probabil nici nu aștepta vreuna.

Când am avut un client, l-am sunat. Vânduse apartamentul între timp și își cumpărase o garsonieră.

38. O LABĂ TRISTĂ

E duminică seara și, ca de obicei, nu am vreun program.

Deschid calculatorul, intru pe site-ul de întâlniri online și, peste vreo jumătate de oră, reușesc să interacționez cu o tipă de patruzeci și șapte de ani, fără poză la profil, divorțată de vreo doi ani, cu o fată de nouăsprezece, plictisită de viața ei monotonă, aflată în căutare de tineri armăsari care să îi condimenteze existența. Nu îmi ia mult să o conving să vorbim și pe messenger. Tipa are o imagine destul de obosită la avatar, genul ăla de gospodină care îți topește libidoul instant, tunsă scurt, cu părul negru, creață ca un caniș, cu trăsături înăsprite și un zâmbet nervos. Arată cu cinci ani mai bătrână, scrie cu shi, k și multzumesc, încearcă să pară mai tânără și eșuează lamentabil.

După zece minute mă simt deja obosit, îi răspund în silă la întrebări, aș vrea să termin conversația și nu știu cum, e clar că îmi pierd timpul cu femeia asta. Apoi mă chestionează unde stau și dacă sunt singur. Îi spun zona, zice că locuiește în apropiere, mă întreabă din nou dacă sunt singur.

Spun că da. De ce o interesează?

Face o pauză, apoi îmi scrie:

— Ai vrea să ne vedem?

— Unde, la mine?

Zice că da… dacă nu mă deranjează.

O întreb dacă are vreo cămașă de satin, răspunde că da.

— Ce culoare?

Mai multe, verde închis, un crem culoarea untului, neagră. De ce o întreb?

Îi spun că îmi plac femeile care poartă cămăși de satin, o deranjează chestia asta?

Răspunde că nu, de ce ar deranja-o?

— În regulă, atunci poart-o pe cea verde. În cât timp ajungi la mine?

— Cam într-o oră, e bine?

Mă uit la ceas, e trecut de nouă.

— Bine, sună-mă când ești în față, să vin să-ți deschid, că n-am interfon.

Îi scriu numărul de telefon, ea zice – bine, ne vedem, și îmi trimite un emoticon cu sărut. Trimit și eu unul cu sărut și încă unul cu îmbrățișare și mă duc la baie să mă

aranjez un pic.

Apoi ies pe hol, iar pute, trec pe lângă o ușă deschisă, maneaua ce se aude în surdină îmi atinge urechile pe când mă îndepărtez, ținându-mă cu două degete de nas. Mă duc la magazinul din fața blocului, cumpăr o cutie de prezervative cu aromă de banană, o sticlă de gin și una de apă tonică și mă întorc în garsonieră. Sper ca Mona să fie mai drăguță în realitate decât în poză. Așa o cheamă, Mona, de la Monica presupun, nu mă interesează prea mult acest aspect. Între timp maneaua a invadat holul. Luigi și ai lui dau spectacolul de noapte.

Arată, într-adevăr, un pic mai bine în realitate, dar nu cu mult, când o văd în carne și oase nu îmi produce nicio emoție. Îmi cer scuze când pătrundem pe hol, pare destul de șocată, dar și un pic amuzată, o invit în garsonieră. Tipa e cumsecade, nu comentează nimic când vede dezastrul dinăuntru, încearcă să fie dezinvoltă. O întreb dacă îi pot lua paltonul, ea zice da, îmi mulțumește și îl dă jos. Cămașa e minunată, rămân cu gura căscată, apoi înghit în sec. E un verde electric, din mătase lucioasă, cu mâneci bufante, nasturi metalici și un decolteu destul de generos care îi scoate în evidență sânii mari și frumoși, parcă în contradicție cu chipul ei șters. Am erecție instant, o rog cu o voce uscată să se așeze unde dorește, pe canapea sau pe fotoliu. Ea alege canapeaua, își trage fusta neagră peste genunchi, își încrucișează picioarele și mă întreabă dacă poate fuma. Dau din cap că da, mă duc la frigider, mă interesez ce preferă – cola sau gin tonic, spune că gin, îmi mulțumește. Pare un pic timorată, poate că nu prea are experiență cu întâlnirile de genul ăsta. Și totuși de ce a propus să vină la mine, un străin? De unde știe că nu sunt vreun psihopat, vreun criminal în serie? O întreb asta și ea râde, zice că își dă seama că nu sunt eu vreun ciudat, se vede că sunt în regulă. Nu o contrazic, dar zâmbesc în sinea mea – proaste mai sunt pizdele astea nimfomane, că au șaișpe' sau cincizeci, nu contează, dacă intuiesc un penis se duc orbește după el.

Îi ofer paharul cu gin și mă așez lângă ea.

Bine, nu stăm lipiți unul de altul, e o oarecare distanță între noi, nu vreau să sar pe ea din prima, după aia poate chiar zice că sunt vreun apucat și vrea să se care. Și, după zece minute de flecăreală, gagica îmi freacă penisul prin pantaloni, eu o ating între picioare, ne luăm limbile în gură și o mângâi peste tot, pe cămașa din mătase, pe părul sârmos, pe sutienul cu push-up. După ce îmi dau drumul în palma ei, mă apucă melancolia și aș vrea să fiu singur, totuși o termin și pe ea cu degetele, apoi mă dau mai încolo, îmi aprind o țigară, o las și pe ea să fumeze și, imediat cum o stinge, îi spun că îi chem un taxi. Îmi aruncă o privire din aia ciudată, dar nu zice nimic, zâmbește trist, arătându-și dinții galbeni și strâmbi, dinți stricați de la fumat, dinți încălecați. Mi se face scârbă și întorc privirea. Acum îmi pare rău că a venit, mai bine stăteam dracu' liniștit și făceam o labă. O conduc afară din bloc. Taxiul nu a venit încă, stau cu ea să îl așteptăm. Nu ne spunem nimic, e stânjenitor, stăm așa, stane de piatră, evitându-ne privirile. În sfârșit apare și mașina. În timp ce taxiul întoarce în fața blocului, îi spun la revedere, dau să plec, ea mă cuprinde de obraz cu o mișcare blândă și mă sărută apăsat pe buze. Se retrage la fel de repede, șoptește – *mulțumesc* și coboară treptele spre taxi.

Rămân nemișcat în fața intrarii și urmăresc mașina cum se scurge în josul străzii.

39. FONFĂNITUL

Luni primesc un telefon interesant.

Sună cineva pentru vila din Primăverii și coincidența face ca tot eu să fiu la capătul firului. Recunosc imediat vocea fonfănita, aceeași voce care mi-a bântuit câteva nopți la începuturile mele ca agent imobiliar. E așa zisul student, agentul pe care l-am dus să vadă garsoniera de la Piața Iancului, jegosul prefăcut care mi-a furat oferta și s-a pișat pe munca mea.

Spune că a văzut anunțul din ziar, că ar fi interesat să vadă vila. Dacă n-aș ști cine e cu adevărat, probabil că m-aș lăsa din nou înșelat, are un ton foarte serios, de domn, vorbește elevat, plin de el, doar fonfăneala îl trădează.

Pentru moment sunt tentat să îl trimit la dracu', apoi în minte îmi încolțește o idee și îi răspund că da, bineînțeles, aș fi mai mult decât încântat să îi prezint proprietatea, este deosebita mea plăcere să stabilim o vizionare, când ar putea domnul să vină, să ne întâlnim? Bineînțeles că poate și acum, nici nu mă îndoiam de asta, haideți să spunem peste două ore, ar fi bine? E de acord, la două și jumatate la metrou la Aviatorilor? întreabă el. Nu, e cam mult de mers, n-ar fi mai bine să ne vedem pe strada X, la intersecția cu Y, știți unde e? Da, sigur că știe, nici nu mă miră, doar e un agent bun, cunoaște toate locurile importante, de unde urmează să fure ofertele celor ce muncesc pentru ele, își rup picioarele prin metrouri, autobuze și tramvaie, se duc cu zeci de gură cască la vizionări, în speranța că unul dintre ei va cumpăra până la urmă ceva.

Și vii tu, un parazit, te prefaci client, îmi furi oferta și o vinzi?!

Morții mă-tii, lasă că vezi tu pe dracu'!

Îl chem pe Victor la o țigară, îi expun pe scurt situația, îi împărtășesc gândurile, el dă din cap și mă întreabă dacă vreau să vină cu mine. Asta și speram, da, vreau să mă însoțească.

Înainte să coborâm la metrou, facem o oprire la market-ul de la parterul blocului.

La ora trei fără douăzeci suntem la locul întâlnirii.

Agentul e deja acolo. Victor se duce la el, face prezentările, nu îi spune numele meu, doar mă indica cu un gest scurt – *colegul meu*. Așa zisul cumpărător îmi aruncă o privire indiferentă, nu pare să mă recunoască, probabil din cauza faptului că atunci

aveam păr pe cap și acum sunt chel. Se uită ostentativ la ceas și îi reproșează rece lui Victor întârzierea, colegul meu se pierde umil în explicații, „clientul“ pare mulțumit, se uită în jur și îl întreabă unde este vila.

Nu mă pot abține să nu îl admir pe escroc, își joacă bine rolul de fițos cu bani. E la fel de slăbuț ca prima oară când l-am văzut, se uită pieziș la Victor, uitătura lui vicleană îmi trezește resentimentele și aș vrea să îl iau de guler aici, pe stradă, dar mă abțin.

Victor îi face semn să îl însoțească și mergem agale spre vilă, ei doi mai în față, vorbind, eu cu un pas în spate, ascultându-i în tăcere. De când ne-am reîntâlnit nu am scos vreun cuvânt, doar am zâmbit ușor și am dat din cap atunci când m-a prezentat colegul meu.

Fonfănitul întreabă de proprietar, de fapt vrea să știe dacă locuiește în vilă. Bineînțeles, băiețașul e șmecher, nu întreabă direct, vrea să știe dacă vila e mobilată sau nu, cam în în cât timp poate fi eliberată, chestii din astea, ca să își dea seama dacă e locuită. Victor îi spune că proprietarul e plecat din oraș și se întoarce peste câteva zile, nu locuiește acolo în timpul saptămânii, dar ne-a lăsat o cheie de rezervă. Îi mai zice ca vila e reședința de weekend, că tipul e tot timpul acolo de vineri seara până duminică. Face pe naivul, îi dă pe tavă toate informațiile, îi spune direct când îl poate găsi pe proprietar, apoi scoate un contract de vizionare și îl roagă să îl semneze, dar bineînțeles că tipul nostru și-a uitat actele în mașină, face pe grăbitul, îl repede pe Victor, spune că putem să îl semnăm la întoarcere, că a parcat destul de departe, că n-a găsit loc. Îl aburește cu talent, iar prietenul meu se face mic, încuviințează umil, zice că da, bineînțeles, semnăm după aceea contractul, nicio problemă.

Ajungem în sfârșit la locuință, eu scot cheile din buzunar, deschid stângaci poarta. Victor îi face semn companionului nostru, învitându-l slugarnic să intre, acesta pășește plin de importanță, aruncă priviri lacome în stânga și în dreapta, curtea îi place, se vede, probabil că e cum i-a cerut clientul lui. Descui și ușa vilei, las capul în jos și îl las să intre, apoi îl urmez, ajungem toți trei în living. Perdelele sunt trase. Îi șoptesc lui Victor să aprindă lumina de pe stâlpul de la bar. Mă poziționez în spatele fonfănitului, bag mâna în buzunar, lumina inundă spațiul, orbindu-ne pentru o clipă, eu scot spray-ul, îi șoptesc „*Fiți amabil!*“, el se întoarce spre mine clipind și îi împroșc un jet plăcut mirositor în ochi și în gură. Se îneacă, scoate un țipăt scurt, își apasă ochii cu palmele, Victor e în spatele lui și îl lovește în rinichi, nenorocitul se răsucește spre el, prietenul meu ridică brațul în aer, boxul strâns pe degete lucește pentru o clipă, apoi pumnul îi cade greu peste pieptul slăbuț și fonfănitul se prăbușește la pământ.

Ne aplecăm peste el, scot rola de bandă adezivă, îi legăm mâinile și picioarele și îl târâm în baie. Îl lepădăm în cadă și închidem ușa după noi. E semiconștient, clipește des din ochi, îl ustură, lacrimile îi curg peste obrajii scofâlciți. Încă nu spune nimic, nu își dă seama ce se întamplă cu el. Iau dușul, îi dau drumul și îl stropesc pe față, apa îi îneacă respirația, începe să tușească, saliva amestecată cu apa formează o spumă albicioasă care îi atârnă de bărbie și îi pătează paltonul.

Opresc dușul, iau un prosop, îl șterg la ochi și mă sprijin de marginea căzii,

așteptându-l să își revină.

Victor s-a așezat pe un taburet într-un colț, și-a aprins o țigară și ne urmărește în tăcere. Din când în când scutură scrumul în toaletă.

Cada în care zace prizonierul nostru e imensă, dacă m-aș întinde în ea nu aș reuși să ating cu picioarele capătul, cred că are vreo doi metri în lungime, lată de un metru jumătate, adâncă, o monstruozitate albă din fontă emailată. Pe peretele din fața căzii e țintuit un televizor plat *Samsung* cu diagonala de optzeci și unu de centimetri.

Fonfănitul mă privește speriat, are ochii injectați, în aer răzbate un miros vag de flori, de la deodorantul luat din market.

— Știi cine sunt? îl întreb cu voce joasă.

— Nu… nu știu, glasul i s-a pițigăiat și mai tare din cauza fricii.

— Nu știi? Ești sigur? Ia mai încearcă… îl încurajez blând.

Dintr-odată îi revine curajul și se rățoiește la mine :

— NU știu, n-auzi?

Și:

— Dă-mi drumu'n PULA mea, dați-mi drumu' că o încurcați, aaa, dă-mi drumu', CE PULA mea vrei??

Îl urmăresc impasibil.

— Deci nu știi? Ești tu așa sigur că nu știi?

— NU!

Îi zâmbesc.

— Bine, hai să facem o chestie, te lăsăm singur aici un pic să te gandești și când ne întoarcem mai vorbim, da?

Răsucesc rozeta metalică de lângă marginea căzii și capacul se lasă în jos. Mă aplec și dau drumul la apă. Trec degetul prin șuvoi, e fiartă.

Ca să nu îți fie frig, îi șoptesc și mă întorc să plec.

— Hei, ce faci? Stai!

Vocea a devenit rugătoare. Un clipocit – *te rog!*

Iau telecomanda și aprind televizorul.

— Uite, ca să nu te plictisești.

Schimb canalele până găsesc o melodie rock și dau sonorul atât de tare că pereții băii încep să bubuie.

Paradise Lost, *A true belief*, una din preferatele mele.

Îi fac semn din cap lui Victor și ieșim.

Mă așez pe treptele scării din fața băii și îmi aprind o țigară, Victor se duce la bar, revine cu o scrumieră, două pahare și o sticlă de cola

Pe sub ușă răzbat chitări, tobe și urlete.

*

La Piața Sfântu' Gheorghe, în fața bisericii, se aciuiaseră niște țigani cu tarabe pline de cd-uri, marea majoritate cu jocuri, toate piratate, normal.

La câteva luni de când îmi cumpărasem calculatorul, disperat că nu mai aveam ce

să joc, m-am dus și am cumpărat un disc plin cu jocuri tari de la ei. Cel care mi l-a vândut, un oacheș voinic, cu mustață subțire și ochi răi, mi-a zâmbit prietenos când mi-a dat carcasa.

Am ajuns acasă, am băgat nerabdător discul în cd-rom și pe ecranul monitorului au apărut cu totul alte jocuri decât cele care ar fi trebuit să fie, niște căcaturi vechi și nasoale. M-am întors la vânzător și mi-a schimbat discul, am ales altul.

Nici pe ăsta nu era ce trebuia.

M-am mai întors o dată și țiganul a început să facă urât, să se răstească la mine, să mă acuze că am copiat jocurile pe hard și vreau să îl păcălesc. Canalia avea tupeul să mă acuze tot pe mine! Dar ce puteam să fac, am lăsat capul în jos, m-am umilit, m-am jurat că nu am făcut așa ceva, deși știam amândoi care era adevărul și, până la urmă, m-a lăsat să mai aleg un disc. Nici pe ăsta nu erau decât niște prostii de jocuulețe, cu totul altele decât cele pe care le doream eu, cele prezentate pe coperta discului. N-am avut curaj să mă mai întorc încă o dată.

Și așa mi-am luat țeapă și culmea e că ar fi trebuit să știu mai bine, înainte să cumpăr de la ei, să nu am încredere în astfel de specimene. De atunci mi-am jurat să fiu mai atent, să nu mă mai las păcălit de nimeni sau cel puțin să pot spune că nu mi-am căutat-o singur.

Dacă aș fi avut puterea, l-aș fi bătut până la sânge pe nenorocit.

*

Au trecut zece minute. Victor și-a stins țigara și mă privește întrebător.

Unui diavol nu i se poate întâmpla nimic rău, îmi trece prin minte.

Mă uit la el.

Poți să pleci, șoptesc.

Dă din cap și se ridică. Îl urmăresc cum trage ușa după el și mă ridic încet.

Printre aburi răzbate vocea guturală a lui James Hetfield.

E melodia mea preferată, *Nothing else matters*. Metallica.

Bazinul alb s-a umplut aproape de jumătate. Băiatul se împinge cât poate în podeaua căzii, încercând să își salte capul cât mai sus.

Mă așez pe marginea căzii și bag un deget în apă. E fierbinte, la limita suportabilității, probabil că în cazul în care stai nemișcat și te gândești la altceva, senzația de arsură nu te poate domina. Închid robinetul.

I never opened myself this way, life is ours we live it our way, all these words I don't just say, and nothing else matters…

Închid ochii.

Vocea lui Hetfield se izbește de pereții albi, îmi inundă simțurile, îmi cuprinde sufletul și îl umple de putere. Dacă ar fi să găsesc o expresie care să îmi cuprindă toate senzațiile pe care le încerc în acest moment, aceea ar fi – armonie perfectă.

Ultimele acorduri de chitară se sting încet și deschid ochii.

Tânărul nu spune nimic, stă doar și se uită la mine, cu ochii beliți cât cepele. Nu înțelege nimic.

Închid televizorul.

Mă aplec către el și îi șoptesc întrebarea:

— Ți-ai amintit cine sunt?

Nu răspunde, buzele îi tremură, cred că îi e teamă să spună iar nu.

— BĂĂĂĂIII ! urlu la el și își dă capul pe spate, lovindu-se de cadă.

Ce pula mea o freci… UITĂ-TE LA MINE!

Zii, cine sunt?

— N-auzi??

Nu îl las să răspundă, mă ridic, îl prind de părul din creștetul capului și îl bag sub apă. Încearcă să se zbată, dar nu are vreo șansă, e legat fedeleș.

Îl trag înapoi, scuipă, tușește, se îneacă, fața i s-a înroșit ca a unui porc opărit.

Îl las așa și mă duc în fața oglinzii.

Îmi arunc paltonul de pe umeri, îmi scot bluza murdară, mă descalț de pantofii scâlciați, îmi desfac cureaua și las pantalonii să cadă, îi azvârl cât colo, îmi dau jos ochelarii. Îmi pipăi sexul prin chiloții pătați de spermă și îi trag de pe mine.

Sunt gol.

Îmi întind brațele scheletice în laterale și oglinda îmi arată ca prin ceață cum chipul mi se schimonosește, gura se deformează într-un rânjet imens care îmi atinge lobii urechilor, ochii mi se cască, vârful nasului se lasă în jos, razant cu buza superioară, vârfurile urechilor se ridică în sus, se ascut ca niște săgeți, venele îmi dansează pe frunte alcătuind un V mare care pulsează organic. Oasele îmi ies amenințătoare ca niște cuțite prin relieful gâtului îngroșat.

Îmi las brațele în jos.

Când mă întorc către el, curistul începe să plângă.

Îi curg mucii și spune că nu știe ce vreau de la el, să îl las în pace, se roagă de mine, balele îi năpădesc bărbia ascuțită și mă imploră să îi dau drumul, zice *te rog* de o sută de ori, mă întreabă cine sunt și ce vreau.

Încearcă să îmi prindă privirea, dar nu întâlnește decât două găuri negre și amuțește.

Din gura mea o voce înfundată vibrează spre el, îi lovește timpanul ca un baros, zdrobindu-i voința și sugrumându-i luciditatea.

EU

SUNT

MOARTEA TA!

Și o mie de râsete și chicoteli năpădesc aburul, în timp ce el plânge și urlă.

Pentru o clipă chipul lui îmi amintește de cineva cunoscut.

*

Unii oameni poartă bunătatea în ei în mod natural, poate doar într-o ascunsă speranță că lucrurile bune vin înapoi, dar niciodată ca o condiție sine qua non a compasiunii.

Dacă aș fi avut un frate, unul pe care să îl pot alege, acela ar fi Vlad, vărul meu

primar.

Mai mare cu trei ani ca mine, Vlad e un om frumos atât la suflet cât și la chip, cineva care nu m-a judecat vreodată, care a fost mereu acolo când am avut nevoie de el, chiar dacă eu nu i-am răspuns întotdeauna la fel. De prea multe ori m-a ajutat când aveam nevoie, fără ca măcar să i-o cer, din rușine sau mândrie, fără să ceară vreodată ceva înapoi.

Spre deosebire de mine, Vlad s-a realizat prin propriile puteri, are un apartament drăguț aranjat în centrul orașului, firma lui, e propriul său stăpân, familia e mândră de el, iar prietena lui, Delia, îl completează, o fată cuminte și frumoasă. Sunt de mulți ani împreună, cu o pauză de vreo doi ani în care au fost despărțiți. Atunci când ea l-a părăsit, fratele meu a fost devastat, iar eu m-am dus la el acasă, am vorbit îndelung, și-a lăsat capul pe umărul meu și a plâns, l-am mângâiat pe păr și l-am liniștit cum am putut. Am dormit lângă el și l-am îmbrățișat ca pe un copil când a început să plângă în mijlocul nopții. Atunci am simțit și eu că l-am ajutat puțin, că i-am înapoiat o parte din iubirea pe care mi-a dăruit-o și sufletul mi-a fost ușor și am plutit, bucuros că am putut să îl ajut într-un fel.

Apoi ea s-a întors și am fost atât de fericit pentru el.

Vlad mi-a oferit prima mea slujbă, la agenția lui de turism, a vrut să mă ajute, să lucrăm împreună, dar nu a fost să fie, eu nu aveam experiență, firma era la început și nu erau clienți, îmi plătea degeaba un salariu ca să mă duc acolo și să nu fac nimic, iar în scurt timp am simțit că trebuie să plec, că nu era corect față de fratele meu să îi iau banii fără să îl ajut în vreun fel, de parcă eram un parazit atașat de el și îi sugeam cât puteam din bunăstare, așa că i-am spus că vreau să plec, i-am explicat de ce și a înțeles, nu s-a supărat că l-am părăsit.

Oare ce ar spune să mă vadă așa, aici? M-ar ierta?

*

— *Cum te cheamă?*

Glasul meu sună iar normal și el deschide ochii.

— Ma-Marius, bâguie cu privirea în piept.

— Câti ani ai?

— Douăzeci… Douăzeci și doi.

— De cât timp ești agent imobiliar?

Își ridică privirea către mine. Ochii îi sunt atât, atât de roșii.

— De unde știi că sunt...

— Știu! Nu te mai preface’n pula mea, ai uitat c-am mers împreună la vizionare?

Pare sincer derutat.

— Garsoniera de la Piața Iancului, etajul trei, doi soți, proprietarii, și ai mers cu mine, aveam părul lung atunci. Zii, îți aduci aminte acum?

Se uită cu atenție la mine, își lasă capul pe spate.

— De ce mi-ai furat oferta? Era a mea, ei sunaseră la noi să ne-o lase, era o ofertă bună, aș fi reușit să o vând? De ce?

Nu răspunde.

— Câte oferte ai furat până acum? De ce faci asta?

Trage aer în piept.

— Nu știu, vreau bani, cât mai mulți, vreau să trăiesc mai bine, mi-era foame atunci și m-a învățat un coleg mai cu experiență, că așa e mai ușor, mi-a spus că el a făcut mulți bani așa, avea o mașină mișto și țoale ca lumea, costume, geci și m-am obișnuit să fac asta, acum mi se pare… mi se părea normal.

Aburul s-a risipit și începe să mi se facă frig. Mă plimb prin cameră, îmi culeg lucrurile și mă îmbrac. Paltonul îl las pe taburet.

— Aveai un client pentru vila asta?

Nu răspunde.

— *Deci?* repet eu. Aveai?!

— Da.

— Cât e dispus să ofere? De unde știi că o cumpără?

Își trage nasul și se uită în jos.

— Dă și mai mult, caută neapărat în zona asta, aici e exact ce vrea el, curte mare, spațiu generos la interior, nu trebuie să facă mari modificări. L-am mai dus la o vilă asemănătoare și i-a plăcut înăuntru… dar avea curtea mică și zona asta e și mai bună decât aia unde era cealaltă, și costa și mai mult, dar ar fi cumpărat-o, dacă avea o curte mai mare.

Cumpănesc o clipă.

— Ai actele la tine? Nu mă minți, că te bag iar la fund!

— Ce acte?

— Un buletin, carnet de șofer, ceva…

— Da.

— Unde?

— În buzunar… la haină… la piept.

Mă aplec și scot cartea de identitate udă. Mă uit atent la ea, apoi o bag în buzunar.

— Asta o țin eu, deocamdată.

Nu răspunde.

Îl cântăresc din priviri.

— Ascultă-mă cu atenție, îi spun după câteva clipe, am să-ți fac o propunere. Comisionul de la garsonieră ar fi fost vreo două mii de euro. Îmi ești dator două mii.

Proprietarul de aici, fac un semn larg, nu ai cum să dai de el, nu stă în țară, vine doar dacă îi găsim client. Înțelegi ce îți spun?

Dă din cap.

— Da.

— Cât crezi că poate oferi maxim clientul tău? Pentru ce e aici? Maxim?

Se gândește, eu îl aștept răbdător.

— Cred ca un milion două sute, spune și pare destul de sigur pe el.

Inima mi se zbate în piept.

Mă aplec și învârt rozeta. Apa murdară se scurge în genune, urlând blesteme înfundate.

— Cât de repede poți să îl aduci aici?

Cască ochii la mine.

— Aa… să-l aduc aici?

— Da, îmi dreg glasul și mă uit fix la el.

Propunerea mea este – tu vii cu clientul, noi cu proprietatea. Am să vorbesc cu șeful meu, o să negociez cu el pentru noi. Dacă lucrurile ies așa cum m-am gândit, partea noastră o să fie vreo optzeci de mii de euro. Îi împărțim. Înțelegi?

Dă din cap.

— Și? Te bagi sau nu?

Dă din nou din cap.

— Bine. Cât de repede îl aduci?

— Trebuie să ajung la firmă, să îl sun, am telefonul trecut în caiet.

Înclin privirea spre el.

— În regulă, sună-mă mâine atunci.

Îl dezleg și îl sprijin să se dea jos din cadă. Își întinde brațele și picioarele, se clatină, îl prind de braț și îl susțin, îl ajut să se așeze pe taburet. Caut într-un dulap și găsesc un prosop alb. Îl arunc spre el. Scotocesc prin sertarele uriașe până dau de un halat din molton, tot alb. I-l dau și pe ăsta.

— Uite, scoate-ți hainele, lasă-le pe calorifer să se usuce.

Te aștept în living, mai spun.

Trântesc ușa după mine, ridic cola, paharul și scrumiera de pe jos, mă duc în sufragerie și mă așez pe canapeaua imensă.

Îmi aprind țigara, trag adânc fumul în piept, expir și privesc fuiorul gros cum se îndreaptă spre mijlocul camerei, încearcă să ajungă cât mai departe, dar treptat își pierde forma și dispare ca și cum n-ar fi fost. Un alt nor îl urmează, se încolăcește, dansează în penumbră și se pierde ca un vis în vis.

De ce să nu luăm doar noi două sute de mii de euro? Fără să mă implicăm firma?

Pentru că așa e bine, toată lumea să câștige și, în plus, nici nu știu dacă aș reuși să o conving cumva pe proprietăreasă să ne lase nouă banii ăștia, nu cred, nu e timp de pierdut, mi-e teamă că dacă mă lăcomesc o să pierdem tot.

Bun, și ce o să faci?

Ce ți-am spus mai devreme, o să vorbesc cu domnul Roman, o să îi spun că avem clientul de la care putem lua un milion două sute, să vorbească cu baba, știu ca au semnat un contract de exclusivitate, iar acolo există o clauză care stipulează că tot ce luăm peste milionul babei ne revine ca extra comision. În plus, baba trebuie să ne plătească trei la sută din suma de vânzare, ceea ce înseamnă că ar rămâne în mână cu nouă sute șaptezeci de mii. Dacă îi scade la doi la sută, bătrâna mai ia zece mii și rămâne cu nouă sute optzeci. În cazul în care o convinge să rămână cu suma asta, comisionul nostru total se ridică la două sute două zeci de mii de euro. Asta în condițiile

în care nu luăm comisionul de trei la sută de la cumpărător, ca să nu îl alungăm sau să încerce să se înțeleagă cu baba peste noi. Ei, și aici intervine talentul meu de negociator. În mod normal, eu iau treizeci la sută din comisionul ce intră în firmă. Ținând însă cont de extra comision și că mai e cineva din afară implicat în combinație, căruia trebuie să îi plătim partea, vreau să îi propun șefului așa – din cei douăzeci de mii o să iau douăzeci și cinci la sută – adică cinci mii, iar din cei două sute – patruzeci la sută, partea noastră, adică vreo optzeci de mii de euro. Îi împărțim, îmi plătește și aia două mii, datoria, și asta a fost.

Înghit în sec la gândul negocierii cu domnul Roman.

Niciodată nu mi-a plăcut tocmeala. Mi se pare așa o țigăneală să te duci la unu', ăla să îți zică un preț, tu să îi oferi mai puțin, ăla să se scandalizeze, apoi să mai scadă nițel prețul, tu îl mai ridici un pic pe al tău, alte gesturi exasperate, vorbe în vânt, teatru ieftin. Și mă refer aici la așa zisa negociere dintre proprietarii și cumpăratorii de apartamente, garsoniere, terenuri de la noi. Mă rog, așa îi spun unii, negociere, dar eu prefer să îi spun țigăneală. Negociere mi se pare un cuvânt mult prea pompos pentru a descrie o tocmeală ieftină, elegant până la utopic. Ar trebui să fiți într-un birou sau restaurant cu clasă, toți cei prezenți să fie bine îmbrăcați, să miroasă frumos, să folosească un limbaj elevat, așa cum vezi în filmele americane, toți sunt spilcuiți, bogați, frumoși, cu prestanță. Și la sfârșit să își strangă mâinile ca niște domni. Bine, dar asta e în filme, din experiența mea totul se reduce până la urmă la țigăneală, chiar dacă poate începe ca o licărire din ce ar trebui să fie o negociere, dă-le oamenilor prezenți suficient timp și motivații și vor transforma negocierea în tocmeală, civilizația în sălbăticie și eleganța în șmecherie. Nicăieri și în nici un alt mediu nu am văzut ca oamenii să își dea mai repede arama pe față decât într-o înfruntare legată de banii sau proprietățile lor, să se lepede de principii și omenie pentru o mie de euro în plus. Poate că așa e majoritatea, nu contează până la urmă domeniul.

Vlad îmi povestea odată că a pierdut clienți vechi de câțiva ani pentru că au găsit un bilet de avion cu cinci euro mai ieftin. Scuza eternă – nu sunt bani, e criză, oamenii sunt săraci. Da, sărăcia există, dar, din păcate, e mai mult spirituală decât materială.

De unde știu că n-o să îmi iau țeapă de la domnul Roman, mai ales că mi-a mai tras-o o dată când nu mi-a dat comisionul ăla? Nu știu, sper doar că de data asta o să iasă bine.

Ușa băii se deschide și Marius, încă nesigur pe el, pășește afară. Privește în jur, mă vede, îi fac semn indicându-i canapeaua, vine și se așază.

Se uită la mine, pare în continuare speriat, stă cocoșat, își plimbă ochii peste tot, nu are curaj să mă privească în față.

— Ești bine? îl întreb.

— Cred că da.

— Fumezi?

— Da.

Îi întind pachetul și bricheta. Trage adânc din țigară, se mai liniștește, se uită la

mine întrebător.

— Și acum? Ce facem?

— Ia legătura cu clientul tău, adu-l aici să ne întâlnim, să vadă casa. Zii că prețul de pornire e un milion trei sute, dar că tu crezi că mai lasă la preț, nu îi spune cât, lasă-l pe el să facă o ofertă. Dacă e așa cum spui tu și e interesat, ar trebui să facă oferta. Atunci mă suni iar și mă duc să vorbesc cu șeful meu. Doar dacă e interesat și îți spune o sumă, ai înțeles? Nu mă duc să agit apele și să vorbesc aiurea cu el.

Iau pachetul de pe măsuță, scot ultima țigară din el, iau pixul și scriu pe carton.

— Uite numărul meu de mobil. Sună-mă după ce stabilești întâlnirea cu tipul tău.

Îi arunc și buletinul. Îl prinde și rămâne așa, ținându-l în palmă.

— Bine. Îl sun și te anunț când poate veni.

40. DOUĂ PÂINI

Marți dimineață mă sună și îmi spune că a vorbit cu clientul, poate veni joi să se întâlnească cu noi, nu prea îmi convine, aș fi vrut să o rezolvăm mai repede, dar asta e, rămâne stabilit pentru joi seara, la ora șapte.

Mă duc într-o doară să văd niște apartamente, vorbele proprietarilor îmi trec pe la urechi și se scurg pe lângă mine, mă simt ca în transă, parcă visez frumos, e așa ciudat.

Acum vreo trei luni am ieșit în oraș cu un fost coleg de facultate și cu un prieten de-al lui. Am mers la o terasă, ei și-au luat câte o pizza, cu șuncă, măsline negre și porumb, iar eu m-am uitat cum mănâncă și tot ce am comandat a fost un pepsi la sticlă mică. Și n-o să uit niciodată ce poftă am simțit când i-am văzut cum înfulecă, iar când unul dintre ei m-a întrebat dacă vreau o felie, l-am mințit că nu mi-e foame și am simțit umilința cum își apasă bocancul de ceafa mea, cerându-mi să plec capul. Am băut sucul încet, am vorbit mai tare ca să acopăr vaicărelile ce răzbăteau dinspre stomacul lipit de șira spinării și am râs cât am putut de mult la glumele lor, doar ca să mă simt în rând cu ei, un tânăr normal, și nu un ratat ciudat și nemâncat.

Amintirea asta îmi dă putere în vederea înfruntării cu domnul Roman, dar până la ciocnirea cu el mai am de trecut o încercare.

Când mă caută Marius, sunt la birou. Îi închid telefonul, îi spun Simonei că mă duc până jos să cumpăr o pâine și, când sunt pe stradă, îl sun.

— Da, zi!

— Am vorbit iar cu el, poate în seara asta, după șapte jumate, e bine?

Tac o clipă.

— Perfect, ne vedem în față la casă, la șapte și jumătate.

— Da.

— Bine, pa!

La magazinul de la parterul blocului e aglomerat. E un market de cartier, destul de mare, dar azi pare neîncăpător. Nesimțiți cu cărucioare intră în mine, mă calcă pe picioare, n-au ochi să-i vadă pe ceilalți, se aruncă ca niște disperați asupra rafturilor, hienele zilelor noastre, niște fomiști. Au băgat promoții și e jale mare. Babe astmatice se împing, croncănind aspru, ghiolbani cu mutre abrutizate se bagă în mine ca și cum n-aș

fi acolo, temperatura îmi crește și îmi doresc să nu fi intrat în magazin, dar e prea târziu, deja sunt în mijlocul furtunii și malul celălalt e mai aproape acum.

La case e dezastru, cozi imense, coșuri aruncate peste tot, șmecherii se bagă în față și ne dau cu tifla, niște boșorogi vociferează și afurisesc pe nu știu cine. Aleg o coadă care pare mai puțin înfiorătoare și stau așa, cu pâinea într-o mână, privind pe geam la furnicarul de afară, bărbați și femei, batrâni, copii, mașini și fum, un amestec amețitor. Toți par să se grăbească spre ceva, absorbiți de toate nimicurile lor importante. Dracu' să-i ia!

În stânga mea, la o alta coadă, stă un student, sau cel puțin așa arată, cu ochelari, părul lung, haine decente, o mapă neagră la subraț și aer rebel. În cărucior are niște cutii de bere, sticle la doi litri de cola, tot soiul de nimicuri de ronțăit, probabil că face vreo sesiune de învățat combinată cu nițică paranghelie, foarte frumos, bravo lui.

Un țigan burtos vine la el și îi zice dacă îl lasă și pe el în față, că are doar pâinea asta de o ține în mână, o arată studentului, ăsta nu știe ce să facă, se fâstâcește, până la urmă dă din cap și îi face loc. Namila se așază în fața lui la coadă.

Când ajunge la casierie, apare din senin o balabustă cu fustă largă, probabil nevastă-sa, sau poate mă-sa, dracu' știe, cu un coș plin ochi, și îl pune pe bandă.

Mă uit la student, ăsta face ochii mari la țigancă, apoi la coșul ticsit, vrea să zică ceva, se vede că e nervos, dar se răzgândește și lasă capul în jos, apoi se uită pe geam și se face că plouă.

Plătesc pâinea și mă duc spre ieșire. Înainte să închid ușa după mine mai arunc o privire către case. Șmecherii îndeasă de zor în pungi.

41. FIGHTER

La șapte și un sfert ajung la vilă. În fața ei e parcat un merțan alb, de teren. Sprijinită de mașină stă o matahală de bărbat, pe la treizeci și cinci, patruzeci de ani, pantaloni de stofă, pantofi lăcuiți, geacă de piele, toate negre. E ras în cap, când își întoarce capul spre stânga îi văd ceafa groasă, are un tatuaj, un dragon albastru ce aruncă flăcări roșiatice. Tipul e uriaș, are vreo doi metri și probabil vreo sută douăzeci de kilograme, arată ca un boxer la categoria super grea.

O sudoare rece mă cuprinde în timp ce mă apropii, iar el își întoarce încet ochii mici, înecați de grăsime, și se uită fix la mine, măsurându-mă impasibil din cap până în picioare. Apoi, pentru o fracțiune de secundă, cască ochii și un fulger îi brăzdează privirea, dar totul durează prea puțin, nu îmi dau seama dacă mi s-a năzărit sau ăsta chiar m-a privit ciudat.

În fața lui, cu mâinile în buzunare, așteaptă Marius. Se uită pieziș la mine când ajung lângă ei și îi întind mâna, îmi scutură palma în grabă, ca și cum ar vrea să scape cât mai repede de atingerea mea. Pare că îi e teamă de ceva. În schimb namila îmi strânge mâna cu putere, ca și cum ar vrea să îmi arate cine e el, o declarație mută de forță, îmi frânge degetele într-o încleștare de oțel, îmi păstrează palma strânsă într-a lui privindu-mă intens și silindu-mă să mă uit stânjenit în altă parte.

Pentru o clipă, privirea îi alunecă spre Marius și în ochi îi apare o expresie blândă pe care nu o pot descifra, tot ce îmi trece în acel moment prin minte e că ei doi se cunosc mult mai bine decât lasă de înțeles.

Am strania impresie că am pierdut o bătălie, că sunt pus într-o poziție de inferioritate, dar senzația e difuză, ceva îmi scapă, complexul indus e subtil și tot ce pot face e să îi urmez confuz pe cei doi când se îndreaptă spre vilă.

Apoi îi întrec și deschid poarta, pătrundem în curtea acoperită de întuneric, cumva mă simt la adăpost în umbră, îmi trece prin minte că n-au cum să mă vadă și sunt în siguranță.

Învârt cheia în broască, dau ușa de perete, mă întorc spre client și îl invit să intre. Marius trece pe lângă el și se duce înăuntru, uriașul se uită nerăbdător la mine și îmi face semn autoritar din cap să intru. Mă supun și îi întorc spatele, depășesc cadrul ușii, pășesc în holul întunecat și apoi simt cum sunt smuls ca un fulg de la pământ, brațele

îmi amorțesc instant, pieptul mi se comprimă și mă sufoc, deschid gura și o închid asemenea unui pește pe uscat, privirea mi se încețoșează. Răsuflarea gravă a gigantului îmi arde ceafa, forța lui e așa de copleșitoare, încât nici măcar nu am puterea să mă zbat, îmi abandonez corpul înlănțuit și plutesc deasupra capetelor noastre unite. Mă ridic spre tavan și privesc în jos, furia se adună în mine și, ca un fulger, precum un înger al morții, mă năpustesc înapoi în corpul meu, degetele îmi zvâcnesc, îmi las bărbia în piept și îmi arunc capul pe spate cu forța a o mie de ciocane. Simt cum nasul gorilei se presează de occipitalul meu, îi rezistă pentru o clipă, apoi se frânge cu un scrâșnet. Grohăie ca un porc, îmi dă drumul la pământ, cad, mă ridic imediat, umbra lui Marius tremură în fața mea, mă reped spre el, îl izbesc de perete și zbor prin living către baie. Într-o clipă trântesc ușa după mine și răsucesc țumburușul încuietorii.

Mă proptesc cu spatele lipit de lemnul alb și încerc să îmi revin.

Trebuie să fiu rațional, e singura șansă să scap din căcatul ăsta.

Deci clientul nu există.

Normal că nu, ți se pare că ar fi client tipul?

Marius m-a mințit.

De ce?

Ca să îi dai drumul, evident! Te-a dus de nas, n-a fost prost.

Bine, și cine e grasul?

Un prieten de-al lui, probabil, poate frati-su, ce mai contează?!

Important e să gândești repede. Mastodontul e afară, peste câteva momente o să spargă ușa, e doar o chestiune de timp să intre peste tine. Dacă te prinde, nu mai ai nicio șansă. Te rupe pe genunchi, îți frânge brațele ca pe surcele. Ai nevoie de ceva care să egaleze șansele.

Scoate-l din buzunar și pune-l pe mâna dreaptă.

Scot boxul din buzunar și-mi bag degetele prin cercurile argintii. Atingerea rece a metalului mă liniștește pentru o clipă.

Așa, acum dacă intră rinocerul măcar mai ai o șansă. Acum caută altă armă, ceva care să-l țină la distanță.

Mă îndrept spre dulapul alb și-l deschid. Ochii caută febril în toate părțile, nu găsesc nimic care mi-ar putea servi. Simt că nu mai am timp și încerc cu disperare să nu îmi pierd controlul.

Mă întorc și mă uit în oglindă. Broboane de sudoare rece îmi acoperă tâmplele și totuși mă simt cumva liniștit și încrezător.

Nu mai pierde timpul – caută, caută, caută!

Mă dau câțiva pași în spate, mă opresc în mijlocul baii și mă uit în jur. Privirea îmi cade pe lavoarul de sub oglindă, apoi coboară pe piciorul lavoarului.

Nemesis-ul meu a ajuns în fața ușii și urlă să deschid.

Spune că nu mă omoară dacă deschid, înjură și dă cu pumnul în ea, zguduind-o din balamale.

Îmi scot boxul de pe degete, îl bag în buzunarul pantalonilor, îmi arunc paltonul de

pe mine, apoi cămașa și rămân la bustul gol. Mă aplec și trag cât pot de tare de piciorul lavoarului, îl hâțân stânga–dreapta și îl desprind. E destul de greu, dar cred că reușesc să îl manevrez câteva secunde.

Îl las în picioare în mijlocul băii, iau telecomanda și dau drumul la televizor. Pe ecran apare imaginea unei molii care se târăște pe pământ dând ușor din aripi, urmată de poantele întunecate ale unei balerine. Degetul îmi încremenește pe butonul de sonor și vocea Christinei Aguilera inundă camera, făcând să vibreze geamuri, oglinzi și suflete.

Bocăneala se oprește o clipă, apoi aud o înjurătură înfundată și un corp greu se aruncă în ușă făcând-o să geamă.

Închid lumina, pipăi boxul prin pantaloni, apuc piciorul lavoarului și îl târăsc la peretele de lângă ușă. Săgeți de lumină răzbat din când în când dinspre ecranul plat.

„*Well I thought I knew you, thinkin' that you were true*“ recită zeița întunecată și eu apuc strâns baza piciorului în timp ce ușa duduie, copleșită de forța ce se prăvale peste ea.

Închid ochii pentru o clipă, îmi las bărbia în piept și încerc să îmi spun că va fi bine. Nu pot, mintea îmi e blocată, parcă niciun gând nu mai iese sau intră, tot ce simt e o forță care se adună și crește în mine, pielea de pe brațe mi se încrețește, ușa geme pentru ultima oară și cedează, zburând peste lavoar.

Pentru o clipă mi se pare că timpul a încremenit, apoi totul se precipită.

Un picior uriaș pășește în cameră și, în clipa următoare, monstrul e înăuntru. Clipește în întuneric, se uită în stânga și în dreapta, e încordat ca un arc. Își îndreaptă privirea spre colțul în care m-am ghemuit. Mă ridic încet, o formă neagră urcă spre el, un mârâit se transformă în urlet, brațele mele descriu un arc de cerc perfect și masa de ceramică îi sfărâmă rotula. Mă dau doi pași în spate, scap piciorul din mâini, uriașul se clatină și se prăbușește în genunchi, privind fix înainte. Se apleacă în față, sprijinindu-se cu palmele de gresia rece. Îmi trag boxul peste degete, plutesc tăcut către colosul doborât, îl privesc o clipă de sus, dragonul își înalță capul spre mine, încearcă să își arunce flăcările, dar tot ce reușește e să schelălăie ca un cățeluș. Cobor ușor, aproape blând, mâna către el, metalul boxului îl atinge ca o mângâiere, apoi se dă în spate, se ridică la ceruri, de acolo lucește în întuneric pentru o clipă și apoi se prăvălește ca un munte peste botul dragonului, iar și iar, până când îl îngroapă adânc în pământ.

Privesc în jos spre hăul în care s-a prăbușit, trag aer adânc în piept, expir și cad în genunchi. Sunetul îmi bubuie în urechi.

YOU WON'T STOP ME,
I am a fighter and I
I ain't gonna stop
There is no turning back
I've had enough.

Vocea Christinei domină întunericul.

Privesc în jos spre hău și simt nevoia să cad în el.

Sări! șoptește o voce. *Căsăpește-l! Fă-o acum!*

Nu pot… lasă-mă! Te rog! LASĂ-MĂ!

Îmi scot boxul și îi palpez jugulara cu degetele. Pulsează.

Mă ridic și mă duc în living. Aprind lumina și îl caut pe Marius în toată casa. Nu îl găsesc pe nicăieri, a fugit în timpul luptei.

Mă întorc la parter și mă duc la baie. Namila e în continuare întinsă pe gresie. Mă aplec peste el și îi scotocesc prin buzunarele gecii de piele. Îi găsesc telefonul și formez numărul lui Marius.

Răspunde imediat.

— *Alo, alo, alo. ALO!*

E precipitat, răsuflă greu. Nu spun nimic.

— *Silviu?*

— Nu e Silviu. EU SUNT!

Tace.

— Nu închide telefonul! Ascultă-mă ! Eu o să plec acum. Prietenul tău e aici, îl găsești în baie.

Răsuflă mai greu în telefon.

— *E… ăăăă…?*

— Nu, izbucnesc eu, nu e mort!

Continui pe un ton mai moale:

— Vino să îl iei, eu o să plec acum. Înainte să vă cărați, vreau să faceți curat, să aranjați lucrurile pe aici. Ai înțeles, băi căcatule?

— *Da.*

Telefonul îmi apasă rece urechea.

— Cine e?

— *Cine?*

— Faci pe prostul? Cine e Silviu ăsta?

— *Ăăă… un șmecher din cartier. L-am rugat să vină cu mine, să…*

— Să ce?!

— *Să te sperie un pic, să îți dea vreo două, nu știu, să bage frica în tine, să mă lași în pace…*

— De ce m-ai mințit că ai client?

— *Mi-a fost frică, nu știam ce vrei să faci, aș fi spus orice să scap de acolo.*

Vocea din telefon e plângăcioasă, îmi provoacă sila. Poponaru’ dracu’!

— Vino să-ți iei gorila, eu plec acum. Dacă vă mai văd vreodată, vă omor! AI ÎNȚELES?

— *Da*, șoptește umil.

— Și încă ceva. *Nu uita că știu unde stai!*

Și închid. Arunc telefonul pe spinarea malacului și ies pe poartă. Mă duc în partea cealaltă a străzii și mă ascund după un colț.

Fumez două țigări până ce o siluetă subțire își face apariția din capătul celălalt. E

Marius, nu reușesc să îi disting chipul în întuneric, dar îl recunosc după mersul de curist. Se uită în toate părțile, e căcat tot de frică. Pune mâna pe poartă, privirile îi mai dau roată o dată, nu mă vede, nu are cum, o împinge și intră.

Peste vreo jumătate de oră un taxi oprește în fața vilei. Mai durează vreo două minute până ce poarta se deschide și cei doi ies afară. Namila șchiopătează, pare să aibă nasul bandajat, se sprijină de Marius, urcă mai mult într-un picior în mașină. Piticania închide ușa după el cu grijă, se uită în stânga și în dreapta ca un animal hăituit și se grăbește să urce pe partea cealaltă. Portiera se trântește și taxiul trece pe lângă mine, se scurge cu încetinitorul și îl văd pe Marius cum stă cu capul în jos, ținându-și o mână în păr. Dacă s-ar uita în stânga m-ar vedea, dar asta nu se întâmplă și în clipa următoare mașina dă colțul în noapte.

Mă întorc la vilă, încui poarta după mine, intru în hol, închid și ușa casei cu cheia, nu aprind lumina, bâjbâi până la ușa băii, care acum e la locul ei. O deschid încet și aprind lumina. Cu excepția unei crăpături la baza piciorului lavoarului, restul pare în regulă. Ușa a fost fixată la loc, e nițel zgâriată, încuietoarea e bușită, dar nimic dramatic, pe jos e dat cu mopul, în fine, cui nu-i place să mă pupe.

Încui la loc și părăsesc vila.

42. AU REVOIR

A doua zi mă duc mai devreme la birou, las cheia de la vilă în sertarul Simonei. O aștept pe doamna Roman și, când ajunge, îi spun că vreau să plec, că nu mă mai descurc cu banii, vreau ceva mai sigur, *bla bla bla*. Probabil că se aștepta la asta, dă din cap, îmi spune doar să mă mai gândesc, eu zic că da, o să mă mai gândesc, îmi iau la revedere, Simona nu plânge, Victor nu e lângă mine, doamna Roman nu mai zice nimic. Cam asta a fost, îmi iau haina din cuier și mă car.

Pe când locuiam cu ai mei, tata a adus acasă într-o zi doi pui de pisică, birmanezi, frate și soră. Lui i-am spus Țuțuș, după un motan pe care îl avusese maică-mea mai demult, ei – Mița. Să ai un animal de casă îți prinde numai bine când ajungi frânt și te trântești pe canapea, nu ai cu cine să vorbești și el vine la tine, miaună și se așază cu capul pe pieptul tău și toarce, iar tu îl strângi în brațe, îi simți căldura, simți cum îți absoarbe o parte din răul din tine și te liniștești, iar uneori adormi așa, ținându-l în brațe.

Motanul era de departe favoritul meu, un dolofan cu capul mare și mustăți lungi, coada scurtă și ochi albaștri, gras și frumos. Când mă sculam dimineața și mă duceam la bucătărie, venea și el în goana mare, sărea pe dulap și își începea concertul de mieunături, ca să îi dau de mâncare. Îi dădeam să mănânce, bineînțeles. Apoi se trezea tata și umflatul apărea iar în bucătărie, alte miorlăieli disperate, altă mâncare. Și da, când apărea și sor-mea în bucătărie, pufosul era și el acolo, rugându-se de parcă nu mai mâncase cu zilele. Și așa își lua panarama de motan micul dejun de trei ori în fiecare dimineață.

Soră-sa era mai discretă, bine, își cerea și ea drepturile, normal, dar mult mai finuț, câte un mieunat încetișor acolo, câte o privire mai insistentă pe dincolo, în fine, se comporta ca o doamnă, spre deosebire de frati-su, care era un golan simpatic și veșnic înfometat.

În afara momentelor în care cerea de mâncare, Țuțuș nu era prea sociabil, de multe ori sor-mea sau maică-mea îl luau să stea cu ele în pat sau pe canapea și n-avea răbdare sau chef, pleca aproape imediat fluturându-și semeț ciotul ăla de coadă, dar la mine venea de multe ori când ajungeam acasă de la liceu și mă întindeam pe canapea în

sufragerie, vorbea cu mine, îmi spunea că o să fie bine, îl luam în brațe și îl așezam pe pieptul meu, iar el stătea acolo, miorlăia încet și torcea în timp ce îl mângâiam pe după urechi.

După câțiva ani a început să aibă probleme, făcea pietre la vezică. A trebuit să îi cumpărăm mâncare specială, să mergem cu el din ce în ce mai des la veterinar. Drumurile în sine erau o aventură, îl băgam într-o geantă și îl căram cu noi prin mijloacele de transport în comun, iar el miorlăia așa disperat că oamenii se uitau ciudat la noi, de parcă am fi avut vreun sugar răpit în geantă. După un timp începusem să îi dăm niște pastile ca să îl adoarmă înainte și să putem merge cu el liniștiți. I le amestecam printre boabele maro și ăsta le hăpăia cu viteză, apoi începea să se împleticească prin casă și, de multe ori, îl pescuiam de sub pat, niciodată adormit, dar suficient de amorțit ca să poată fi transportat într-o relativă acalmie.

Într-o zi a trebuit să îl ducem iar la medic. Era seară, se tot chinuia să urineze și abia dacă scotea câțiva stropi, mai mult stătea culcat într-o parte, miorlăind încetișor când vorbeam cu el, încercând să ne răspundă. Am luat un taxi, eu și cu prietenul lui sor-mea, și ne-am dus la un veterinar care avea program duminică seara, pentru urgențe. Pe drum a fost tăcut, abia dacă mai scotea câte un mieunat jalnic când îl mângâiam.

Medicul, o fată tânără, l-a pus pe o masă, i-a făcut o injecție, apoi l-a tot sucit și l-a apăsat, eu îl țineam de labuțele din spate, am întrebat-o dacă e bine, ea mi-a răspuns că a făcut tot ce a putut și asta e, eu n-am înțeles ce zicea ea acolo și am întrebat iar dacă motanul e bine și ea mi-a spus că a murit. Am amuțit pentru moment, apoi am întrebat-o cât îi datorez, ea mi-a zis că nimic, după care nu am mai putut să mă controlez și am izbucnit în plâns. Mi-am revenit aproape imediat, am plecat de-acolo și peste două ore îl îngropam într-un parc.

Când ajung acasă, după întrevederea cu doamna Roman, mă arunc pe canapea și stau așa, cu brațul tras peste ochi. Sunt atât de plin de otravă.

Peste câteva clipe simt o apăsare caldă pe piept, simt privirea motanului meu drag, simt cum încearcă să îmi absoarbă răul, îl mângâi și îi vorbesc, îl alint și el îmi răspunde mieunând încetișor și torcând ca o sobă.

43. UN NOU ÎNCEPUT

Nu mai am bani, nici serviciu, așa că mă văd nevoit să apelez iar la părinți. Îl sun pe tata, mă milogesc de el și într-un final acceptă să îmi împrumute niște mărunțiș. Luni după amiaza mă duc la ei acasă, dar sunt plecați și trebuie să îi aștept în fața blocului. Ai mei locuiesc într-un cartier liniștit, destul de izolat și la ora asta e pustiu.

Pe când stau și mă bălăngăn de pe un picior pe altul, se apropie un bărbat. Mă întreabă cât e ceasul, apoi, pe nepusă masă, începe să îmi povestească că el e pasionat de muzică și că are nu știu ce stație construită chiar de el și că ascultă tot felul de artiști moși de care n-am auzit în viața mea. Discuția mă plictisește pentru că nu prea pricep ce tot încearcă el să îmi explice și în plus nu înțeleg de ce a intrat în vorbă cu mine și ce vrea de fapt. Are patruzeci și cinci – cincizeci de ani, e cam de aceeași înălțime cu mine, dar bine făcut, pare un rocker mai bătrân, cu părul lung și sur, barba scurtă, privirea rea, agresivă, dar poate e doar o părere, am început să fiu mai suspicios cu străinii care intră în vorbă cu mine după moșul ăla nenorocit din parc. Și tipul ăsta tot turuie, o dă înainte cu instrumentele lui, cu stația lui, cu muzica lui, iar eu dau din cap și mai mormăi câte o aprobare. Apoi, ca și cum abia atunci i-ar fi venit ideea, îmi zice că să vin cu el să îi văd stația, că stă aici, în apropiere, durează câteva minute să ajungem. Eu îl refuz timid, el insistă, în minte îmi apare puța roșiatică a moșului, așa că îl refuz din nou, mai hotărât de data asta, iar el renunță și se cară nemulțumit. Habar n-am ce urma să se întâmple dacă m-aș fi dus cu el, în cel mai bun caz mă plictiseam uitându-mă la niște chestii care nu mă interesau, iar în cel mai rău… dracu' știe.

Până la urmă ajung și ai mei, intrăm în apartament, urmează o nouă doză de umilință, eu stau pe un scaun, nu spun nimic, clatin încetișor din cap, joc și puțin teatru ca să vadă ce nenorocit sunt și ce nașpa sufăr, dar nu e nevoie de prea mult, chiar mă simt ca un căcat înfometat. Într-un final smulg o sumă oarecare de bani de la ei, nu prea mult, dar nu contează, e o gură de aer și n-am de ce să mă plâng, până la urmă ar trebui să fiu singur în stare să am grijă de mine, așa că nu comentez, mă pun în genunchi, le sărut pulpanele straielor tivite cu fir de aur, le îmbrățișez condurii și fac temenele până ce fruntea mi se înroșește și gresia se pătează de sânge.

A doua zi îl sun pe văr-miu și-l întreb dacă pot să scot ceva la imprimantă la el la

birou. Zice imediat că da, îmi încropesc un CV pe calculatorul lui de la firmă, scriu acolo tot ce știu și ce vânzări și închirieri am făcut și îl scot în vreo zece exemplare. În drum spre casă, mă opresc la chioșcul de lângă bloc, iau un ziar cu anunțuri și m-apuc iar să sun pe la agenții.

Durează două săptamâni până reușesc să mă angajez din nou. Da, tot în imobiliare, la o firmă care oferă salariul minim pe economie, ce-i drept, dar la naiba, cum aș putea să mă vait când eu mor de foame ca un ratat?

Două săptămâni de interviuri, de uitat la televizor până la patru dimineața, de făcut laba pe internet, două săptămâni de alienare și disperare. Mâncam din nou pâine cu pâine și îmi părea că nu am evoluat cu un pas, dimpotrivă chiar, deveneam o fostă promisiune. În acele momente în care plecam de la câte un interviu patetic îmi doream să îmi fi luat diploma și să fac ceva ce nu îmi place, dar ce ar mai fi contat dacă mă ajuta să supraviețuiesc? Nici prin gând nu îmi trecea să mă bucur de viață, să trăiesc, supraviețuirea devenise prioritatea numărul unu. Să mănânc, să îmi plătesc întreținerea, să îmi păstrez garsoniera.

Și acum găsisem slujba asta, într-un birou frumos și spațios, chiar vizavi de școala generală unde fusesem elev, cu un salariu fix și comision la vânzare, cu un profesor ca îndrumător și o doamnă psiholog care să ne învețe cum să abordăm clienții.

Totul suna atât de bine și am crezut că aici e locul meu. Dar peste vreo săptămână am început să îmi dau seama că acel profesor nu știa de fapt mai nimic, tot ce ne servea la așa zisele reprize de pregătire profesională erau niște clișee obosite, povești despre oamenii de afaceri care ar fi trebuit să fim, noi, niște flămânzi cu priviri sticloase, cu burta lipită de șira spinării și costume ieftine și ponosite, flendurite prin mijloacele de transport în comun. Printre colegii mei erau foști vânzători, foști meseriași, foști taximetriști, toți erau niște foști care încă mai încercau să facă ceva, să dea lovitura la patruzeci de ani, să șteargă cu buretele peste viața lor nenorocită și să fie cineva. Orice om al străzii își dorește o casă și puțin respect, orice ratat își dorește să fie cineva și mult respect. Și profesorașul ăsta, un nene de vreo șaizeci de ani, înalt și spătos, cu ochelarii demonstrativ agățați de vârful nasului, venea în fiecare dimineață și ne povestea întâmplările altora sau inventate, ne preda tehnici de marketing inutile, ne spunea că am fost aleși pe sprânceană, ne spunea că suntem speciali.

Te-ai întrebat vreodată ce te face special? Pentru că, fără îndoială, ești cineva, o individualitate deosebită, nu vreun neica nimeni, o personalitate cu totul aparte.

Și totuși, dacă te-ai întrebat, ce ai răspuns? Ce te face special?

Ce faceai tu când șoarecii învățau ca speriații fără să știe nici ei ce citesc sau de ce fac asta?

Ce să fac, eram agent imobiliar, învățam cum să vând una și alta, căci da, să știi să vinzi ceva, orice, e neprețuit, și nu, nu aș fi putut învăța asta mai bine la marea academie de studii vânzătorești la care te-ai chinuit tu atâta să intri. Ce știe un nene cu ochelari, ce pompos se intitulează Doctor manager?

Ce vânzări a făcut el?

A stat vreodată în ploaie pe un câmp, așteptând un țăran, și el pompos auto intitulat mare proprietar, viitor milionar de căcat?

S-a ploconit la vreun țigan burtos, denumit Clientul, pentru un comisionaș din care să îți iei și tu salam de vară vreo două luni?

Și atunci când țăranul și țiganul au vrut să cadă la pace, doar ei doi, fără tine, fără să îți mai plătească comisionul, și uneori au și reușit să facă asta, ce ai fi făcut tu, domnule profesor? Îți spun eu ce. Te-ai fi întors cu spatele și ai fi plecat umil, dar învingător în mintea ta patetică, căci ce altceva ai putea fi când nu te cobori la nivelul lor, un țăran și un țigan? De fapt nu e că nu te-ai coborî la nivelul lor, dar știi că nu ai ce să le faci, pentru că ești un laș și un fricos, un papagal tare în gură, bun la teorie, dar slab la fapte. Ca să pun punctul pe I, pur și simplu nu ai coaie. Ți-e teamă că ți-ar rupe capul țiganu' ăla mare și bazat. Și de-aia nu spui nimic, te rotești pe călcâie și faci roiu. Demn, bineînțeles. Și ca să poți să trăiești în continuare cu tine și lașitatea ta, cu frica ta de copil, de care credeai că ai scăpat, dar acum îți dai seama că nimic nu s-a schimbat, că ești același plod plăpând, speriat de tot ce se întâmplă în jur, îți spui că ai lăsat de la tine, că ai fost omul superior, când de fapt, dacă ai fi putut, le-ai fi crăpat capul la amândoi, le-ai fi făcut țestele chisăliță cu lopata din curtea țăranului. Da, domnu' profesor, asta ai fi făcut. Ai fi plecat cu un deget în cur. Și tu vrei să mă înveți cum să vând ceva? Pe mine, care atunci când țăranu' și țiganu' au vrut să îmi dea cu flit, m-am umflat la ei și am tot dat din gură ca un pekinez furios, fără să stau să mă mai gândesc vreo clipă la consecințe. Faza e că am reușit să mă umflu așa tare că, pentru câteva momente, au crezut că sunt vreo dihanie înspăimântătoare și au dat înapoi, i-am dezbinat, le-am sfâșiat personalitațile obtuze și am căpătat și eu o parte din osul cuvenit. Nu tot, evident, că doar nu se prostiseră de-a binelea, dar măcar am luat ceva, domnule profesor. Am înhățat, am ros și am fugit. Victorios, încă flămând și cu o urmă de ură încă neostoită. Căci, în caz că nu știai asta, ura nu dispare pe de-a întregul niciodată. Nu din mine, cel puțin.

Iar cu doamna psiholog lucrurile stăteau și mai rău. O tipă tânără și nepricepută, ce încerca cu disperare să își justifice prezența dându-ne sfaturi inutile și certându-se cu noi când îi ignoram regulile meschine.

Totuși avea dreptate când îmi spunea să zâmbesc mai mult, iar într-o zi a auzit-o și domnul profesor și atunci mi-a cerut și el să zâmbesc demonstrativ, eu mi-am schimonosit fața, iar el mi-a zis imediat să îl urmez în baie, unde m-a pus să mă scălâmbăi în fața oglinzii, ca și cum eram vreun manechin fără dinți în gură care face reclamă la o pastă de dinți. Degeaba i-am spus că nu pot zâmbi la comandă, că trebuie să am starea de spirit necesară, tipul m-a tot hingherit să rânjesc până și-a dat seama că n-are șanse și s-a lăsat singur pagubaș.

Între timp mă îndrăgostesc de o colegă, dar n-am curaj să îi spun și ea pleacă, își găsește o slujbă adevărată, iar eu abia atunci mă trezesc și încep să o sun și să îi propun să ne vedem, că îmi fac o firmă și vreau să lucrăm împreună, bla, bla, vrăjeli ca să mă văd cu ea. Tipa probabil se prinde ce dobitoc sunt și mă refuză, zice că abia s-a angajat și

n-o interesează, eu insist penibil și ea mă refuză din nou. A doua zi aflu ca e combinată cu un coleg, un puști drăguțel, mai mic decât mine cu câțiva ani și mult mai simpatic. Băiețașul vine la mine și îmi spune că ar fi interesat de o colaborare, dacă îmi fac firmă, că a aflat de la Ioana, fosta noastră colegă și că ei doi sunt împreună acum. Îmi dau seama că tipul îmi face o aluzie fină că tipa s-a prins că mă dau la ea și că ar fi cazul să renunț, ceea ce și fac, pentru că îmi e destul de clar că ea pur și simplu nu este interesată de mine și nici nu prea am de ce s-o contrazic.

Și, după patru luni în care nu vând nimic, de fapt, în afară de vreo doi colegi, din cei cincisprezece câți eram, care izbutiseră să vândă o garsonieră, nimeni nu reușise să facă ceva, la câteva zile după discuția cu puștiul despre firma mea inventată, mă cheamă patronul la el în birou și îmi spune că trebuie să întrerupem colaborarea, îi pare rău, dar asta e, îmi zâmbește rece și într-un minut rămân iar fără serviciu.

Habar n-am dacă i-o fi zis cineva despre firma mea imaginară sau a fost doar o coincidență, nici nu mai contează, eram deja pe o linie moartă și, până la urmă, mi-a făcut un serviciu că m-a concediat. Doar mândria mea s-a simțit rănită, dar la dracu' cu ea.

După ce sunt dat afară, trag aer în piept și mă arunc din nou în hora interviurilor. Din nou aceleași întrebări, aceleași răspunsuri, senzația că mă învârt în cerc mă presează din ce în ce mai apăsat, mă sufocă, îmi încolăcește amarul în jurul sufletului și îl strânge cu brațe reci.

După câteva întâlniri nesatisfăcătoare, ajung și la management House Investment, o denumire mult prea pompoasă pentru firmulița situată într-un apartament de trei camere dintr-o vilă veche. Patronul nu e la birou, vorbesc cu un tip de acolo, un fel de manager, din câte îmi dau seama, deși are un aspect cam neîngrijit, cu o cămașă albă scoasă din pantaloni și nebărbierit de trei zile. Are vreo treizeci și cinci de ani, e înalt și slab. E destul de reținut în a furniza informații legate de stăpânul său, în fine, după douăzeci de minute îmi spune că pot să vin de a doua zi. Condițiile sunt aceleași ca la primul serviciu, fără salariu, doar comision.

Îmi face cunoștință și cu restul colegilor: Alin, un băiat de vreo șaisprezece, șaptesprezece ani, slăbuț și cu privire vicleană, Ionuț, tipul de la IT, tot un puștan și ăsta, cu o freză dezordonată și îmbrăcat alandala, un ciudat din ăla care se ocupă de calculatoare, un geniu zeflemitor neînțeles și, în sfârșit, domnul Aurel, un bărbat firav care face notă discordantă cu baiețașii de lângă el. Are peste cincizeci de ani, părul alb, tuns scurt, e proaspăt bărbierit, împrăștie un miros fin de colonie. Nu îmi place expresia lui când îmi strânge mâna, își ațintește languros ochii albaștri, lăptoși, asupra mea, strânsoarea lui e moale și insinuantă, buzele subțiri îi rămân lipite atunci când își desenează zâmbetul pe față și sunt sigur că tipul e poponar și nu unul dintr-ăia inofensivi, ci un prădător libidinos. Îmi propun să stau cât mai departe de el. Pe așa zisul manager îl cheamă Bogdan, pare în regulă, probabil că pe el aș putea conta ca viitor prieten sau măcar coleg cu care să mă înțeleg.

În zilele următoare îmi reiau încetul cu încetul rutina vizionărilor, încep să îmi

cunosc și colegii mai bine, domnul Aurel, în mod surprinzător, e chiar simpatic dacă apuci să conversezi cu el, nu îmi bate niciun apropo și chiar poți discuta orice cu el, se vede că face parte dintr-o familie bună, are stil și carismă și, deși nu are experiență ca agent, sunt sigur că poate face treabă bună. Nu prea înțeleg ce caută unul ca el în meseria asta și n-am curaj să îl întreb, nu încă. Probabil că e vreo poveste deprimantă și deocamdată nu ne știm prea bine ca să îl întreb despre asta, plus că nici nu prea am chef de tristețuri.

Pe de altă parte, Bogdan nu are nevoie de invitații ca să-și spună jelania, așa că aflu destul de repede că e divorțat, are o fată de cincisprezece ani (el are treizeci și șapte), a avut o situație excepțională, financiar vorbind, dar a încercat să facă nu știu ce afacere și a pierdut totul, iar acum a luat-o de la capăt și de fapt nu e nici manager, decât pe cartea de vizită, e tot agent, ca și mine, nu-și ia salariu, doar comision, doar că îl cunoaște pe patron și l-a convins să investească într-o agenție imobiliară. Tipul aleargă după cai mari, vorbește numai despre afaceri de milioane, dar îmi este destul de limpede că e tot un pârlit, doar că el încearcă direct să dea lovitura cea mare, în timp ce eu mă chinui să închiriez câte o garsonieră.

Alin e destul de misterios, nu prea îmi dau seama ce face, pare un puști isteț, lasă să îi scape că a investit într-o afacere din care câștigă binișor, dar în același timp îi place să fie agent imobiliar, pentru el e ca o aventură, ceea ce e de înțeles, atunci când ai burta plină e ușor să faci meseria asta cu zâmbetul pe buze.

Pe Ionuț nu prea îl văd la birou, înțeleg că lucrează la mansarda vilei, nu înțeleg prea bine ce învârte el acolo, nici nu prea mă interesează, tipul mi-a fost antipatic de la început și mi-e indiferent ce face, câtă vreme nu mă calcă pe bombeuri.

În schimb apare o față nouă, Daniel, tot cu calculatoarele se ocupă, lucrează cu noi în birou și, în mod curios, e chiar în regulă pentru un IT-ist, nu are depresii sau teribilisme, râde mult, glumim, e chiar o bucurie să îl cunosc. E mai mic cu doi ani ca mine, dar mai înalt și mai voinic, tuns scurt și cu o față rotundă și zâmbitoare. Are și o prietenă foarte drăguță, care vine de câteva ori la birou să vorbească cu el, o fată cu părul lung și creț, zâmbăreață și ea, simpatică foc.

Apoi fata lui Bogdan ne vizitează și ea într-o zi, o puștoaică frumoasă, brunetă ca taică-su, cu buze pline și privire șăgalnică, iar Daniel începe să flirteze cu ea și brusc nu mai îmi e așa simpatic. Mi se pare aiurea ce face, are o iubită așa mișto, pe care o cunoaștem și noi pe deasupra, măcar dacă ar fi discret și s-ar feri, dar lui probabil că îi place să aibă spectatori, așa că se dă la ea pe față, iar puștoaica râde și se simte bine, în timp ce taică-su strânge din dinți, dar nu le spune nimic.

După faza asta, mi se pune pata pe Daniel. Mă seacă idioții care nu apreciază ce au.

Peste câteva zile ne facem toți trei, eu, Bogdan și Daniel, conturi pe un site nou de întâlniri și începem să trimitem mesaje la fete, cu *bună, ce faci?* și tot așa. Mie și lui Bogdan nu ne răspunde nici dracu', în schimb Daniel, care și-a luat un nickname de macho gen *Mr. Beautiful Guy*, primește răspunsuri pe bandă rulantă și face mișto de noi, ne zice că habar n-avem, că suntem varză. Bogdan se înroșește ca o fată mare și pe

mine mă apucă spumele.

Nu îi răspund la provocări, mă afund în ecranul monitorului, îmi fac un cont de gagică, îl apelez pe maimuțoi pe site, intru în vorbă cu el, îl atrag să vorbim și de pe contul de messenger fals, tot de gagică, bineînțeles, și îl țin așa vreo jumătate de oră, îl întreb dacă are prietenă, el mă minte că nu, îi spun că sunt studentă, că stau cu încă o colegă, îi arunc că poate ne vedem mai pe seară, dacă nu are treabă, idiotul marșează imediat, îi zic să vină la mine acasă pe la opt, să ia și ceva de băut, apoi îi arunc pastila – *Te-ar deranja dacă ar sta și prietena mea cu noi?* și îi bag un emoticon care face cu ochiul, urmat de unul care roșește. Daniel belește ochii în monitor, îl observ și îmi vine să râd, bineînțeles că ne povestește mie și lui Bogdan ce i se întâmplă, ce tip tare e, cum o să fută el două gagici în seara asta și așa mai departe. Răspunde că nu îl deranjează și trimite o față zâmbitoare. După alte câteva minute de flirt, mă plictisesc și îi spun că nu mai pot discuta și el spune că vorbim când ne întâlnim, apoi mă întreabă unde să vină, eu îi scriu adresa de la noi de la birou, boul cască gura spre monitor, apoi mă pufnește râsul, îi zic și lui Bogdan ce am făcut, ăsta se prăpădește și el de râs, iar tâmpitul de Daniel tace din gură și stă ca o curcă plouată câteva secunde apoi n-are ce face și zâmbește forțat, se preface că se distrează cu noi, deși e clar că e ofticat de țeapa pe care tocmai și-a luat-o. Să fie sănătos...

44. SIMONA

Suntem la mijlocul lunii mai când o sun pe Simona, secretara tembelă de la Casa Roman. Îi spun că trebuie să vorbesc ceva important cu ea, o rog să păstreze confidențialitatea asupra întâlnirii, să nu le zică nimic patronilor, îi arunc într-o doară că vreau să îi fac o propunere de „afaceri“, ceva legat de viitorul ei, așa că îi trezesc curiozitatea și acceptă să se vadă cu mine la mall în seara asta, să bem o cafea și să discutăm.

Atunci când vine e îmbrăcată cu un costum crem, sacou strâns pe corp și pantaloni largi, eleganți, iar pe sub sacou se vede o cămașă argintie din satin, articol care are darul de îmi produce o erecție instantă și gândurile mi-o iau razna, văd cătușe și limbi în pizdă, mâinile mele o mângâie pe sâni în timp ce ea geme neajutorată, înecându-se cu călușul pe care i l-am îndesat pe gât, apoi o întorc să o fut și… ea deschide gura și începe să cotcodăcească – *Buuunaăăă, ce mai faciii??* și se duce dracului fantezia mea.

Ne așezăm la o masă la Hanul Ancuței, ne uităm pe meniuri, luăm o carafă de sangria, comand și un piept de pui, ea vrea nu știu ce turnulețe, cam scumpe, dar asta e. În timp ce studiez absent prețurile o urmăresc pe sub gene, parcă nu mai radiază chiar așa tare aer de țărăncuță, mi se pare chiar drăguță, poate o fi din cauza felului în care e îmbrăcată, habar n-am, dar oricum și-o cere cu cămașa aia, așa că încep s-o vrăjesc, îmi iau un aer important, tușesc ușor, o întreb pe cel mai serios ton cum îi merge la serviciu, ce perspective *crede ea* că are, dacă e mulțumită cu slujba de acum. Simona începe iar să clămpăne și să se plângă și mă plictisește de mooor… dar până la urmă se oprește o clipă să-și recapete suflul și atunci reușesc să îi întrerup monologul cretin și să-i zic că m-am angajat la o ditamai firma de investiții imobiliare și că actuala secretară a directorului executiv vrea să plece cu bărbată-su în Canada, dar șșșșșșt, e secret și duc degetul la buze, iar vaca de Simona dă din cap ca toanta, așa… și eu sunt bun prieten cu directorul de la resurse umane, așa m-am angajat și eu la ei, iar dacă ea, Simona, ar fi interesată… aș putea să îi pun o vorbă bună să vină la noi, mai ales că salariul ar fi barosan, și în plus i-ar da și mașină de serviciu, un Fiat roșu, micuț și drăguț, știi roșul ala gen Ferrari, la care maimuța din fața mea belește ochii cât cepele și pot să jur că aud cum îi ghiorăie mațele de disperată ce e, ahtiata dracului, iar eu continui să inventez tot felul de beneficii: abonament la sală, de patru ori pe lună la un spa, cu jacuzzi, saună,

masaje, cosmetică, bla bla bla, fătuca se pleoștește de tot, i se face pielea de găină (ceea ce nu e de mirare, ținând cont de faptul că tipa chiar *este* o găină tembelă), dar față de mine încearcă să facă pe indiferenta, zice că da, poate ar fi interesată, dar că trebuie să se sfătuiască și cu iubitul. Fac mișto de ea, îi spun să nu se gândească prea mult, că deja s-ar putea să fie prea târziu, asta se înverzește la față și eu mă distrez de minune când văd ce disperată e, zice că totuși să îi programez o întâlnire cu prietenul meu cât mai repede, că probabil iubitul o să fie oricum de acord cu decizia ei, mă rog, se descurcă ea cu el.

O întreb inocent cum îi mai merge cu prietenul, ea răspunde că *bine* pe un ton plictisit, ceea ce mă deprimă și mă bucură în același timp, pentru că, pe de o parte îmi pare rău de băiețașul care s-a pricopsit cu așa o creatură pe cap, dar pe de altă parte plictiseala asta a ei se potrivește de minune cu planul meu, așa că nu o mai întreb nimic despre iubit și mai comand o carafă de sangria și continui să îi vorbesc despre mașinile și casele luxoase ale directorilor de la firma la care lucrez, îi povestesc despre țoalele de firmă pe care le poartă secretara, cât de aranjată și stilată e, și culmea e că a venit de pe undeva din Urlați sau Plopu, așa mi-a povestit prietenul meu, directorul, jur că da, a venit la București ca o țărăncuță, cu năframă pe cap și vise de îmbogățire și cumva, după vreo doi ani de slujbe de căcat, a reușit să se angajeze aici, a ajuns în paradisul oportuniștilor, a devenit o doamnă, pe negândite s-a realizat cum nici nu și-ar fi imaginat vreodată în fantasmele ei când stătea și visa cu ochii deschiși în cămăruța de patru metri pătrați din căsuța de paiantă, în timp ce vacile mugeau afară pe uliță. Simona aproape că plânge când aude istoria asta, se gândește că e povestea vieții ei, evident, pot să văd cum îi răsar în cap tot felul de idei, văd excursii prin Thailanda, fuste de la Armani, parfumuri scumpe, mătase moale, un bărbat mai bun decât fătălaul pe care îl suportă acum alături, petreceri alese, eleganță, o viață ca în revistele alea pe care le tot soarbe, un apartament luxos sau o casă de vis, bluze Chanel, eșarfe de la Kenzo sau Givenchy, un apus de soare în Santorini și câte și mai câte și mai câte.

Personal, cred că ar trebui instituită o viză pentru a intra în București, ceva gen control *Schengen*, pentru toți țăranii care vor să vină în capitală, să polueze și să împestrițeze și mai mult orașul ăsta obosit, un organism de control care să îi oprească la marginile orașului pe toți meltenii și să permită accesul doar celor cu bun simț. Să le dea un fel de test care să măsoare nivelul de ghiolbăneală și dacă ai, să zicem, peste douăzeci și cinci la sută mârlănie în tine, du-te’napoi pe coclaurii de unde ai venit. Normal, testul ăsta ar trebui să îl dea, o dată la doi ani, de exemplu, și locuitorii Bucureștiului, și dacă l-ai picat… la revedere și la Ciorogârla cu tine. Bineînțeles că nu îi dezvălui și Simonei această idee a mea, cumva nu cred că ar aproba ce gândesc, pe de altă parte mă doare undeva de ce crede ea, în fine, mai comand o sangria, la finalul căreia am în față o tipă suficient de beată cât să o conving fără prea multă bătaie de cap să vină cu mine acasă, să îi arăt pe net siteul firmei, să vadă în ce birouri frumoase va lucra, și în plus am chiar și un draft de contract acasă, pe care aș fi foarte fericit să i-l dau să îl citească. Acceptă cu jumătate de gură, fără să mă întrebe de ce nu l-am adus

din prima cu mine.

Peste jumătate de oră, Simona e tolănită pe fotoliul meu roșu și hărtănit, cu un pahar de sangria în mână, fără măr sau portocală în el, pentru că n-am avut chef să mă obosesc pentru ea, iar eu îi vorbesc în continuare despre corporații și costume de firmă, asta în timp ce ne aflăm într-o vai mama ei de garsonieră și eu sunt îmbrăcat cu un costum luat din Obor, dar ea e prea beată ca să mai facă vreo diferență, nu că ar fi putut să-și dea seama de ceva, de orice, atunci când era trează.

Reușesc să o conving să își dea jos sacoul, iar cămașa e exact așa cum trebuie, simt că penisul mi se umflă și îmi împunge pantalonii să iasă afară, așa că mă aplec spre ea, îi iau paharul din mână și îi bag limba pe gât. Simona se lasă moale, eu mă sui pe ea, o înghesui pe fotoliu, o mângâi pe sâni, mâna mea îi coboară între picioare, începe să gâfâie în timp ce o frec apăsat pe păsărică din ce în ce mai repede, apoi mă ridic, o iau de mână și o duc pe canapeaua-pat, o dezbrac de toate țoalele, mai puțin de cămașă, pe care insist să o păstreze, o leg cu mâinile la spate folosind o cravată mai veche, îi bag în gură proprii chiloței și îi trec bandă adezivă peste buze, iar la cât e de amețită nu își dă seama să protesteze decât atunci când e deja cu gura astupată, prin urmare scoate niște gâfâieli și mormăieli nedefinite care nu fac altceva decât să mă excite și mai tare, drept care o imobilizez lipind-o de brațul canapelei cu pieptul, o țin cu spatele la mine, în timp ce am trei degete înfipte în pizda ei. Cu cealaltă mână iau sticla de lubrifiant, îmi ung penisul peste care am tras un prezervativ negru, apoi îi dau din belșug cu cremă pe inelul curului, îi scot degetele din păsărică și îmi introduc cu grijă arătătorul în anusul ei năclăit.

Simona se zbate, gâlgâie ceva, habar n-am ce tot vrea să zică, presupun că nu îi place ce se întâmplă, așa că îmi sporesc presiunea asupra spatelui ei, încercând să îi domolesc zvârcoleala, în timp ce deja am două degete de acum introduse în curul ei. Până la urmă reușesc să îmi bag mâna până la încheietura în gaură și privesc fascinat cum brațul meu a devenit parte comună cu corpul ei, de parcă ar fi o coadă groasă sau ceva de genul ăsta. Cred că începe să plângă, dinspre botul ei bine înfășurat se aud un fel de tânguieli cretine care au darul de a mă enerva și drept urmare îmi scot mâna din ea, o rostogolesc pe o parte, îmi scot cureaua de la pantalonii aruncați pe jos și îi biciuiesc câteva peste brațe și țâțe, nu foarte tare, în timp ce ochii ei mă urmăresc hăituiți, iar groaza din pupilele căscate mă enervează și mai tare, dar mă și excită în același timp, așa că o întorc iar cu spatele la mine și o fut tare în cur, în timp ce trag de cureaua pe care i-am strâns-o ca un lasou de beregată, iar ea se sufocă și îneacă, horcăie, eu slăbesc strânsoarea, apoi trag iar de curea, și tot așa până ce ea mai are un pic și leșină, iar eu ejaculez pe cămașa ei de satin cu un urlet de vier.

După asta mă prăbușesc pe canapea, îi desfac cureaua de la gât, dar nu o dezleg, mă surp cu spatele lipit de cuvertura verde, privesc spre tavan fără să mă gândesc la ceva anume, sau poate îmi imaginez că Laura e în cameră cu noi, cu un penis de cauciuc prins cu curele de șolduri, pregătindu-se să i-o tragă Simonei în gură, iar această ipoteză îmi trezește membrul la viață după nici cinci minute, așa că o dezleg la gură, o mângâi

pe obraz, ea pare amorțită și furioasă în același timp, nu îmi dau seama prea bine, nu prea mă pricep să descifrez toate fițele femeilor, oricum e lucru știut că ele nu pot fi înțelese, drept urmare nu încerc să o descos despre simțămintele ei în acel moment, ci mă mulțumesc să o fut în gură, ținând-o de nas ca să stea cu gura deschisă. Cu toate că nu pare prea entuziasmată de actul în sine, în sensul că buzele ei nu îmi cuprind membrul decât atunci când obosește să își țină gura larg deschisă, iar limba ei e cam prea moale și oarecum inactivă, reușesc totuși să îmi dau drumul destul de repede, probabil excitat mai mult de ideea de îi da la muie acestei țărăncuțe indolente.

Mai pe seară, după ce se cară la fraierul de prieten al ei, nu înainte de a îi promite din nou că o bag la interviul ala imaginar, după ce mă liniștesc un pic, mai fumez câteva țigări, beau un gin tonic și intru pe net, pe site-ul nou, unde i-am tras țeapa prostului de Daniel.

E trecut de zece și găsesc online o puștoaică de șaisprezece ani, cu câteva poze beton la profil, machiată și fardată la mare artă de zici că are douăzeci de ani cel puțin, o bunăciune de zile mari. Îi trimit un *bună, ce faci?* și un *hai să vorbim*, iar peste vreo zece minute chiar îmi răspunde, îmi trimite înapoi un *bună, bn, u?*, iar apariția pe ecran a ferestrei minuscule ce conține minunatele cuvinte are darul de a mă scoate din amorțeală, degetele îmi aleargă pe tastatură, în speranța că o să o conving să vorbim și pe messenger, dar ea îmi spune că deocamdată să vorbim aici, iar eu mă conformez bineînțeles, nu aș vrea să o supăr pe prințesă cu insistențele mele. O întreb dacă e la liceu, după vreo două minute îmi răspunde că de fapt e la școală… Școala generală, adică. Zic *Hă?*, și bag un fățău șocat, ea trimite o mutră zâmbitoare și îmi scrie că, de fapt, ea are doisprezece ani, știi, mă rog, aproape treisprezece, peste trei luni și jumătate face treisprezece.

Fac o pauză, deschid iar fereastra cu siteul, intru pe profilul ei și mă zgâiesc ca fraieru' la pozele alea sexy, strâng buzele, mormăi un *ce pula mea?!* și revin la fereastra de conversație, o întreb iar dacă vrea să vorbim pe messenger, ea mă întreabă înapoi dacă nu mă deranjează că e așa mică, eu zic că nu știu ce să spun, și apoi îi scriu că e foarte frumoasă, zice mulțumesc, nu pare prea impresionată, normal, toți pulărăii îi zic asta, apoi o întreb ce caută de fapt pe site. Și ea îmi scrie că e un fel de… damă de companie, ăăă, adică se fute pe bani, eu mă uit iar la pozele ei și înghit în sec, nu spun nimic, ea îmi scrie în continuare că are și o prietenă, o colegă de clasă, și că face și show erotic, golden shower, sex anal, role-playing, capul mi se învârtește în timp ce cuvintele se materializează pe ecran… sex oral… costă de principiu cincizeci de euro ora, dar dacă le vreau pe amândouă e o sută, normal, penetrare cu straponul, bondage, soft și hard domination, *sunt atât de obosit și aș vrea doar să dorm*, că ne putem întâlni la mine acasă sau la hotel, eu o întreb la mișto de ce nu putem și la ea, nu-mi răspunde la întrebarea cretină, scrie că face numai sex protejat, că îi place și anilingus, acceptă să facă pe moarta dacă sunt interesat să fac sex cu cadavre, *sunt așa un nebun, la naiba*, cuvintele dansează în valuri, se unduiesc, spune că pot să o leg și să o biciuiesc dacă vreau, dar chestia asta costă ceva mai mult.

Telefonul bâzâie și mă scoate din transă, e Simona, ce dracu' mai vrea la ora asta, o las să sune, nu răspund, închide, apoi sună iar, ce morții mă-sii vrea?!, răspund până la urmă cu un ton sictirit.

— Alo, da?

Ea vorbește în șoaptă.

— Ăăă, bună… și așteaptă probabil un răspuns sau un salut din partea mea, dar eu nu zic nimic și ea continuă: Ce faci? Scuză-mă dacă te-am deranjat, Sorin a ieșit să ducă gunoiul și… ăăă…voiam să văd ce faci.…

Ce vacă!

— Bine, zic, ce să fac, pe aici, voiam să mă culc!

— Ăăă, scuză-mă, te rog .. n-am vrut să deranjez și … voiam doar să văd ce mai faci și uh, ăăă, să îți spun că m-am simțit bine, adica chiar super în seara asta și… mi-a plăcut, a fost chiar super, să știi!

Mamă, mamă, asta chiar e cu capu'!

— Da, mulțumesc, și eu… m-am simțit bine, da' vorbim, știi, trebuie să mai fac câte ceva și e târziu și… înțelegi.…

— Da, da, iartă-mă, șoptește, și cumva mi se scoală instantaneu, ăăă, trebuie să închid și eu, se întoarce Sorin și ăăă…

— Da, bine, noapte bună, îi zic eu plat.

— Noapte bună, șoptește ea languros.

Și adaugă insinuant :

— Te pupic…

Și închid.

45. AUREL

Până la urmă, se pare că domnul Aurel nu e chiar așa inofensiv pe cât credeam.

Pe când stau de vorba cu Bogdan despre tot felul de proiecte babane de-ale lui, asta în timp ce îi privesc ruptura din cotul cămășii, vine la noi puștiulică ăla frumușel de Alin, cu o mutră de căprioară proaspăt fugărită de lup și ne spune în șoaptă că trebuie să ne mărturisească ceva.

Zice că era cu domnul Aurel în celălalt birou, stătea în picioare lângă el și nu știu ce vorbeau ei, când deodată ăsta bătrânu' îi pune mâna pe prohab, îl mângâie ușor pe penis prin pantaloni, și el, Alin, se șochează și nu spune nimic, iar Aurel îl privește și zâmbește și îi spune să nu mai zică la nimeni cum se trag ei de brăcinari pe acolo. Eu și cu Bogdan rămânem mască, ăsta micu' se uită la noi cu niște ochi mari și inocenți, nimeni nu mai spune nimic.

A doua zi mă duc la domnul Aurel și îl întreb dacă vrea să meargă cu mine la o vizionare, să mai capete ceva experiență, el e imediat de acord, zice că oricum o freca degeaba și îmi rânjește complice, curistu' dracului.

În timp ce mergem pe stradă și îi povestesc una, alta, se bagă mai aproape de mine și își pune o mână pe umărul meu, eu mă fac că nu bag de seamă și povestesc nu știu ce căcat în continuare, el își unduiește ușor degetele spre ceafa mea și mă mângâie aproape insesizabil, simt că mă cuprinde o fierbințeală în zona tâmplelor, dar nu spun nimic, îl las să-și facă mendrele de bulangiu' bătrân și pot să jur ca muistu' s-a excitat, parcă și tremură ușor, curva asta prăfuită. Suntem aproape de Tineretului și îi propun să ne plimbăm un pic prin parc, ăsta se înroșește ca o floricică și aprobă nerăbdător, nici nu vreau să știu ce îi umblă prin cap perversului, pot să pun pariu că în mintea lui vede numai boscheți și puli'n cur.

După vreo douăzeci de minute, ajungem într-o poieniță unde nu e nici dracu', un loc numai bun de luat o muie de la un poponar bătrân, așa că îi zic să ne oprim un pic, să ne tragem sufletul și, fără să mai aștept încuviințarea lui, mă așez în cot direct pe iarbă, cu picioarele întinse și îl privesc nevinovat de jos, pe sub genele ce-mi flutură îmbietor în timp ce un zâmbet inocent îl invită să mi se alăture. Domnul Aurel nu așteaptă și a doua chemare și tabără pe mine, mâinile lui îmi caută prohabul, gura lui puturoasă încearcă să mă sărute, eu îl îndepărtez delicat, îi șoptesc că nu așa, nu vreau

să o facem așa, el se uită la mine încurcat, roșu la față ca un ardei copt, nu spune nimic, îi susur să se întoarcă cu spatele la mine, îi leg mâinile cu o sârmă subțire pe care o scot din buzunar, îi prind strâns încheieturile, apoi îi leg și picioarele, îi trag pantalonii în vine, mă ridic de pe el, îl privesc o clipă de sus ca pe un gândac ce e și îi fut un picior în coaie, fapt ce are darul de a îl scoate din starea romantică în care se găsea, se chircește cu un soi de icnet caraghios, mă pufnește râsul, dar reușesc totuși să mă concentrez și să urinez pe obrazul lui proaspăt bărbierit, sau, cine știe, poate că poponaru' ăsta bătrân o fi spân, pentru o clipă ideea mă intrigă, apoi o abandonez pentru că idiotul a început să strige după ajutor, așa că trebuie să redirecționez jetul către gura deschisă, chestie care îl face să se înece și să horcăie ca un penibil ce e, în timp ce eu râd cu gura până la urechi și îl întreb iar și iar dacă mai vrea, ăăă, nu știu nici eu ce, n-are nicio importanță de fapt pentru că ceea ce contează cu adevărat este că eu mă piș la propriu pe acest muist bătrân, nu pentru că aș avea ceva cu homosexualii, *chiar n-am nicio treabă cu ei*, nu, pur și simplu chestia e că eu sunt acum prădătorul și el o labă tristă care, nu știu cum să spun, s-a dat prea șmecheră, da, asta e, și trebuie doar să îl pun la locul lui.

Mă aplec peste el și îi trag una la ficați care îl seacă de tot și se lasă moale, aproape de leșin, după care îi dezleg mâinile și mă car din poieniță.

Abia a treia zi vine iar la serviciu, nu îmi spune nimic, nu mă privește, stă exilat în biroul lui și pleacă cât poate de repede la o vizionare, cel puțin asta îi spune lui Bogdan, oricum mă doare în cur de ce face, câtă vreme stă departe de mine.

Peste câteva zile Bogdan se duce la o vizionare cu Alin și când se întoarce îmi povestește că ăsta micu' a tot tras să meargă acasă la el, ca să îi arate nu știu ce, că e singur, nu înțeleg pe moment ce îmi tot îndrugă colegul meu, apoi paranoia mă înghiontește zdravăn – *poponarii dracului!*

Plec spre casă.

În tramvai se eliberează un loc lângă mine, din fundul vagonului tropăie un moș disperat cu mutra acră, năbădăios nevoie mare să prindă scaunul. Îl las să ajungă la vreo doi metri și mă așez pe locul liber.

Dinspre moș răzbat niște mormăieli amarnice, eu mă fac că plouă.

46. ZILE

În ultima vreme nu l-am mai văzut pe dulăul negru, vagabondul, șeful haitei, scârba aia de voia să mă muște. Într-o zi îl întreb pe portarul de la magazinul din fața blocului, un dobitoc gras de vreo patruzeci de ani, cu patru clase, dacă știe ce s-a întâmplat cu cățelul acela negru și lățos. Ăsta se uită la mine ca la felu' paișpe' și zice – *Nu știți? A fost aruncat de pe blocu' ăla* – și arată spre namila de zece etaje în care locuiesc – *terci s-a făcut până jos, domne'!* Fac o față șocată și întreb – *Păi, și cine a făcut așa ceva? Cine l-a aruncat?*

Dracu' știe, vreun dement… ridică Bulă din umeri.

Simona mă tot sună de vreo două zile, eu îi resping apelurile sau pur și simplu nu îi răspund. Îmi dă și două sms-uri și mă roagă să o sun înapoi. A treia zi mă sună de pe un alt număr și mă prinde, nemernica vicleană, mă întreabă de ce nu răspund, eu, luat pe nepregătite, bâigui ceva că am fost foarte ocupat, asta continuă pe același ton înțepat și mă interoghează în legătură cu interviul. Între timp mă repliez și îi dau de înțeles ca un dur să nu mă mai futǎ la cap, că asta fac, încerc să o aduc la nenorocitul ăla de interviu, dar că directorul respectiv e plecat prin Trinidad Tobago și se întoarce abia peste o săptamână. Tâmpita dă înapoi, schimbă tonul, o dă pe pisiceală, mă întreabă ce mai fac, face pe disponibila, probabil așteaptă vreo invitație să ne vedem, dar eu chiar nu am chef de așa o vacă și îi dau cu flit.

Peste o oră îmi dă iar sms, de altă factură de data asta – *Vreau să ți-o sug…*

Mesajul mă excită peste poate, așa că mă duc la baie și o iau la labă.

Când mă întorc la birou, îmi sună iar mobilul. Tot un număr necunoscut. Ezit un moment, apoi răspund.

— Alo, da?

— Salut …

Vocea groasă îmi pare cunoscută, dar nu știu de unde să o iau.

— Da, bună ziua. Vă rog, cu ce …

Mă întrerupe.

— Sunt Dima. Am fost împreună la o vizionare. Dima Robert. La vila aceea din Primăverii.

— Da, bună ziua, domnu’ Dima, vă rog, cu ce pot...

— Uite, voiam să știu dacă a mai apărut ceva nou în zonă, la un preț bun ... mă interesează să cumpăr, dar vreau ceva bun și nu așa scump.

— Păi, deocamdată nu mai am nici o ofertă acolo, știți, apar destul de greu, dar ...

Mă întrerupe iar.

— Da, te rog, sună-mă, ăsta e numărul meu.

— Da, sigur, domnule Dima, caut și imediat cum găsesc ceva vă sun, e bine așa?

— Mda, mulțumesc, la revedere.

— La revedere.

Și închid.

În fiecare zi în care mă duc la birou, pe trecerea de pietoni spre stația de tramvai e parcat un taxi. Înăuntru, un nebărbierit pe la patruzeci și ceva de ani, se face că plouă, citește un ziar sau se uită pe geam, îl doare-n cur că toți îl ocolesc când el de fapt n-ar trebui să fie acolo. Într-o zi am stat în stație jumătate de oră până să vină tramvaiul. Când m-am urcat am privit încă o dată spre trecerea de pietoni. Tot acolo era, imperturbabil ca orice nesimțit.

Acum câțiva ani, am luat împreună cu tata un taxi de la gară. Veneam de la Constanța, era târziu și eram amândoi obosiți după drumul lung în compartimentul încins și sufocant.

Și nu mai știu cum vine vorba despre acreala românilor și tata îmi spune:

— Nu înțeleg de ce e lumea așa acră. Unde te uiți vezi o mutră încruntată, bine, de acord, ăă, sunt mulți cu probleme, da, dar și alții au necazuri, n-au bani sau mai știu eu ce, și nu îi vezi domne’ că sar la tine din orice chestie. Tooot românu’ e nervos.

Eu dau din cap, nu zic nimic, în schimb taximetristul, un nene trecut de cincizeci de ani, intervine abrupt în discuție:

— Domnu’… greșiți, să știți! Îmi pare rău, da’ n-aveți dreptate, trebe’ să vă spun, păi ei n-au domne’ atâția oameni școliți ca la noi, și cum să nu te superi dacă ești așa, cu școală, adică, mă înțelegeți, și vezi că nu te ia nimeni în seamă. Românii are multă școală, domnu’, da, și dumneavoastră greșiți, nu știți ce spuneți, gesticulează aprins cu mâna dreaptă idiotul din fața noastră în timp ce noi ne uităm la el ca la felu’ paișpe’.

Tata încearcă să intervină, dar tâmpitul își continuă tirada:

— De ce credeți că e români peste tot, la NASA, în America, în Europa, peste tot, oameni cu carte, profesori, doctori, domne’, noi suntem cei mai deștepți, domnuu’, doar că nu suntem lăsați, cum să vă spun… ăăă, nu ne lasă să ne… ăăă, remarcăm, da, asta’i, ne dă în cap pe unde ne ducem și cum să nu te enervezi și să te superi atuncea, domne’?! Cum? Spune dumneata?! se aprinde la față melteanul și tata nu mai spune nimic, fapt care mă miră și dezamăgește în același timp, pentru că mă așteptam să îl puna la punct în vreun fel pe dobitoc, dar nu, tata o lasă așa, iar eu nu mă pot abține și îl întreb pe taximetrist:

Dar dumneavoastră câtă școală aveți?

47. SUFOCARE

E sâmbătă și Simona stă întinsă pe canapeaua roșie, cu mâinile legate la spate și gura astupată de propria eșarfă albastră de vâscoză, cu ochii larg deschiși privind tavanul, răsuflând greu după climax. Îi scot cârpa umedă dintre dinți și inspiră adânc.

M-am trezit cu ea la ușă, îmbrăcată ca lumea, aranjată toată și, natural, am futut-o din nou. M-a pus s-o leg iar și să-i fac tot felul de chestii, orice, doar să nu-i las urme pe corp. Ceva îmi spune că băiețașul ei de acasă habar n-are ce poamă obsedată are sub acoperiș, pot să jur că atunci când o fac, probabil destul de rar oricum, se uită amândoi la televizor în timpul ăsta și își mai și povestesc ce-au făcut peste zi, iar penisul lui plictisit intră și iese monoton din ea, sexul reprezentând doar o anexă a relației lor anoste, ceva făcut din obligație, programat pe repede înainte, cum o fi, doar să se termine odată.

De aceea nu mă mir prea tare când ea mă ia în brațe după ce îi dezleg mâinile, mă îmbrățișează apăsat și plânge pe umărul meu, icnește și se smiorcăie, iar degetele mele i se strâng deasupra noadei și o mângâie ușor, desenând delicat o urmă de compasiune într-o existență lipsită de iubire, de intensitate și de orice urmă de viață, de altfel.

După ce se desprinde, mă mângâie ușor pe obraz, se uită în ochii mei și șoptește *mulțumesc*, iar eu mă simt cumva ca un căcat pentru că am amăgit-o cu așa-zisa slujbă, dar în același timp știu ca îi fac un serviciu și că toată chestia asta dintre noi e până la urmă un lucru bun pentru ea, drept urmare senzația de remușcare se rarefiază până dispare de tot, palma mea dreaptă urcă lent spre ceafa ei parfumată, o cuprinde strâns și o apleacă spre penisul meu învârtoșat din nou.

Mai târziu, se pregătește să plece acasă. Înainte să iasă pe ușă, mă întreabă dacă am vorbit cu Ioan.

— De ce să vorbesc cu el? o întreb surprins.

— Păi, nu știai, s-a angajat înapoi la noi, e iar agent, ciripește ea bucuroasă și vrea să iasă.

O prind de mână.

— Hă? Habar n-aveam. Și de ce să vorbească cu mine? Ce ziceai căă… să vorbească cu mine?

— Ăăă… se încurcă, păăăiii… m-a’ntrebat unde stai, că vrea să-ți facă o vizită, da’

zicea să nu-ți spun dacă mai vorbesc cu tine, că vrea să-ți facă nu știu ce surpriză, îngaimă ea.

Mă înroșesc la față, trântesc ușa și o trag spre mine. Se uită speriată, apoi lasă capul în jos.

— Și ce i-ai spus? I-ai spus unde stau?

Vocea mea e calmă, reținută. *Vaca dracului!*

— Mda, i-am zis, spune ea.

— Ce i-ai zis… mai exact?

— Păi… i-am explicat unde stai și, ăăă….

Mă uit lung la ea.

— Ce… pula… mea… de treabă… ai avut *tu* să-i spui *lui* unde stau EU? Ești proastă sau ce pizda mă-tii ai?

Se smucește și deschide iar ușa de la intrare. Are lacrimi în ochi.

— Auzi… se smiorcăie… ce vorbești așa cu mine?

Trage un suspin, dar nu mă impresionează și mă uit urât la ea în continuare. Atitudinea i se schimbă imediat și îmi șuieră în timp ce se retrage pe hol:

— Ce mă-ta ai… dă-te dracu' de nebun!

Și se cară.

*

Mă trântesc pe canapea și încerc să-mi dau seama ce dracu' vrea Ioan de la mine. S-o fi prins cine a trimis mail-ul, i-o fi spus ceva Laura, oare vrea să vină peste mine să se răzbune? Gândul mă face să mă înfior, sunt cuprins un pic de teamă, poate și de plăcere, nu știu, într-un fel simt că n-am terminat partida cu el, imaginea ochilor lui tulburi îmi bântuie în minte încă și mă umple de furie, senzația că fiecare demon din mine vrea să îl lovească până la epuizare mă apasă claustrofobic de fiecare dată când îmi amintesc acea zi în care m-a atacat.

Îmi imaginez că e în genunchi în fața mea și eu îl lovesc cu pumnul drept în figură iar și iar și iar și iar, îi zdrobesc nasul, îi scot ochii din orbite, îi rup maxilarul și îi smulg capul din gât. Abia atunci mă simt ușurat și eliberat, apoi mă înfior de propriile gânduri, nu înțeleg cum îmi pot imagina sau dori ceva atât de monstruos, sunt cuprins de remușcări, care trec repede însă și senzația de ură revine, apoi se ascunde și indiferența mă cuprinde din nou în brațe și îl alung pe Ioan din minte.

Ziua trece repede și întunericul invadează camera. Nu mai am stare, nu am vreun program, nu mă întâlnesc cu nimeni, nu mă duc nicaieri, nu am pe cine să sun ca să stabilesc ceva, orice, o alta sâmbătă seara în fața televizorului, simt că nu mai suport, tânjesc după compania cuiva, simt ca pereții se strâng în jurul meu, simt nevoia să urlu, ceea ce și fac, dar nu mă ajută, trebuie să fac ceva, altfel înnebunesc, să ies afară, să vorbesc cu cineva sau măcar să văd alți oameni.

Mă gândesc la Simona. Înainte să facem dragoste m-a întrebat așa, în joacă – *Chestia aia cu slujba… a fost o vrăjeală, așa-i?* și a zâmbit fals, la care eu m-am înroșit de indignare și am ridicat tonul la ea, aproape am urlat… cum își poate închipui așa ceva,

că tot ce i-am spus a fost adevărat, doar că… ăăăă…. se pare că secretara nu mai poate pleca în Canada, că i-au apărut lui bărbată-su nu știu ce complicații la actele de emigrare, dar că nu știe sigur încă, eu n-am vrut să îi spun ei, Simonei, până nu se știe exact care e situația ca să nu-și facă gânduri negre legate de ceva nesigur, m-am gândit la binele ei, și aici o dau pe voce tremurată, pentru că am început să țin la ea și… ăăă… nu vreau să sufere aiurea. Toată prosteala asta are darul de o mai liniști pe disperată, care își cere scuze pentru că s-a îndoit de adevărul spuselor mele, își justifică iar și iar temerile, iar eu o privesc în tăcere și încerc să mă simt vinovat, dar nu reușesc. Tot ce percep este o furie pură îndreptată împotriva ei și a tuturor fomiștilor de genul ei, care ar face orice pentru o bucată de pâine în plus, ar trăda, ar minți, s-ar prostitua în toate felurile posibile pentru niște lucruri de nimic. Ca să o iert îmi face o muie și după ce îmi descarc furia în gura ei sunt iar cuprins de melancolie și, în timp ce ea stă acolo în fața mea și mă privește, eu mă simt atât de singur.

Mă ridic de pe canapea și mă îmbrac într-un trening vechi, albastru închis, de fapt îmi pun doar pantalonii roși, e prea cald pentru jachetă, tricoul alb pe care îl pescuiesc de la rufe murdare e suficient pentru o alergare de seară, pentru că asta mi-a venit dintr-odată în cap – vreau să fug de unul singur în întuneric.

Iau un tramvai până la Tineretului, e opt seara, încă nu s-a întunecat de tot și intrarea în parc e înțesată de lume, puștani pe role, familiști ieșiți la plimbare sau îndrăgostiți de toate vârstele. Pătrund în parc, mi-e rușine să fug înconjurat de atâția oameni, așa că merg până ce găsesc o alee pustie și încep să alerg ușor. Mă afund în inima parcului, în jur sunt numai copaci, nici țipenie de om, se aud doar greierii și gâfâielile mele. După zece minute de alergat, zăresc o băncuță și mă decid să mă așez pe ea să mă odihnesc. Mă las să cad pe șipcile verzi de lemn și stau așa, cu picioarele larg desfăcute, ascultând greierii și bucurându-mă de liniște.

Dintr-odată gândurile îmi zboară către parcul de pe Kiseleff, percep ca prin ceață figura de ceară a moșului, *oare o mai trăi?* îmi trece prin minte, *sper că nu…*, revăd imaginea penisului roșiatic și mă înfior, *de ce nu pot uita?*, scutur capul involuntar, încercând să desprind ghearele amintirii din creier.

Senzația că nu sunt singur mă lovește brusc și mă întorc înfiorat spre păduricea din spatele meu. Stau așa, nemișcat, îmi țin respirația și privesc țintă spre copacii strâmbi, cu crăcile îndreptate spre mine asemenea unor brațe scheletice de copii, pregătite să mă îmbrățișeze rece. Nu disting nici o mișcare în întuneric, niciun zgomot nu tulbură liniștea ce acum îmi pare apăsătoare, nici greierii nu se mai aud. Nu văd nimic, dar știu că cineva e acolo, printre arbori, așteptând să mă întorc cu spatele ca să pornească spre mine. Tâmplele îmi zvâcnesc, un bâzâit ireal îmi șuieră în urechi, nu îmi dau seama dacă îmi vine din interior sau chiar se aude în realitate, inima îmi bubuie în piept, mă simt expus, dezgolit în fața privirilor celui ce pândește din umbră. Îmi ciulesc urechile, am auzit un zgomot dinspre copaci, sau cred că am auzit, nu știu… *pași pe frunze?* Un copac gros tronează chiar în fața mea la nici zece metri, *s-a mișcat ceva lângă el?* O umbră se desprinde încet… atât de încet încât nu-mi dau seama dacă mi s-a părut sau…

Trebuie să mă ridic și să fug, trebuie să scap, să mă desprind de banca asta nenorocită și să mă întorc pe drumul de unde am venit, trebuie să fac toate astea *acum*, altfel… *vei muri… știi asta, nu, dragule?… drăguțul meu băiat…* Fojgăiala pare să se apropie și mă ridic brusc de pe banca și fug, adrenalina îmi dansează înnebunită prin corp și obosesc aproape imediat, picioarele par să nu mă mai asculte, simt o apăsare în piept, senzația de neputință crește, îmi pare că stau pe loc, apoi ghearele fricii se înfig în ceafa mea și îmi șoptesc înăbușit… *e aici… FUGI!*, dar eu pur și simplu nu mai pot, slăbiciunea învinge teama și trebuie să mă opresc, gâfâind. Întorc privirea în spate, așteptând ca ceva rău să mi se întâmple. Ochii îmi fug în toate părțile, urechile pândesc. Nu e nimeni pe drum, doar copacii mă urmăresc tăcuți de pe margine. Simt cum tensiunea începe să mă părăsească, îmi iese prin pori și se scurge printre crăpăturile asfaltului. *Nu era nimeni, ți s-a părut!* Cuprins de liniște, întorc spatele copacilor strâmbi și mă îndrept spre capătul aleii.

*

Imaginea unui Ioan îmbrăcat într-o salopetă albastră ponosită, cu un tricou alb, lălâi pe el și pete de mizerie pe față, pitit noaptea printre copaci, pândindu-mă feroce din spatele unui arbore, adulmecând ca o hienă și pregătindu-se să-mi sară în spate mi se pare atât de hilară că râd de unul singur ca un nebun. Și totuși, de ce vrea să știe unde stau? L-aș suna, dar nu vreau să afle ca am vorbit cu Simona. În schimb îi dau telefon așa-zisei mele amante și fac pe umilul, îmi cer iertare pentru ieșirea mea de ieri, asta nu prea poate să vorbească, se duce-n baie, mormăie în șoaptă că nu-i nimic, pare să-i fi trecut bâzdâcul, așa că profit și o rog frumos să nu îi pomenească lui Ioan de discuția noastră, de fapt să nu-i mai zică nimic de mine. Bineînțeles că pupăza vrea să știe de ce, strâng din dinți și mormăi o înjurătură în minte, dar ei în schimb îi spun pe cel mai frumos ton că eu sunt un tip discret de fel… știi, și țin la intimitatea mea, arunc în discuție și o chestie gen *„discreția e foarte importantă“* pe un ton mai amenințător, sper să se prindă de aluzie. Pare să fie mulțumită de explicație, se liniștește și zice *bine*. Apoi, nu știu ce-mi vine și îi trântesc că secretara nu mai pleacă până la urmă, îmi pare așa rău să îi zic asta, acum o oră am aflat și eu și… asta e, chiar îmi pare rău. Simona tace, o întreb dacă mai e la telefon, zice da, adaugă absentă un *asta e*. Nu știu ce să îi mai spun, se lasă o tăcere cam penibilă, până la urmă reușesc să închid telefonul și mă duc la bucătărie.

Mi-e o foame de lup. Mănânc jumătate de pâine albă cu niște cașcaval și șuncă, beau două pahare de cola și mă mai liniștesc. Prin geamul deschis se aude cântecul trist al unui guguștiuc. Încă de când eram mic, acel gu-guu-guuu-știuc prelung mi-a creat o stare de melancolie, ca și cum acel cântec ar veni dinspre un suflet izolat ce se tânguie, mândru în tristețea lui, dar singur și fără speranță.

Ca să-mi revin, mă duc în cameră și dau drumul la televizor, găsesc un post de muzică și las acolo. Pe ecran se unduiește o blondă cam penibilă, cu silicoane și toate acareturile unei boarfe la vedere, în timp ce un cretin umflat, cu ochelari de soare și burtă de neam prost, dă din gură ca un papagal trecut prin sintetizator, aruncă ocheade

și pozează în tipul sexy pe care sar gagicile. Schimb postul și nimeresc pe VH1 Rocks, în mijlocul unui riff de chitara de la Nirvana, prin urmare încep să dau din cap ca nebunul, mă rotesc prin cameră și mă tăvălesc pe jos urlând „*I feel stupid and contagious… here we are now, entertain us…*“, după care obosesc și mă azvârl pe canapea mulțumit, îmi aprind o țigară și caut ceva mai liniștit la teveu. Până la urmă, adorm în timp ce schimb programele.

Mă trezesc brusc, buimac și speriat, fără să știu unde sunt, e întuneric în jur, îmi ia câteva secunde bune să mă dezmeticesc, în casă e o liniște de mormânt. Cât o fi ceasul? Ochii mi se obișnuiesc cu întunericul, mă ridic de pe canapea și vreau să aprind lumina în cameră, apoi încremenesc… clanța de la intrare se mișcă încet, aproape imperceptibil, pentru o clipă, și se oprește. Îmi țin respirația și mă uit fix spre ușă, încerc să percep orice mișcare, orice zgomot cât de mic, o picătură de transpirație îmi curge lent pe frunte, se prelinge peste sprânceană, atârnă o clipă de geană și îmi cade în ochi, mă ustură, dar nu clipesc, creierul mi-e golit de gânduri, sunt încordat ca un arc, oare mi s-a părut? Poate a fost doar un joc de lumini și umbre… Apoi de ușă se freacă ceva, pentru o clipă aud un fâșâit care mă smulge din amorțeală și din câțiva pași ușori ajung în bucătărie.

Când eram mic, ai mei aveau un cuțit de bucătar, cu lama masivă și ascuțită, zimțată pe o parte, cu plăseaua din ebonită albă cu vinișoare negre și protecție acolo unde începea lama. Abia vazusem *Rambo*, așa că de multe ori, fără să știe ai mei, evident, înșfăcam cuțitoiul și deveneam Sylvester Stallone în camera mea, îmi legam o fâșie de bumbac ruptă dintr-un tricou vechi pe frunte și ciopârțeam dușmani vazuți doar de ochii mei.

Când m-am mutat la garsonieră, am luat cuțitul cu mine, poate ca să-mi amintească de copilărie, poate pentru că, după atâția ani, era încă bun și tăia grozav, nu știu, cert e că acum zace în chiuvetă, iar eu îl apuc strâns, stropii de apă zboară în toate parțile, trag aer în piept și mă furișez spre ușă. Ținându-mi respirația, învârt cu încetinitorul cheia în yală, o dată, de două ori și ușa e descuiată. Pun mâna pe clanță, o apăs ușor, respirația mi se accelerează și trag violent de ușă, făcând un salt în spate în același timp, cu cuțitul întins înainte, pregătit să împung în caz că năvălește cineva. Nu se întâmplă nimic, singura care pătrunde în casă e lumina chioară a becului de pe hol. Ascult atent, apoi pășesc cu grijă afară, privind în stânga și în dreapta. Ochii îmi cad pe grămada de carne și oase din fața ușii vecinilor, dinspre care se aude un sforăit ușor. Când trec pe lângă tatăl lui Luigi, obișnuitul damf de transpirație și alcool ieftin îmi ajunge la nări, se prinde pentru o clipă de hainele mele, apoi îl depășesc și izul rămâne în urmă. Ajung la ieșirea din hol, îmi rotesc privirile, nicio mișcare nu îmi atrage atenția. Cele două lifturi sunt la etajele nouă, respectiv șapte, prea sus ca să fi ajuns așa repede și eu să nu le fi auzit. Ca să ieși din blocul nostru trebuie să descui ușa cu cheia sau să îți dea cineva drumul de la interfon. Când m-am mutat aici, mi s-a părut o tâmpenie, acum însă… În stânga ieșirii din hol e scara luminată difuz de un neon slab care pâlpâie din când în când, ca într-un spital bântuit. În timp ce urc treptele spre palierul obscur de la etajul

unu, la capătul căruia începe culoarul de garsoniere, îmi rotesc privirea, pândind atent printre barele subțiri ale balustradei, întrezăresc ușa de fier cu geam de sticlă mată de la intrarea în hol… și mă pietrific, strângând cuțitul în mână, când deslușesc cu coada ochiului umbra întunecată a unui pantof ce se ridică de pe ciment, plutește o fracțiune de secundă în aer și și dispare în interiorul coridorului.

Un vuiet nedeslușit erupe brusc din adâncurile minții și îmi paralizează simțurile, pentru câteva clipe nu mai văd sau aud nimic, singurul lucru de care sunt conștient este bubuitul ca de tunet al inimii mele, care mi se împrăștie în tot corpul și îl face să vibreze spasmodic. Apoi întunericul mi se ridică din priviri și înaintea mea, ca prin ceață, disting ușa de lemn cu geam de sticlă a balconului unde e ghena de gunoi. Ceva e dincolo de fereastră, în întuneric, nu văd nimic, doar *simt* că e acolo. Pe când mă zgâiesc cu ochii mijiți, o umbră plutește încet prin fața geamului, neonul pâlpâie, apoi aruncă o săgeată de lumină asupra siluetei și percep profilul unei bătrâne cu părul argintiu care se oprește și își întoarce chipul către mine. Nu apuc să îi deslușesc trăsăturile decât pentru o fracțiune de secundă, neonul pâlpâie din nou și întunericul o învăluie, iar în clipa următoare, când lumina lovește fereastra, nu mai e nimeni.

*

Pe când locuiam la bloc împreună cu ai mei, în apartamentul cu patru camere, familia noastră era formată din mama, tata, sor-mea și mamaia, bunica din partea maică-mii. Tataia murise de cancer cu câțiva ani în urmă, eram prea mic ca să îl țin bine minte sau să fiu prea afectat de lipsa lui. Totuși ceva legat de el mi-a rămas întipărit în minte. Mă ținea în brațe, pe fotoliu în sufragerie și îmi citea o poveste. Și la un moment dat zice tataia – *Făt Frumos a știut pe dată că ea era aleasa lui…* iar eu l-am întrerupt – De unde a știut, tataie? *Ce?* m-a întrebat el. Că e aleasa lui? Tu ai știut de mamaia? El a tăcut și m-am întors spre el. De unde știi că o fată e aleasa ta? am continuat eu cu întrebările. Nu mai știu exact ce mi-a răspuns tataia, dar din câte țin minte a fost ceva de genul – *Când o iei de mână și nu vrei să-i mai dai drumul. Atunci știi.*

În fața intrării în apartament era bucătaria, lipită de ea se găsea camera mea, apoi venea sufrageria, locuința se curba în L și urmau două dormitoare. În primul stăteau mama cu tata și sor-mea, iar în ultimul mamaia. Pentru ea, lumina soarelui avea o singură înfățișare – a mea. Mă crescuse de mic și, așa cum fac de multe ori bunicile cu nepoții pe care îi au aproape, devenisem mai important ca oricine, eram sufletul și rațiunea ei de a trăi. Și eu o iubeam mult, dar nu mă puteam ridica la nivelul dragostei pe care mi-o arăta ea, pur și simplu simțeam asta și oricât aș fi încercat nu reușeam să îi răspund pe măsura afecțiunii dăruite de bătrâna blajină, cu chipul rotund și trăsături blânde, cu ochii luminoși și părul argintiu.

Clădirea în care locuiam, un bloc de opt etaje, avea doar șaisprezece apartamente, câte două pe etaj. La parter nu existau locuințe, doar un magazin și un restaurant. În fața apartamentului vecin cu noi se găsea ghena de gunoi, lângă ea liftul, apoi veneau scările.

În acea seară aveam zece ani, împliniți de o lună și trei zile. Fusese veselie mare la noi acasă, tata luase pizza și ne uitasem cu toții la televizor în sufragerie, ca o familie fericită, toți zâmbeau și râdeau și nu îmi era teamă de nimic.

Când trecuse de ora unsprezece, mama și tata s-au dus la culcare împreună cu sor-mea și eu m-am cuibărit la mine în pat. Apoi ușa s-a deschis încet și mamaia a intrat în cameră. Avea o farfurie cu o felie de pizza în mână. *Uite, nu mai pot să mănânc, am păstrat-o pentru tine*, mi-a spus și a pus-o pe birou. Știam cât de mult îi place pizza, dar nu am spus nimic, doar am privit spre farfurie și am acceptat minciuna, ca orice copil egoist. *Ce faci, mamaie, nu te culci?* am întrebat-o. *Ba da, da' mă duc pân'la baie și dup-aia trebuie s-arunc cutia de pizza, ca mă-ta și cu tac-tu au uitat și până mâine... Bine, mamaie*, am murmurat eu, iar ea s-a aplecat, m-a sărutat pe frunte și a ieșit din cameră închizând ușa cu grijă.

De cum a plecat, am țâșnit din pat și m-am năpustit asupra unei cutii mai mari. Am scotocit prin ea și am scos o bucată de ciorap de damă. Vazusem într-un film niște bandiți care își trăgeau ciorapi din ăștia pe față și reușisem să șutesc de la maică-mea o pereche fără să fiu prins, îi ciopârțisem și acum voiam să îi pun în aplicare, ca să zic așa. Mi-am tras ciorapul pe față, am ascultat cu urechea lipită de ușă și, atunci când mamaia a ieșit cu gunoiul, mi-am părăsit camera, m-am strecurat afară din apartament și m-am pitit lângă peretele de lângă lift, în fața scărilor. Am așteptat-o pe mamaia să arunce gunoiul, a închis ușa ghenei și atunci când a trecut pe lângă mine am scos un mârâit ca de animal sălbatic. S-a întors și în penumbră a văzut un chip schimonosit care rânjea spre ea. În clipa următoare a devenit alt om, ochii ei blânzi s-au holbat hăituiți către străinul din fața ei, chipul i s-a desfigurat de groază, gura i s-a strâmbat într-un strigăt mut, cu un icnet s-a întors către ușa de la intrare și cu mișcări dezordonate, caraghioase, asemenea unei păpuși dezarticulate, a încercat să fugă, a reușit să scoată vaietul gâtuit al unei păsări rănite, a mai făcut un pas și apoi s-a prăbușit pe ciment.

În rest nu mai țin minte mare lucru, doar fragmente de imagini, gura ei strâmbă, țipete, o femeie în halat, o biserică, un drum cu pietricele, camera mea, lacrimi, tata aplecat asupra unui trup, o țigară, bocete, o smucitură, niște oameni la costum, lacrimi, o palmă, un dormitor, mătușă-mea, o ușă zgâlțâită, remușcări. Întuneric.

*

Simt că trebuie să mă așez, picioarele îmi tremură și mă las jos pe treapta de ciment, răsuflând ca un astmatic. Peste o clipă mă ridic și pornesc hotărât către tunelul întunecat ce mi se așterne în față. Nu văd nimic, abia în capăt sclipește fereastra de aerisire, care se trântește brusc, făcându-mă să tresar. Pășesc cu grijă, privind în toate părțile, degetele îmi sunt încleștate pe mânerul cuțitului, ochii mi se obișnuiesc cu întunericul și holul e gol, nu e nimeni în fața mea. Mă apropii de geamul întredeschis, îl prind înainte să se trântească și îi trag cârligul. *Prin fereastra asta s-ar fi strecurat cu ușurință.*

Noaptea trece greu, mă zvârcolesc în toate părțile până adorm, iar atunci când reușesc, visele îmi sunt fracturate, iar sub patul meu există monștrii care zgârie tăblia

cu unghii rupte și se tânguiesc, transmițându-mi coșmarurile lor.

48. EXORCIZAT

Au trecut trei luni de când sunt în cuibul ăsta de poponari de la management Pula Mea și mi-e clar că trebuie să mă car cât mai repede, altfel o să ajung și mai nașpa decât atunci când mâncam pâine cu pâine la Casa Roman. Abia dacă am făcut câteva închirieri nenorocite, mai mult din noroc și nu se întrevede vreo speranță de mai bine.

În dimineața asta nu mă mai dau jos din pat, stau culcat cu privirile'n tavan, telefonul e închis și rămâne așa toată ziua, încerc să-mi fac planuri, dar ideile sunt puține, chiar nu văd ce aș putea face altceva decât imobiliare, îmi și place, ăsta e adevărul, dar simt că toată nesiguranța asta dată de lipsa unui venit stabil mă omoară încetul cu încetul. Îmi vin în cap numai prostii, idei abracadabrante despre cum aș putea să fac bani ușor, le resping așa cum vin și îmi pare rău că nu mi-am terminat facultatea, n-am nicio hârtie la mână, nicio diplomă, nimic, poate doar bacalaureatul. Și ce dracu' să fac doar cu bacu'? Să-mping lăzi? Probabil că spre asta mă îndrept. Nu te-ai fi gândit la asta, mamă, când te uitai la baiețelul tău blonziu și îți făceai planuri pentru el, așa-i?

Stau toată ziua în casă, fumez și beau cola, mai mănânc câte o felie cu șuncă, singur cu gândurile mele, singur pur și simplu. Sunt iar ca la început.

Seara mă loghez pe un site de întâlniri online.

Pentru mine, avantajul major al unui site de socializare îl reprezintă faptul că pot comunica cu alte persoane prin scris, nu trebuie să vorbesc, nu există niciun risc să mă bâlbâi, să îmi pierd șirul vorbelor, să susțin privirea tulburătoare a unei femei. Și atunci când las frica deoparte, pot face șuvoiul gândurilor să se materializeze în propoziții și fraze, îmi eliberez adevăratul *eu* printre cuvinte și emoticoane și, pentru un timp, mă simt stăpân peste propriile emoții.

Și totuși nimeni nu este scutit de eșecuri sau umilințe pe astfel de site-uri. Lansez zeci de mesaje până să primesc un amărât de *Bună!* înapoi, sunt blocat de câteva ori fără vreun motiv clar, pur și simplu trimit un salut către o tipă sau alta care îmi plac și apoi mă trezesc că mi-au vizitat pagina de prezentare și mi-au interzis să mai expediez mesaje către ele. Presupun că mutra mea nu le-o fi plăcut, nu contează prea mult, aici refuzurile nu mă dau peste cap, nu îmi rămân întipărite în minte, pur și simplu trec

natural peste ele și caut mai departe. Poate că e mai ușor să fii refuzat de către un intermediar, căci ce altceva este internetul pentru comunicare, decât un substitut rece?

Fete sau femei care în viața reală nu primesc nici măcar o privire de la alți băieți sau bărbați sunt aici regine, e de ajuns să treacă ceva picant la descriere și zeci de mesaje le așteaptă pe mail, sute de instant-uri le inundă ecranul monitorului, nu mai au nici timp și nici chef de atâția admiratori. Și atunci devin prințese inabordabile, nici nu se mai ostenesc să se uite la profilul apelantului, răspund doar dacă acesta are o poză drăguță afișată. De unde știu? Am și un profil de fotomodel, cu imagini luate de pe net, pozele unui tânăr blond, cu ochi albaștri și pomeți proeminenți, o figură de revistă, neretușată însă, ca totul să pară real, să înșele gâștele. Am trecut acolo că am un metru optzeci și cinci, șaptezeci și nouă de kilograme, corp atletic, că sunt model de meserie, iar la descriere am pus ceva banal de plictisitor gen – sunt un tip simpatic și drăguț, cu simțul umorului, aș dori să cunosc fete asemenea, bla, bla, bla. La sfârșitul descrierii am pus și un citat, ceva cu frumusețea este în interior, un clișeu total, folosit de obicei de către oamenii frumoși și conștienți de asta.

Apoi încep să trimit mesaje de pe ambele mele profile – de pe cel real și de pe cel de model, către aceleași fete. La început trimiteam mesaje identice, apoi am ales să variez, să lansez saluturi politicoase și mesaje frumoase, delicate de la profilul real și apelări obraznice, grosolane, de țărănoi de cartier, de la profilul fals. Și cel fals a primit zeci de răspunsuri pozitive și cereri de prietenie, în timp ce adevăratul eu a fost ignorat cu desăvârșire, de parcă nici nu ar fi existat. Până și fetele cu aspect cuminte mi-au ignorat cuvintele și au ales fizicul în dauna spiritului.

În seara asta am făcut la fel, am început să apelez fete și femei de pe ambele conturi, și timp de o oră istoria s-a tot repetat. Bruno, alter ego-ul meu, era regele profilelor, iar eu un nimeni. Și pe când căutam frenetic printre descrieri și poze, trimițând mesaj după mesaj, a existat un moment în care am primit un răspuns de la o fată, am intrat pe profilul ei și era drăguță, chiar foarte drăguță, cu o descriere naturală, fără fițe, cu un zâmbet frumos, sincer, ochii mari și nevinovați, tunsă scurt, stil franțuzesc, o fată frumoasă și veselă. Numele ei – Bianca. Am vorbit un pic pe site, apoi am continuat pe mess și discuția a fost atât de naturală, totul a mers așa lin, cuvintele îmi veneau fără vreun efort, nu am simțit nevoia să inițiez vreun stupid joc al seducției, vreo falsă partidă de tenis sentimental. Atunci când am invitat-o în oraș am simțit că așa trebuie să fie, să ne vedem și să continuăm schimbul acela de emoții atât de plăcut, nu să caut o finalizare a discuției în vreun sordid act sexual, ci să o cunosc mai bine. Inima îmi bubuia asemenea unei tobe când am întrebat-o dacă ar vrea să ne vedem. Și ea a răspuns imediat că *da*, ar fi *minunat* să ne întâlnim în oraș. Era prima oară când o fată era așa entuziasmată de o invitație de-a mea, până acum ori se fandoseau un pic până să accepte, ori mă chinuiam o grămadă până să obțin o întâlnire, ori, de cele mai multe ori, se scuzau într-un mod mai mult sau mai puțin diplomat și îmi dădeau cu flit. Am observat că scuza preferată a femeilor e aceea că nu își doresc o relație începută pe internet. Un pretext slăbuț, ținând cont de faptul că de la aceleași femei care mă

refuzaseră obținusem întâlniri pentru alter-ego-ul meu fotomodel. False întâlniri la care nu puteam merge și care nu îmi ofereau altceva decât încă o înghițitură amară din ipocrizia umană, dar la urma urmelor eu eram cel ce o cerea, un ridicol sadomasochist sentimental.

Și acum aveam o întâlnire adevărată, cu o fată de care chiar îmi plăcea și mai mult de atât, în fața căreia nu îmi era teamă că mă voi face de râs în vreun fel, o întâlnire pe care o așteptam cu o emoție plăcută, care mă încalzea pe interior și îmi producea furnicături în stomac, o senzație nouă și revigorantă, atât de diferită de teama aceea sinistră care îmi paraliza gândurile și moleșea simțurile în preajma întâlnirilor cu fete, de parcă urma să fiu adus în fața vreunui complet de judecată care să îmi dezvăluie toate defectele și să mă condamne irevocabil la eșec și ridicol.

Dar o altă teamă își făcea loc printre gândurile mele, deteriorându-mi starea de bine, strecurându-mi îndoiala în suflet. Dacă totul se petrecea doar în capul meu și ea nu mă plăcea, sau poate se dovedea până la urmă a fi la fel ca celelalte și tot ce văzusem până acum fusese doar o mască, atât de iscusit purtată încât îmi înșelase întru totul simțurile? Și ce știam eu despre ea cu adevărat? Da, avusesem o conversație minunată, în ochii ei văzusem ceva special, dar era doar o poză până la urmă, o imagine reflectată în altă imagine. Poate că, în nestăvilita mea dorință de a întâlni pe cineva potrivit, o investisem cu însușiri mincinoase, o transformasem în ceva ce nu era, o suisem pe un piedestal de nisip, falsă prințesă, o iluzie atât de dragă celor care se mint singuri. *Mai bine să nu te duci, o să îți iei iar țeapă și de data asta va fi și mai urât, că îți făcusei visuri, o să suferi iar ca un fraier, da, sun-o și spune-i că nu te mai duci, ba nu, nici nu o mai suna, nu îi răspunde la telefon dacă te caută sau închide-l mai bine. Doar nu credeai că ai întâlnit-o pe fata perfectă, nu te-ai uitat la ea, e prea drăguță pentru tine și pare și deșteaptă, e probabil vreo jigodie care face pe floricica, cum crezi că ar putea să te placă sincer, nu te uiți la tine - și schilod și chel și bâlbăit, ha, ha, ha, da, asta a fost chiar bună, ce fraier, doamnelor și domnilor, prințul ridicolului – îmi face o deosebită plăcere să vi-l prezint… ta, tata, taaa… să bată tobele și poți intra în scenă printre aplauze sarcastice și încurajări zeflemitoare. Fii realist, ce dracu'!* Și, pe când demonul fricii își ridica din ce în ce mai mult chipul hâd spre mine, rostindu-mi gândurile, împroșcându-mi-le cu venin și atrăgându-mă din nou spre mlaștina îndoielilor, cu o clipă înainte să mă afund, m-am ridicat dintr-odată și l-am privit în față, fără teamă. *Ce vrei?* l-am întrebat și i-am zâmbit. *Am început să aflu cine sunt cu adevărat, nu mai am nevoie de tine*, i-am spus blând și l-am îmbrățișat. Și demonul s-a desprins de mine, chipul grotesc s-a dat înapoi, nu a răspuns, și-a uitat vorbele veninoase, s-a clătinat și a căzut, iar eu am pășit peste el și am plecat să mă văd cu ea.

Au trecut zece zile de atunci, zece zile de la prima noastră întâlnire, zece zile de când suntem împreună, cele mai fericite zile din viața mea. Cumva știu că de data asta e pe bune.

În seara asta am stabilit să vedem un film împreună. La mine acasă. Am emoții, abia aștept să o văd din nou.

Azi vine și Ioan la mine.

Acum trei zile mi-a trimis un mesaj pe telefon. Nici nu mă mai gândisem la el, era ca și cum tot ce fusese se petrecuse într-o altă viață. Simona nu mă mai sunase, îi îngropasem pe amândoi și uitasem de ei.

Am privit îndelung ecranul, cuvintele mi se plimbau prin fața ochilor.

Salut, sunt Ioan. Trebuie să vorbim. Dă-mi un semn, te rog.

Am cântărit telefonul în mână, m-am lăsat pradă gândurilor, pana la urmă m-am hotărât și l-am apelat.

Într-un sfârșit a răspuns, vesel.

— Hei, ce faci, domnule?!

— Binee, salut, salut, ce faci? Uite, pe acasă, am avut telefonul închis, abia acum am primit mesajul tău. Ce faci?

— Foarte bine, și eu tot acasă, eram la baie, de-aia am răspuns mai greu…

— Scuze, sper că nu te-am deranjat…

— Ăăă, nu, stai liniștit. E totul în regulă?

— Băi, nu prea, așa și așa, mă chinui, știi cum e, mai o închiriere… supraviețuim.

— Mda, știu, lasă că o să fie bine. Uite de ce te-am deranjat, voiam să vorbesc ceva cu tine…

Ce naiba o fi vrând?

— Da, te rog, spune-mi, cu ce pot să te ajut?

— Păi, de fapt, ăăă, știi, eu aș fi vrut să te ajut… Cum mai stai cu casa? Adică, ai mai aranjat ceva, gresie, faianță, ai zugrăvit?

— Băi, știi, e cum ți-am mai povestit, am pus niște faianță la baie, nu mare chestie, nu prea am avut timp și ăă, sincer, nici bani să fac mai mult, știi cum e…

— Da, știu, îmi dau seama, ăăă, tu știi că eu am lucrat în amenajări interioare, mă rog, mai fac și acum câte o treabă, când am liber, știi, m-am angajat iar la agenție la noi și acum mai am și o lucrare la o casă mare, în Cotroceni, și mă gândeam…

Face o pauză și își drege glasul.

— Vreau să te ajut să-ți aranjezi acolo la tine, adică să zugrăvim, poate punem niște gresie, faianță, aranjăm frumos… dacă vrei. De aici îmi rămân materiale, vinarom, plasă, gips carton, destul pentru ce ai tu acolo, iei și niște gresie și faianță mai ieftine, ne descurcăm. Pot să vin câte o oră, două și să lucrăm la tine, dacă vrei și tu…

— Bine, Ioan, mulțumesc mult, da'… știi că eu… nu prea…

— Stai liniștit, am zis eu ceva de bani? Vreau să… te ajut, dacă vrei…, îmi pare rău pentru ce s-a'ntâmplat și…

— Ei, stai liniștit, domne', a trecut de mult, ți-am zis, amândoi am greșit, chiar n-ai de ce să te simți dator, pe bune acuma!

— Da, dar așa vreau eu, m-a impresionat când mi-ai povestit despre… unde stai și… asta e, asta e propunerea mea…

— Bine, îți dai seama că vreau, normal, doar să nu te'ncurc, mulțumesc mult, pe bune, chiar… nu știu ce să zic, mulțumesc.

— Păi bine, atunci rămâne stabilit. O să trec sâmbătă, e bine? Ești acasă?

— Da, normal, doar să mă suni înainte, ai idee cam pe la ce oră?

— Măi, eu lucrez de dimineața la casă, până pe la trei. Termin acolo, strâng ce mai am de strâns și vin la tine, poa' să treacă vreo oră, două. Deci pe la patru, cinci, da' te sun înainte să vin, bine?

— Da, Ioan, sigur, mulțumesc frumos, nu știu cum să mă revanșez… mulțumesc.

— Stai liniștit, vorbim atunci. Ia și tu o bere și suntem chit.

— Bine.

— Hai că mă duc la baie. Vorbim sâmbătă.

— Da, o seară bună!

— Mulțumesc, la fel. Pa, pa.

Și închide.

Pe MTV e *Dragostea din tei*. Dau sonorul tare și mă învârt prin cameră cântând cât mă ține gura.

*

Ioan mă sună la cinci fără douăzeci să mă anunțe că e pe drum, ajunge cam în jumătate de oră. Mă întreabă unde trebuie să vină mai exact, mă fac că nu știu de discuția cu Simona, îi dau toate detaliile și îl rog să mă sune când e în fața blocului.

La și un sfert îmi dă apel, ies să îi dau drumul, zice că n-are nici un material cu el, vine ajutorul lui cu mașina să le aducă, da' că a trebuit să facă un ocol înainte să ducă niște cutii de vinarom la o altă lucrare și după aia vine să lase ce e de lăsat la mine. Nu durează mai mult de un sfert de oră, mă asigură el zâmbind. Mi se pare cam ciudată faza, nu înțeleg de ce a venit înainte, când putea să întârzie zece minute și să aibă și materialele. Pare să-mi ghicească gândurile pentru că flutură punga pe care o are în mână, aud sticle lovindu-se între ele, îmi spune că a adus niște bere să ciocnim un pahar înainte să vină colegu' și să ne apucăm de treabă. Îl conduc pe holul lung, îmi cer scuze în avans pentru dezordine, el zice că nu-i nimic, dar atunci când intrăm în casă, îmi pare că își schimbă atitudinea, cumva devine mai nervos, nu-mi dau seama, poate că e jenat pentru mine ca gazdă în așa o cocină, îi e rușine de rușinea mea, ca să zic așa. În fine, îmi cer iar scuze pentru dezastru și Ioan încearcă fără convingere să mă liniștească. Mă duc la bucătărie să spăl două pahare, își bagă telefonul în buzunar când mă întorc în cameră, se scuză că a trebuit să dea un mesaj, îi tremură mâna când îmi toarnă, refuză paharul lui, spune că nu bea decât din sticlă, ceea ce iar mi se pare ciudat, pentru că, atunci când am ieșit la restaurant cu el și Laura, a băut doar din pahar, dar poate că încerca să nu fie mârlan față de ea, habar n-am ce o fi fost în capul lui. Îl întreb dacă se supără dacă nu începem azi nicio lucrare, aștept pe cineva la mine în seara asta, el zice că nu e nicio problemă, oricum nici nu avea de gând să-i dăm drumul de azi, doar să lase materialele și să concepem un plan de bătaie, ceea ce sună foarte bine și pentru mine, ca să zic așa. Mă întreabă într-o doară la ce oră trebuie să primesc vizita, îi răspund că nu am stabilit exact, trebuie să o sun eu în jur de șapte ca să-i confirm. Dă din cap, spune să stau liniștit, că terminăm până atunci. Îi mulțumesc și

îl întreb cum mai merge, deschide gura și zice bine, dar n-apucă să intre în detalii pentru că îi sună telefonul. Răspunde, dă din cap, spune bine de două ori și mă anunță că a venit băiatul cu materialele și că se duce să-i deschidă ușa. Mă ridic să mergem, el insistă că nu e nevoie, să stau să-mi termin berea că se duce el, dau din umeri și îi dau cheia de la poartă, Ioan o ia, îmi spune că se întoarce în două minute și iese.

Mă tolănesc din nou în fotoliu și îmi aprind o țigară. Berea e rece și bună, mă simt bine, abia aștept să facem planul pentru renovare.

Ușa se deschide, Ioan intră pe hol și se îndreaptă spre mine lăsând ușa întredeschisă, eu mă ridic în picioare ca să îl întâmpin pe ajutorul lui ca o gazdă bună, fac doi pași spre hol, ușa de la intrare se crapă și în clipa următoare imaginea mi se fragmentează, în spatele lui Ioan întrezăresc o siluetă uriașă care se profilează întunecată în dreptul intrării, acoperind ușa cu totul. Mă dau într-o parte încercând să văd mai bine și… aerul mi se scurge din cutia toracică, genunchii mi se retează și cad, horcăind după oxigen. Pentru o clipă mintea mi se golește și nu mai știu unde sunt, apoi ridic ochii și îl văd pe Ioan desfăcând pumnul cu care m-a lovit în plexul solar. Se dă la o parte și acum pot să-l văd cum se îndreaptă spre mine, șchiopătând ușor, cu capul aplecat într-o parte, privindu-mă cu ochi de lup turbat, Nemesis-ul meu, Silviu. Las capul în jos și mă sprijin cu palmele de podeaua rece, lovitura surprinzătoare a lui Ioan și mai ales apariția monstrului în propria casă sunt atât de devastatoare încât pur și simplu nu pot reacționa, toată vlaga mea s-a pierdut odată cu aerul și tot ce vreau e să pot respira mai departe.

Îi aud picioarele târșâindu-se pe cimentul prăfuit. Se oprește la un metru de mine și îi aud din nou vocea.

— Ce faci, cocoșel? șoptește el. Ești bine, cocoșel?

Nu răspund.

— Morții mă-tii de sclav! zice Ioan și mă prinde de ceafă, mă lovește scurt în coaste și mă lipește cu obrazul de podea.

Privesc înainte și nu văd decât o gheată uriașă care se apropie de fața mea, îmi întunecă orizontul și simt o presiune inumană ce îmi zdrobește pometele drept. Talpa pantofului lui Silviu are iz de cauciuc și praf. Mă întreb dacă craniul meu poate rezista apăsării și dacă da, pentru cât timp? Din clipă în clipă aștept să aud un pârâit și apoi… nu știu.

Dintr-odată fața îmi e eliberată și văd din nou lumina. Silviu își șterge talpa de obrazul meu ca de un preș și spune:

— Te-am surprins, cocoșel? Nu știi cum te-am găsit, cocoșel? Ia zii tu, cum crezi că te-am ginit până la urmă, hm?

Respir greu, toată fața mă doare, privesc înainte, un păianjen cu picioare lungi tremură într-un colț deasupra podelei, mâinile îmi sunt strânse între picioare. Nu scot o vorbă.

O sută de țepușe îmi perforează ficatul și vocea mi se transformă într-un șuierat de astmatic, în timp ce mă încovrig pe ciment ca un fetus uriaș ce urmează să fie avortat

de un chirurg din iad.

— Ești supărat cumva… cocoșel? mă întreabă blând și vârful ghetei lăcuite se înfige iar în stomacul meu, mă ghemuiesc și mai tare și un firicel de bere mi se prelinge în colțul buzelor.

Fierea îmi ajunge în gât și mă arde, mă lupt din nou pentru aer ca un pește pe uscat.

— Știi, de fapt trebuie să-i mulțumești colegului tău, spune Silviu. Când am sunat la voi am dat de el și, din vorbă în vorbă, știi cum e, ne-am împrietenit, mă rog, recunosc că am avut un mic interes când l-am rugat să mergem la o vizionare, vezi tu, trebuia să dau de tine și din câte am înțeles nici cu el nu prea ești prieten, așa căăă…, pula mea, înțelegi tu, nu?

— Dă-l mă'n pula mea, aud vocea lui Ioan, ce tot stai la vorbă cu el? Hai să i-o dăm, băga-mi-aș pula'n morții lui!

— Stai un pic, susură Silviu. Nu te grăbi, mai stai…

În clipa în care telefonul meu începe să sune, adrenalina mi se răspândește în tot corpul. Mintea mi se trezește la viață și tremură disperată, trebuie să fac ceva, nu se poate să se întâmple asta, nu acum, Doamne, te rog, nu tocmai acum, liniștește-te, gândește, găsește ceva, GÂNDEȘTE!

Aud soneria cum se plimbă prin cameră, Silviu întinde brațul deasupra mea, ia telefonul de la Ioan și se uită la el.

— Mmm, Bianca. Cine e… Bianca? mă privește de sus. Prietena ta, cumva? Vreo pizdă bună, hă? După nume așa pare… Bianca, îi morfolește numele ca și cum ar mesteca pietre. Zi, ce pula mea, ți-e rușine sau ce? E o pizdă tare, ai? Ne-o dai și nouă, ne purtăm frumos cu ea, să moară mama, pe bune, n-o fut decât în cur și-i dau la muie, atât!

Simt că mă sufoc, îmi ridic privirea către el, ochii mi se rotesc în cap.

Păi cică trebuie să vină, aud ca prin vis vocea lui Ioan, da' trebuie să sune labă ăsta să-i confirme, așa că…

— Așa că ce? zice Silviu moale. Așa căăă… o să-i dăm un sms și o chemăm aicea, la petrecere, înțelegi? grohăie el.

Și râde.

Valul de furie ce mi se lovește de pereții capului e pur și simplu prea puternic ca să îl pot controla. Nu știu când, și mai ales cum, țâșnesc spre Silviu și îl lovesc cât pot de tare cu pumnul în bărbie, se clatină și își pleacă capul într-o parte, iar la vederea gâtului țepos îmi pierd mințile și mă înfig cu dinții în beregata lui ca un câine încolțit. Horcăie și eu încerc să sfâșii carnea, în timp ce pumnii lui Ioan îmi zdrobesc organele interne, îmi perforează șira spinării, simt sânge în gură și mă gândesc că are gust sărat, nu simt durerea, e ca și cum nici nu sunt aici, e un trup și atât, iar eu sunt doar o pereche de colți și o idee – aceea că ei doi trebuie să moară înainte să ajungă ea.

Apoi o durere violentă îmi izbucnește în cap și pentru o clipă totul se întunecă. Mă prăbușesc la pământ și Silviu se dă în spate, ținându-se cu palma de gât. Degetele îi sunt pătate de sânge.

Aplecat deasupra mea îl văd ca prin ceață pe Ioan, cu un ciot din sticla de bere în mână.

Îmi întorc capul într-o parte, simt pardoseala rece pe obraz. Ochelarii mi-au căzut pe ciment.

În lentilă se reflectă chipul lui Victor. Pentru prima oară îi citesc frica în privire.

Îmi citesc frica în privire.

Ioan se uită la mine, apoi la Silviu, iar la mine.

— Băi, hai să plecăm'n pula mea, se roagă el și se ridică în picioare.

Silviu își privește degetele.

— Să plecăm? rânjește. Se uită la mine. Nimeni nu pleacă, șoptește el și se năpustește asupra mea.

Uruitul tancului coboară încet spre mine, iar eu trag aer în piept și mă pierd în uitare în timp ce șenilele se preling încet peste trupul meu, stâlcindu-l. Pentru o clipă pur și simplu nu mai sunt aici, apoi durerea revine și e și mai rău ca înainte. Monstrul de deasupra mea mă strivește și nu pot respira, o, *Doamne*, nu mai am aer, nu mai pot, *Iartă-mă*, aaaarghhhhh, brațele îmi sunt zdrobite de genunchii lui, îl privesc în ochi, iar tot ce văd îndărătul lor e întuneric și îmi e atât de frică. Își ridică brațul și își prăvălește pumnul peste gura mea, îmi simt dinții cum se rup, buzele îmi sunt năclăite de… sânge? Sângele meu? Cred că mi-am înghițit o măsea. Se uită la mine cu ochii lui mici și înfundați de porc mistreț, iar eu bolborosesc ceva printre buzele zdrelite și el își înalță pumnul strâns. Capul îmi e aruncat dintr-o parte în alta și pierd șirul, simt doar când se ridică de pe mine și pot respira, trag adânc aer în piept și privesc în sus, apoi o mie de cuțite se abat asupra fiecărui punct al corpului meu, iar eu mă înalț încet spre tavan și privesc trupul lui Victor zgâlțâit de lovituri, totul îmi pare străin, simt doar un vuiet care crește în intensitate și mă înghite, apoi aud ca prin vis o voce groasă, nu disting cuvinte, trântitul unei uși, vuiet.

Întuneric.

Îmi târăsc picioarele peste asfaltul fierbinte, cocoșat, fără haine, fără nimic. Am uitat cine sunt și de ce mă aflu aici sau poate nici nu am știut vreodată *cu adevărat* ceva, doar frânturi din ce mi s-a spus că ar fi… esența, câte o sclipire ici și colo, blițuri în întuneric.

Îmi târăsc picioarele și buzele îmi sunt uscate, ochii nu mai văd, știu doar că nu mă pot opri. În față e un val de caldură, aerul dens ca aburul tremură și se încolăcește în jurul meu, dansează lent, își unduiește brațele străvezii deasupra mea și mă apasă încet spre asfaltul încins.

Îmi târăsc picioarele peste covorul de foc și simt cum îmi bubuie inima în piept, sunt atât de obosit, doar un fir de praf purtat de suflul cald.

Cui îi pasă de tine, fir de praf? Cine știe că ești aici?

Cad în genunchi și buzele mele murmură, se strâmbă, rânjesc, îmi dezvelesc dinții, degetele îmi ating fața strânse ca niște gheare, îmi zgârie obrazul, dar nu simt nimic. Unghiile îmi coboară pe piept lăsând dâre roșiatice în urma lor. Ar trebui să mă doară,

dar, din nou, nimic.

Nu sunt aici, de fapt.

Corpul meu chircit e doar o formă, o impresie, o umbră.

Simt pași cum se apropie și degete blânde îmi mângâie chipul desfigurat, trec peste ochii închiși, îmi ridică capul și îl așază încet în poală. *Ai venit, mama? Te iubesc, mamă! Stai cu mine, te rog, stai cu mine... nu mă lăsa, e doar... un vis urât... am nevoie să stai cu mine mamă, te rog mamă, iarta-mă, mamă, stai cu mine, stai cu mine, stai, te rog, te rog stai... unde ești? Mama! Mi-e frică, mamă!*

E doar un vis, dormi.

În visul meu îți mângâi chipul, degetele mele desenează forme pe un obraz moale, râd și palma mi se lipește delicat de pielea albă și catifelată.

Mă simți când te privesc?

Cum îți mângâi ușor părul în timp ce dormi, simți cum cum te iubesc mai mult și mai mult și mai mult?

Mă simți cum stau aplecat asupra ta, ținându-mi respirația ca să nu te trezesc, îmi simți zâmbetul fericit?

Îți urmăresc chipul liniștit, împăcat, și sunt așa de mândru că am adus dragostea în viața ta, sunt plin de tine și vreau mai mult, în fiecare clipă când ești cu mine mă umpli iar și iar și nu aș putea vreodată să-ți mulțumesc destul pentru că ai ajuns la mine.

Când te-am întâlnit nu am știut de cum te-am văzut cum aveai să mă schimbi, că vei rămâne cu mine o eternitate îngăduită și că prin tine liniștea îmi va pătrunde în viață. Nu, nu am știut toate aceste lucruri, dar tu mi-ai spus mai târziu că ai presimțit că vom rămâne împreună de cum m-ai văzut, un băiat slăbuț și atât de frumos în ochii tăi, bun la suflet și cu o minte sclipitoare.

Râd și nu știu dacă să te cred pe de-a-ntregul, mintea îmi spune că femeilor le place uneori să facă paradă cu intuiția lor sau să înfrumusețeze lucrurile, dar inima îmi șoptește că asta nu e ceva care să conteze și atunci închid ochii și te strâng la piept, palmele noastre se unesc și nu vreau să îți mai dau drumul vreodată.

În visul meu suntem în Veneția, oamenii poartă măști și costume colorate, ne pierdem în mulțime și eu te țin strâns de mână, dansăm pe străduțe înguste, printre ducese și dogi, nobili și pirați, cavaleri și domnițe, pășim peste poduri de piatră, pe dedesubt plutesc gondole pline de îndrăgostiți, din când se aude câte un *ahoi* susurat de cârmaci și pe nesimțite umbrele serii ne îmbrățișează, se insinuează în jurul nostru, iar eu te strâng și mai mult de mână ca să nu te pierd, mă uit la chipul tău, dar nu îți pot distinge trăsăturile, știu doar că ești cel mai frumos om pe care l-am întâlnit vreodată și vânzoleala din jurul nostru se topește, rămânem doar noi doi, singuri pe un podeț îngust, cu degetele împletite și umerii lipiți, cu ochii închiși și sufletele înlănțuite. Totul e tăcere și în tăcere ne afundăm.

În visul meu.

POSTFAȚĂ
„UN SCRIITOR ÎNNĂSCUT“

În istoria literaturii există cazuri rare și, de aceea, spectaculoase când un autor de real talent a ieșit la iveală gata format. Deși nimic din trecutul lui profesional nu îl canalizează pe direcția literelor, autorul în cauză face dovada harului creator de la primele pagini pe care le scoate în lume. Majoritatea scriitorilor trec printr-un proces laborios și adesea îndelungat până să atingă rafinamentul dorit, imitând, experimentând, căutându-și vocea. Discutând în această paradigmă, Radu Găvan este una dintre acele rarități.

Demonul și ploaia, mica lui culegere de trei povestiri pe care mi-a trimis-o spre lectură cu un an în urmă, m-a uluit de-a dreptul. De unde până atunci numele autorului îmi era complet necunoscut, cum necunoscut era întregii lumi, am înțeles la o amănunțită căutare pe internet, am avut sentimentul, în fața acelor trei povestiri, că intru în dialog cu un scriitor pe care doar ignoranța mea îl lăsase în anonimat. Într-adevăr, la momentul acela, Radu Găvan nu debutase la modul profesionist, în schimb se publicase singur, folosind platformele web specifice, nu doar cu tripticul trimis mie pentru o părere, ci și – uluirea mea era deja la cote maxime! – cu un roman. Inutil să mai spun că în secunda de după descoperirea acestui fapt am cumpărat romanul, l-am mutat pe Kindle și l-am dat gata, fără pauze, într-o duminică.

Romanul se intitula *Exorcizat*.

Primul lucru pe care îl remarci atunci când îl citești pe Radu Găvan este că are toate cuvintele la el, că știe și că *nu se ferește* să le folosească. Dexteritate evident nativă, aceasta îl ajută să meargă cu orice idee drept la țintă, pe parcurs atingând toate jaloanele necesare pentru a face ținta să vibreze. Abilitatea lui extraordinară de a manevra trăiri puternice, punându-le în cea mai crudă lumină, pentru a scoate din ele armonii surprinzătoare, venite parcă din străfundul ființei noastre ancestrale, din acel bazin în care se decantează marile noastre frici, precum și cele mai sublime sentimente, această abilitate îl plasează fără tăgadă în rândul scriitorilor înnăscuți.

Proza lui Radu Găvan vine din școala nihilismului recent, ai cărei reprezentanți sunt Chuck Palahniuk și Bret Easton Ellis, alăturându-se altor câtorva autori români care și-au dat deja măsura talentului – Cristina Nemerovschi, înainte de toate, dar și Răzvan

Coloja și Ștefan Bolea. Radu Găvan vine cu câteva atribute diferite, totuși, ceea ce ajută la conturarea mai bună a „falangei“ nihiliste românești. După cum demonstrează foarte bine în romanul de față, Găvan este mai aproape de abordarea americană bazată pe plot, spre deosebire de, să zicem, abordarea eseistică în care excelează Cristina Nemerovschi. Asta înseamnă că autorul *Exorcizatului* practică vehementa critică socială nu atât prin excursuri prilejuite de varii întâmplări, ci chiar prin întâmplările însele. La el, punerea în scenă, realizată cu talent, așa cum ziceam mai înainte, are suficientă forță pentru a îngloba critica specifică genului. Astfel, nu vom găsi la el nimic moralizator, revolta personajului nu are timp de analize adânci, ceea ce face ca povestea să curgă într-un ritm susținut, mai apropiat, așa cum arătam, de maeștrii genului de peste Ocean. Din această calitate derivă în mod firesc și caracterul puternic vizual al textului. Episoadele în mijlocul cărora evoluează protagonistul sunt adesea cinematografice, iar montajul este realizat din tăieturi scurte, de impact.

În același timp, este evidentă înclinația autorului spre macabru, înclinație vădită deja în textele sale mai recente, de întindere mai mică. Din această propensiune socotesc că vine, în *Exorcizat*, bună parte din efect. Subiectul șocant n-ar fi de ajuns să zdruncine cititorul dacă nu ar beneficia de o tratare în cheie violent-macabră. Aici, imaginația autorului se dezlănțuie cu adevărat – și este suficient să aduc în sprijinul afirmației scena în care protagonistul, agent imobiliar de profesie, este tras în cursă de un pretins client, lucrurile degenerând și ajungându-se, dimpotrivă, ca naratorul să îl bată cu bestialitate pe atacator. Modul de desfășurare și maniera de a descrie evenimentele – brutal de amănunțit – aduc în fața cititorului câteva pagini demne cu adevărat de un Ellis sau Palahniuk.

Toate acestea nu ar avea însă nicio noimă dacă nu am putea discuta, în același timp, despre un personaj-narator credibil. În fapt, acesta face toată cartea, în spinarea lui greu apăsată sunt puse toate nedreptățile lumii românești actuale. Convingerea cu care el ne vorbește nu poate decât să-l aducă aproape de cititor, iar faptul că avem în cazul lui nu vreun boem revoltat fiindcă așa „dă bine“, ci un adevărat exponent al tinerilor cărora șansa refuză cu sadism să le surâdă, victime ale unui sistem care prețuiește mai mult „cunoștințele“ (înțelese la nivel relațional, iar nu intelectual!), vine, și el, ca un atu pentru originalitatea romanului în seria de scrieri nihiliste românești. Naratorul din *Exorcizat* nu e împăcat cu soarta lui, nu se dă bătut, parcursul său nu e o preumblare în abandon de sine, ci o năzuință de izbăvire – de unde și titlul poveștii sale.

Un talent extraordinar, o enormă surpriză, un scriitor care ne va da multe prilejuri de bucurie, Radu Găvan trebuie citit cu fiece ocazie – astfel vom fi părtași la o evoluție pe care o prevăd a fi spectaculoasă.

MIRCEA PRICĂJAN